

UDALOSTI

z môjho
života

William Marrion Branham

Úvod

Mimoriadna služba Williama Branhamu bola odpoveďou Svätého Ducha na proroctvá Písma v Malachiášovi 4:5,6, Lukášovi 17:30 a Zjavení 10:7. Táto celosvetová služba bola vrcholom mnohých biblických proroctiev a pokračovaním práce Božej skrze Jeho Ducha v tomto konečnom čase. Písmo hovorí, že táto služba pripraví ľudí pre Druhý Príchod Ježiša Krista. Našou modlitbou je, aby Boh toto Slovo urobil životom v Tvojom srdci, keď budeš s modlitbou čítať toto posolstvo.

Preklad anglického originálu je urobený len s takými nevyhnutnými zásahmi do textu, ktoré vyžaduje preklad hovoreného slova do tlače, so snahou zachovať ráz prostého spôsobu vyjadrovania.

Hoci bolo pre presnosť prekladu vynaložené všetko úsilie, napriek tomu je za najvernejšiu formu záznamu považovaný audio záznam v anglickom jazyku.

Viac ako 1100 kázní je dostupných v mnohých jazykoch.

Táto kázeň sa smie kopírovať a rozširovať, pokiaľ je text predstavený neskrátene, bezo zmien, a pokiaľ je distribuovaný zdarma.

Viac informácií nájdete na stránke

www.vecerne-svetlo.sk

William Marrion Branham

Obsah

Udalosti z môjho života (My Life Story) Kázané na zhromaždení v Los Angeles, v Angelus Temple, 19. apríla 1959.	1
Ako ku mne prišiel Anjel (How The Angel Came To Me And His Commision) Kázané na zhromaždení v Chicagu, 17. januára 1955.	49
Ako bol uzdravený člen kongresu	91
Všetko je možné	94
Nezomrieš, ale budeš žiť	95

Udalosti z môjho života

(My Life Story)

Kázané na zhromaždení v Los Angeles, v Angelus Temple, 19. apríla 1959.

Skloňme na chvíľu svoje hlavy a pomodlime sa.

Náš milostivý nebeský Otče, je to skutočne privilegium, že môžeme pristúpiť ku Tebe, Bože a Spasiteľu náš. Počujeme tú krásnu pieseň *Aký si veľký*, rozochvieva nás to, lebo vieme, že si veľký. A modlíme sa, aby nám dnes popoludní bola znovu ukázaná Tvoja veľkosť, keď budeme hovoriť. Pripadol na mňa los, po prvýkrát po mnohých rokoch, skúsiť sa znovu vrátiť do života, ktorý leží za mnou. Pane, prosím, aby si mi k tomu dal silu, ktorú v tejto chvíli potrebujem. A aby všetky moje chyby v živote mohli byť kameňom, na ktorý druhí môžu postaviť svoju nohu a prejsť, aby ich to priviedlo bližšie ku Tebe. Udeľ to, Pane! Nech môžu hriešnici uvidieť stopy na piesku času a nech môžu byť dovedení ku Tebe. Prosíme o to v Mene Pána Ježiša. Amen. Môžete si sadnúť.

[Brat Glover hovorí, „Mohol by si sa pomodliť nad týmito vreckovkami prv, ako začneš?“] Rád. [„To sú tu tieto a tamtie, za ktoré sa pomodlíme.“] Dobre, ďakujem. Ako tento svätý muž, brat Glover, poznám ho už niekoľko rokov, minulý večer som mal príležitosť byť s ním. Povedal mi, že chvíľu ležal a odpočíval. A teraz, vo veku sedemdesiatpäť rokov sa vracia naspäť do Božej služby. Keď som to počul, nie som ani spolovice taký unavený, ako som bol. Myslel som si, že som unavený, ale verím, že nie som. Práve mi sem položil niekoľko vreckoviek vo forme obálok a balíčkov, v ktorých sú tie vreckovky, a už sú tam napísané adresy.

Tak ktokoľvek z vás, kto nás počúva cez rádio a túži mať jednu takúto vreckovku, chrám Angelus ich stále rozosiela. Mohli by ste napísať rovno sem do chrámu Angelus a oni sa budú nad nimi modliť, pretože ňa môžem uistiť, že je to podľa Písma. To je Božie zaslúbenie.

A keby si chcel, aby som sa pomodlil nad jednou pre teba, rád to pre teba urobím. Stačí, keď mi napíšeš na poštovú schránku 325 Jeffersonville, Indiana. Alebo ak si nezapamätáš číslo poštovej schránky, napíš len Jeffersonville. To je malé mesto, asi okolo tridsaťpäť tisíc obyvateľov. Každý ma tam pozná. A bude nám to potešením, pomodliť sa nad vreckovkou a poslať ti ju.

Máme s týmto veľký úspech, pretože... Spolu s tým dostaneš taký malý list o tom, že ľudia na celom svete sa modlia každé ráno o deviatej a tiež o dvanástej a o tretej. A predstav si, že celý svet okolo teba, o koľkej v noci oni musia vstať, aby sa modlili. A tak, ak všetky tieto stovky tisícov a tisícov vysielajú k Bohu svoje modlitby v ten istý čas za túto službu, za tvoju nemoc, tak ich Boh nemôže odmietnuť. A my, ako hovorím, nemáme žiaden program, nechceme ani halier. Ak ti len môžeme pomôcť. Kvôli tomu sme tu.

Niektó prináša ďalšiu kopu vreckoviek.

A teraz, ak nemáš vreckovku, ktorú by si chcel poslať, nevadí, aj tak napíš. Ak to práve teraz nepotrebuješ, založ si to do Biblie, do Knihy Skutkov, do 19. kapitoly. Pošleme ti to vo forme malej bielej stuhy a tiež inštrukcie, ako máš najprv vyznať svoje hriechy. Nikdy sa nesmieš snažiť dostať niečo od Boha, kým nebudeš vyrovnaný s Bohom. Rozumiete? Budeš tam poučený, že by si mal zavolať svojich susedov a svojho pastora. Ak máš v srdci niečo proti niekomu, choď a rýchlo to daj najprv do poriadku, a potom sa vráť. Potom sa modli, usporiadaj vo svojom dome modlitebné zhromaždenie a pripni si túto vreckovku pod svoj spodný odev a potom ver Bohu. A každý deň, vždy po tých troch hodinách sa ľudia na celom svete budú modliť. Tvoria spojovaciu reťaz okolo sveta.

Dostaneš to úplne zadarmo, stačí napísať. Nebudeme od teba nič požadovať, ani ti nebudeme predstavovať nejaký náš program. Chceme, aby si podporoval túto vec, ale my nemáme pre teba nič, čo by si mohol podporovať. Rozumieš? Nejde nám o to získať tvoju adresu, ide len o pomoc a o službu Pánovu, ktorú sa snažíme vykonávať.

Skloňme svoje hlavy. Ak počúvate cez rádio, dajte si pred seba svoju vreckovku a položte na ňu ruku, keď sa teraz budeme modliť.

Milostivý Pane, prinášame ti tieto malé kúsky látky, možno, že niektoré vyzerajú ako malé detské vestičky alebo nejaké malé tričko alebo pár malých topánočiek alebo čokoľvek, vreckovka, ktorá ide ku nemocnému alebo postihnutému, Pane, to, čo robíme, je podľa Tvojho Slova. Pretože v Knihe Skutkov čítame, že z tela Tvojho služobníka Pavla brali vreckovky a zástery, pretože verili, že na tomto mužovi je Tvoj Duch. A nečisté duchy vychádzali z ľudí a neduhy a nemoci ich opustili, pretože verili. A teraz si uvedomujeme, Pane, že my nie sme svätý Pavel, ale veríme, že Ty si stále Ježiš. A modlíme sa, aby si uctil vieru týchto ľudí.

Je povedané, že Izrael, keď sa snažil poslúchať Boha, že boli chytení do pasce. Pred nimi bolo more a po obidvoch stranách hory a

faraónova armáda sa približovala. A niekto povedal, že Boh sa cez ten Ohnivý Stĺp pozrel dole s hnevom v očiach a more dostalo strach a samo ustúpilo a urobilo im cestu, aby mohli prejsť do zaslúbenej zeme.

Ó, Pane, pozri sa znovu dole a keď budú tieto balíčky kladené na choré telá a ľudia si budú pripomínať Tvoje živé Slovo, nech sa tá nemoc zľakne. Pozri sa cez Krv Tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel za toto zmierenie. A nech sa nepriateľ zľakne a ustúpi, aby títo ľudia mohli vojsť do toho zaslúbenia, kde Ty chceš, aby sme boli zdraví. Sprav to, Otče, lebo to posielame s takýmto postojom v srdci. To je náš cieľ. Posielame to v Mene Ježiša Krista. Amen.

Ďakujem, brat Glover. Ďakujem.

Toto je dnes večer záverečná časť tejto evanjelizácie, neviem, či to bude vysielané, alebo nie. Ale ak nie, rád by som poslucháčom pri rádiu povedal, že toto bolo jedno z najpríjemnejších stretnutí, ktoré som mal za veľa, veľa rokov. Boli to zhromaždenia úctivé, triezve, plné lásky a spolupráce, na akých som už dlho nebol.

[Brat hovorí, „Brat, do štvrt na päť sme pripojení do vysielania. Všetci ťa počúvajú, po celej Kalifornii, na ostrovoch a na lodiach. Dostávame od nich správy. Takže máš veľké obecenstvo, tisíce a desať tisíce.“] Ďakujem. To je veľmi dobre. Som rád, že to počujem. Nech vás Boh všetkých žehná.

Vždy som mal v srdci teplé miesto pre chrám Angelus, za jeho vernosť plnému Evanjeliu Ježiša Krista. A teraz je to pre mňa ešte bližšie. Zdá sa mi, po týchto zhromaždeniach, že vidím u každého milého ducha. Zdá sa mi, akoby som bol viacej jedným z vás, než ako predtým. Nech vás Boh žehná, to je moja modlitba. [Zhromaždenie tleska.] Zo srdca vám ďakujem.

Bolo tu povedané, že dnes vám mám porozprávať niečo zo svojho života. Je mi to ťažko. Toto je prvýkrát po mnohých rokoch, kedy sa to pokúsim. Nebudem mať čas hovoriť detaily, ale len časť z neho. Urobil som v živote veľa chýb, veľa nedobrych vecí. A túžim, aby ani vy tam pri rádiách, ani vy, ktorí ste tu prítomní, aby sa vám moje chyby nestali kameňom úrazu, ale kameňmi, ktoré vám pomôžu prejsť, aby vás to priviedlo bližšie ku Pánovi Ježišovi.

Dnes večer majú byť rozdávané modlitebné lístky na večerné zhromaždenie s uzdravovaním. Keď hovoríme o službe s uzdravovaním, neznamená to, že my budeme niekoho uzdravovať, my sa budeme modliť. Boh uzdravuje. On je ku mne taký milostivý a odpovedá na modlitby.

Rozprával som sa tu nedávno s manažérom jedného známeho evanjelistu. Pýtali sa raz toho evanjelistu, prečo sa nemodlí za chorých. A ten evanjelista im odpovedal - hovoril to manažér mojich zhromaždení, že tento evanjelista verí v Božské uzdravovanie, ale keby sa začal modliť za chorých, prerušilo by to jeho službu, pretože je podporovaný cirkvami a veľa z tých cirkví neverí v Božské uzdravovanie.

Tak mám úctu a rešpektujem tohoto evanjelistu, pretože stojí na svojom mieste, vo svojej službe. On by mohol napríklad... Nikdy by som nemohol zaujať jeho miesto a pochybujem, že by on mohol zaujať moje. Všetci máme v Božom kráľovstve svoje miesto. Všetci sme spojení dokopy. Sú rôzne dary, ale ten istý Duch. Chcel som povedať, rôzne prejavy, ale ten istý Duch.

Tak, dnes večer začne zhromaždenie... Zdá sa mi, že povedali, že ten koncert začína o pol siedmej. Ak ste vonku a počúvate cez rádio, vypočujte si to. Bude to nádherné, ako vždy.

Chcem povedať, že modlitebné lístky budú rozdávané hneď po tomto zhromaždení, len čo rozpustíme toto zhromaždenie. Ak ste tu a chcete modlitebný lístok. Práve pred chvíľou mi tam povedali, že môj syn alebo pán Mercier alebo pán Goad budú rozdávať modlitebné lístky. Zostaňte len na svojich miestach. Len čo skončíme zhromaždenie. Zostaňte len na svojich miestach, aby tí chlapci mohli ku vám prísť cez uličku a rozdať tie lístky tak rýchlo, ako to len bude možné. Na balkónoch alebo dole, kdekoľvek na spodných podlažiach alebo kdekoľvek ste, zostaňte len na svojich miestach a tí chlapci budú vedieť, že ste tu kvôli modlitebnému lístku, a večer sa potom budeme modliť za chorých. Ak Pán nezmení moje myšlienky, chcem kázať na tému „Keď nám ukážeš Otca, bude nám to dosť.“

A teraz popoludní, na začiatok rozprávania z môjho života, chcem čítať text, ktorý nájdeme v Knihe Židom v 13. kapitole, a začneme od okolo... povedzme, od 12. verša.

Preto i Ježiš, aby svojou vlastnou krvou posvätil ľud, trpel vonku za bránou.

Vyjdime teda za ním von za tábor, nesúc jeho pohanenie.

Lebo tu nemáme zostávajúceho mesta, ale to budúce hľadáme.

Je to taký zvláštny text. Lebo, viete, keď sú to udalosti zo života, alebo čokoľvek, čo patrí k ľudskej bytosti, nechcem to oslavovať a zvlášť nie ľudskú minulosť, ak bola taká tmavá ako moja. Ale myslím, keď

čítame Písmo, že Boh požehná Písmo. A mojou myšlienkou je, že tu nemáme zostávajúceho mesta, ale to budúce hľadáme.

Viem, že máte veľmi radi Los Angeles. Máte na to právo. Je to veľké, nádherné mesto. So svojím smogom a so všetkým, jednako je to nádherné mesto s pekným podnebím. Ale toto mesto nemôže trvať stále, ono raz musí mať koniec.

Stál som v Ríme, kde boli tí veľkí cisári a tie mestá, ktoré oni postavili, a mysleli si, že budú nesmrteľné, a teraz kopú do hĺbky šesť metrov, aby z nich našli aspoň zrúcaniny.

Stál som na mieste, kde mali faraóni svoje veľké kráľovstvá, a teraz by ste museli kopáť do zeme, aby ste našli mesto, kde vládli tí veľkí faraóni.

Všetci radi myslíme na naše mesto alebo miesto. Ale pamätajte, ono nemôže zostať naveky.

Keď som bol malý chlapec, zvykol som chodievať ku veľkému javoru. V mojom kraji máme veľa listnatých stromov. Mali sme tento javor, cukrový javor, a to, čo nazývame tvrdý javor alebo mäkký javor. Tento veľký, gigantický strom bol najkrajší z nich. A keď som prichádzal z poľa, keď sme sušili seno, a od žatvy, rád som chodieval ku tomuto veľkému stromu, sedel som pod ním a pozeral som sa hore. A videl som jeho veľké mocné konáre, ako sa kolísali vo vetre, jeho obrovský kmeň. A hovoril som si, „Tento strom tu bude asi stovky a stovky rokov.“ Nedávno som sa bol pozrieť na ten starý strom, je z neho len pahýľ. „Lebo tu nemáme zostávajúceho mesta.“

Nič, čo môžete tu na zemi vidieť, nemá trvácnosť. To musí mať svoj koniec. Všetko, čo je smrteľné, musí ustúpiť nesmrteľnosti. Tak nezáleží na tom, ako dobre postavíme svoje diaľnice, ako dobre vypracujeme svoje stavby, to všetko musí pominúť, pretože tu nie je nič trvalé. Len to neviditeľné je trvalé.

Pamätám sa na dom, v ktorom sme bývali, bol to starý zrub vyšpárovaný blatom. Možno, že mnohí z vás ani nevideli dom vyšpárovaný blatom. Ale on bol celý vyšpárovaný blatom a bol urobený z hrubých kmeňov a ja som si myslel, že bude stáť stovky rokov. Ale viete, dnes na tom mieste, kde stál ten dom, prebieha bytová výstavba. Veľmi sa to zmenilo. Všetko sa mení.

A vídaval som svojho otca, on bol nízky, zavalitý chlap, veľmi silný. Bol jeden z najsilnejších nízkych chlapov, akého som poznal. Stretol som pred rokom pána Cootsa. To bol muž, s ktorým spolu pracovali pri dreve, drevorubač. Pán Coots je môj veľmi dobrý priateľ a

je diakon v Prvom baptistickom zbore a on povedal, „Billy, ty by si mal byť poriadne mocný.“

Povedal som, „Nie, nie som, pán Coots.“

On povedal, „Ak si po svojom otcovi, mal by si taký byť. Videl som tvojho otca, vážil stoštyridsať libier (okolo 70 kg) a sám naložil na voz kmeň, ktorý vážil deväťsto libier.“ On skrátka vedel, ako to urobiť. Bol silný. Vidaval som ho, ako sa umýval a pripravoval sa ku večeri, keď ho matka volala.

Vpredu vo dvore sme mali starú jabloň a potom ešte tri alebo štyri menšie smerom dozadu. A na tom prostrednom strome bolo pripevnené staré zrkadlo, taký veľký kus z rozbitého zrkadla. Bolo tam pripevnené zahnutými klincami zboku na strome, takými klincami, tesári to nazývajú háčiky na kabát. Boli zahnuté a držali to zrkadlo, aby sa nepohlo. Bol tam starý cínový hrebeň. Koľkí ste videli starý cínový... starodávny cínový hrebeň? Môžem si ho práve predstaviť.

A potom tam bola malá lavička na umývanie, len kúsok dosky s malou šikmou nohou, ktorá ju podopierala, pripevnená ku stromu. Malá, stará, napoly žltá pumpa, ktorou sme tam pumpovali vodu, a umývali sme sa pri tomto starom strome. Mama zvykla brávať vrece z múky a robila z neho uteráky. Utieral sa už niekto do uteráka z vreca? Dobré, skutočne sa teraz cítim ako doma. Boli to veľké, drsné uteráky. A potom, keď nás ako deti kúpala, zdalo sa, akoby nám išla zodrať kožu z tela, keď nás utierala. A pamätám sa na také staré vrece z múky. Povyfahovala z neho krajné nitky a urobila také strapce okolo, aby to trochu ozdobila.

Koľkí ste niekedy spali na slamníku? To vám poviem. Koľkí viete, čo je to vankúš z kukuričného šúštia? Dobré, brat Glover, teraz som skutočne doma. Slamník, dobre, nebolo to tak dávno, keď som na jednom takom spával, a to bolo... Dobré sa na tom spalo, bolo to chladné. V zime nám na to dávali perinu a ležali sme na tom, viete, a nad nami rozťahovali takú plátenú striešku, pretože dovnútra fúkal sneh cez štrbiny v dome, kde sa staré drevené šindle vykrútili, a fučal odtiaľ sneh. Veľmi dobre si to pamätám.

A otec mával štetku na holenie... Toto vás prekvapí. Bola urobená z kukuričného šúštia. Štetka na holenie z kukuričného šúštia. Brával si od mamy lúhové mydlo, ktoré si sama vyrábala, namydľil ho a tou kukuričnou štetkou si to natieral na tvár a holil sa veľkou, starou britvou. A v nedeľu ľudia nosievali papierové golieri a dávali si to takto okolo goliera, aby sa im na golier na košeli nedostal pot alebo pena. Videli ste to niekedy? Ó.

Pamätám sa, dole bol malý pramienok, kam sme chodievali piť vodu, a vylievali sme vodu z tekvicovej naberačky. Koľkí ste už videli tekvicovú naberačku? Koľkí ste tu z Kentucky? Ó, pozrite sa na tých Kentačanov. Som rovno... Myslel som si, že všetci sú tu z Oklahomy alebo z Arkansasu, ale pozrite sa, akoby sa tu prisťahovalo Kentucky. Dobre, pred niekoľkými mesiacmi narazili v Kentucky na ropu, viete, tak možno preto niektorí prichádzajú sem.

Pamätám sa, ako sa otec pred večerou umýval, vyhrnul si rukávy a bolo mu vidieť krátke silné ramená. A keď zohýňal ruky, aby si nabral vodu a umyl si tvár, a svaly sa mu napínali, hovorieval som si, „Môj otec bude žiť stopäťdesiat rokov.“ Taký bol silný! Ale zomrel, keď mal päťdesiatdva. Vidíte? „Tu nemáme trvalého mesta.“ Je to tak. Nemôžeme tu zostať.

Podme teraz všetci na malý výlet. Každý z vás niečo prežil, ako ja, a raz za čas je dobre si zaspomínať. Nemyslíte? Vráťme sa len, vráťme sa všetci na chvíľu naspäť do podobných prežití z detstva.

A teraz tá prvá časť udalostí z môjho života. Trochu sa toho dotknem, pretože je to v knihe a mnohí z vás ju máte.

Obrázok 1: Chatka, v ktorej sa narodil brat Branham

Narodil som sa v malej horskej chate, hore v horách, v Kentucky. Mali sme malú miestnosť, v ktorej sme bývali. Nemali sme žiaden koberec, ani drevenú podlahu, jednoducho len holú zem. Taký pahýľ s

tromi nohami bol náš stôl. A všetci tí malí Branhamovci sa tam tlačili a tiež vonku pred tou chatou. Keď sme vyšli von a ložili okolo, vyzeralo to, akoby sa tam prevaľovala kopa vačíc, viete, všetci moji malí bratia.

Bolo nás deväť a jedno malé dievča. Ona mala medzi tou skupinou chlapcov ťažké chvíle. Musíme si ju ešte aj dnes vážiť za to, čo sme jej vtedy vyvádžali. Nikde s nami nemohla ísť, poslali sme ju naspäť, bolo to dievča. Tak ona to nemohla vydržať, viete.

Pamätám sa, že pri stole sme mali len dve stoličky urobené z konárov a z kôry. Len pospájané konáre a dole poprepletané kôrou. Videli ste niekto takú stoličku? Áno. Ešte môžem počuť mamu. To bolo neskoršie, keď sme sa presťahovali, kde mala drevenú podlahu, brávala nás takto na lono a kolísala na tejto stoličke, „Haju, haju, haju.“ A pamätám sa, keď nechcela, aby tí malí vyšli von, keď prala alebo niečo robila, kládla túto stoličku krížom do dverí, aby tí malí nevyšli von, keď musela ísť ku prameňu pre vodu, a tak ďalej.

Matka mala pätnásť rokov, keď som sa narodil, otec osemnásť. Ja som bol prvý z deviatich detí. A povedali mi, že to ráno, keď som sa narodil...

No, boli sme veľmi chudobní, jednoducho najchudobnejší z chudobných. Na našej malej chate sme nemali ani okno. Bolo tam niečo ako drevené dvierka, ktoré sa dali otvoriť. Pochybujem, že ste niečo také videli. Malé drevené dvierka, ktoré sa otvárali namiesto okna, vo dne bývali otvorené a v noci sa zatvárali. Vtedy sme si nemohli zapnúť elektrické svetlo, ani zapáliť petrolejku. Mali sme takzvanú tukovú lampu. Neviem, či viete, čo to je tuková lampu. Pálili ste niekedy knôt z borovice? Vezmete len chumáč z borovice, zapálite ho a položíte na poklop a on horí. Trochu to čmudí, ale oni aj tak nemali nábytok, ktorý by sa začmudil. Tak to len... z chaty sa čmudilo. Dobré to tiahlo, pretože na streche bolo veľa otvorov, cez ktoré to prechádzalo.

Narodil som sa 6. apríla 1909. Tak viete, že teraz mám niečo cez dvadsaťpäť. To ráno, keď som sa narodil, matka povedala, že otvorili to okno. Nemali sme lekárov, bola tam pôrodná baba, a to bola moja starká. A tak, keď som sa narodil a začal som prvýkrát plakať a matka chcela vidieť svoje dieťa. Ona sama bola ešte len dieťa. A keď otvorili to malé okno, práve na úsvite, okolo piatej. Neďaleko na kriku sedela malá červienka. Všetci ste mohli vidieť ten obrázok v mojej knižke o mojom živote. A táto červienka tam sedela a spievala, ako len vládala.

Stále som mal rád červienky. No, vy chlapci, ktorí počúvate cez rádio, nestrieľajte moje vtáčiky. Viete, to sú moje vtáčiky. Počuli ste niekedy legendu o červienke, prečo má na hrudi červené perie?

Zastavím sa tu na chvíľu. Od čoho sa jej zafarbila hrud' na červeno... Jedného dňa zomieral na kríži Kráľ kráľov a trpel a nikto ku Nemu neprišiel. Nemal nikoho, kto by Mu pomohol. A bol tam malý hnedý vtáčik, ktorý chcel vytiahnuť tie klince z kríža, a stále lietal ku krížu a ťahal tie klince. Bol príliš malý, aby ich vytiahol, a jeho maličká hrud' bola celá červená od krvi. A odvtedy už zostala jeho hrud' červená. Nestrieľajte ich, chlapci. Nechajte ich tak.

On sedel pri okne a spieval tak, ako to červienky robia. A otec otvoril to okno, a keď otvoril tie malé okenné dverka, to Svetlo, ktoré ste videli na tej fotografii, vošlo krúživým pohybom dovnútra cez to okno a zastalo nad posteľou. To mi vravela moja matka. Starká nevedela, čo povedať.

Neboli sme nábožná rodina. Moji predkovia boli katolíci. Ja som Ír z obidvoch strán. Môj otec je čistý Ír, Branham. Moja matka je Harveyová. Len jej otec si vzal za ženu Indiánku z kmeňa Čirokézov (Cherokee), a tak porušil líniu írskej krvi. Otec a matka nechodili do kostola. Nemali cirkevný sobáš, neboli vôbec nábožní. Tam hore v horách ani nebol katolícky zbor. Išli tam dve rodiny Branhamovcov ku starousadlíkom a z toho sa rozrástla celá generácia Branhamovcov, to je rodinný rodopis.

A potom, keď otvorili toto okno a zastalo tam toto Svetlo, nevedeli, čo robiť. Mama povedala, že otec si k tejto udalosti kúpil novú pracovnú kombinézu. Stál tam, ruky mal zavesené v prednom vrecku kombinézy, ako to lesníci a drevorubači vtedy robili. Vystrašilo ich to.

Potom, keď som mal asi desať dní alebo tak nejako, zobrali ma do malého baptistického zboru, ktorý sa nazýval *Kráľovstvo Vačíc*, Baptistický zbor *Kráľovstvo Vačíc*. To je ale meno. Bol tam starý obchôdzkový kazateľ, starodávny baptistický kazateľ, ktorý tam prichádzal raz za dva mesiace. Ľudia spolu mávali zhromaždenie, spievali nejaké piesne, ale kázeň mali len vtedy, keď prišiel ten obchôdzkový kazateľ. Platili mu tým, že mu každý rok dali vrece tekvice a pár nejakých takých vecí, viete, to, čo vypestovali. A ten starý kazateľ tam prišiel a pomodlil sa za mňa. To bola moja prvá návšteva v zbore.

Keď som mal o niečo viac ako dva roky, mal som prvé videnie.

Povedali tam naokolo ľuďom v tých horách, že tam vstúpilo toto Svetlo, a ľudia si to chceli vysvetliť. Niektorí hovorili, že to musel byť odraz slnka v zrkadle, ale v dome sme žiadne zrkadlo nemali. A slnko ešte nesvietilo, to bolo príliš zavčasu, o piatej. Potom ich to prestalo zaujímať. A keď som mal asi okolo troch rokov...

Musím byť úprimný. Sú veci, ktoré nerád hovorím, a rád by som ich vynechal, aby som o nich nemusel hovoriť. Ale jednako, aby som vám povedal pravdu, musím vám povedať pravdu, či sa to týka mňa alebo mojich rodičov. Aby som bol úprimný, je to stále tak isto.

Môj otec nebol ani zďaleka nábožný človek. Bol typický človek z hôr, ktorý ustavične po celý čas pil. Mal nejaké problémy kvôli bitkám a dvoch alebo troch ľudí skoro zabil, keď sa bili, strieľali a rezali nožmi pri nejakej zábave hore v horách. Otec bol jedným z vodcov v tejto bitke, pretože tam bol jeden jeho priateľ, ktorého zranili, a on udrhel niekoho stoličkou a ten človek vytiahol nôž a chcel ho pichnúť do srdca a otec tu vykonal svoje. A musela to byť ozaj strašná bitka, pretože až z Burksville poslali hore šerifa na koni za mojím otcom, a to je odtiaľ veľa míľ.

Ten človek ležal na hranici smrti. Možno, že to niekto z jeho rodiny počúva. Volal sa Will Yarbrough. Oni možno... Myslím, že niekto z jeho chlapcov býva v Kalifornii. Ale bol to lotor, veľký, silný muž, zabil svojho vlastného chlapca tyčou z plotu. Bol to veľmi silný a zlý človek. A bola to veľká bitka na nože medzi ním a mojím otcom. A môj otec ho skoro zabil, takže musel utiecť a opustiť Kentucky a prejsť cez rieku na druhú stranu do Indiany.

A mal brata, ktorý vtedy býval v Louisville, v Kentucky, bol asistentom vedúceho parnej píly Wood Mosaic Kentucky, v Louisville. A tak môj otec vyhľadal svojho staršieho brata. Otec bol z chlapcov najmladší, zo sedemnástich detí. A tak išiel hľadať svojho staršieho brata a bol preč skoro rok. Nemohol sa vrátiť, pretože bol stíhaný zákonom. A potom, keď sme od neho dostali list, ktorý bol podpísaný iným menom, ale oznamoval mame, ako nám bude dávať o sebe vedieť.

A potom sa pamätám, jedného dňa na jar, bolo to hneď za domom, za tou chatou. A vtedy... Medzi mnou a mojím ďalším bratom bol rozdiel jedenásť mesiacov a on ešte stále chodil štvornožky. Ja som mal v ruke veľký kameň a chcel som mu ukázať, ako ďaleko do blata dokážem zahodiť ten kameň. Pretekal tam pramienok a okolo bolo blato. A počul som nejakého vtáka, spieval na strome. Pozrel som sa hore na ten strom a ten vták odletel, a potom sa to stalo, prehovoril ku mne hlas.

Viem, že si myslíte, že si to nemôžem pamätať. Ale Pán Boh, ktorý je Sudcom zeme i neba a všetkého, čo existuje, On vie, že vám hovorím pravdu.

Keď ten vták odletel, prehovoril odtiaľ ten hlas, kde na strome sedel ten vták, ako vietor chytený v kríku, a povedal, „Budeš bývať blízko

mesta, ktoré sa volá New Albany.“ A odvtedy, keď som mal tri roky, až doteraz bývam ani nie tri míle od New Albany, v Indiane.

Išiel som a povedal som o tom mame. No, ona si myslela, že sa mi niečo snívalo alebo niečo také.

A neskôršie sme sa presťahovali do Indiany a otec pracoval pre človeka, ktorý sa volal Wathen, bol to bohatý človek. Vlastnil Wathenov liehovar. Vlastnil veľký podiel. Je multimilionárom v Louisville Colones a baseball, a tak ďalej. A potom sme tam neďaleko bývali. A otec bol biedny človek, ale nemohol vydržať bez pitia a začal vyrábať pálenku.

Pre mňa to potom bolo utrpenie, pretože som bol najstarší z detí. Musel som nosiť vodu do tej pálenice, aby boli tie špirály stále studené, keď pálili tú pálenku. On to potom predával a zaobstaral si dva alebo tri tie destilačné prístroje. No, to je to, čo nerád rozprávam, ale je to pravda.

Pamätám sa, ako som jedného dňa išiel s plačom od stodoly ku domu. Pretože tam vzađu bol rybník, kde zvykli sekávať ľad. Mnohí sa pamätáte, ako voľakedy sekali ľad a balili ho do pilín. Tak teda, pán Wathen si odkladal ľad. A otec bol jeho šofér, osobný šofér. A keď bol ten rybník plný rýb a keď mohli ísť a sekať ľad, nosili ho a kládli ho do pilín, potom, keď sa v lete ľad rozpustil a tiekla z neho voda, bola taká čistá, myslím, že čistejšia ako z jazera, a oni to mohli používať, nie na pitie, ale na chladenie vody. Dávali to okolo vedier a mlieka, a tak ďalej.

A jedného dňa, keď som vzađu zo studne naberal vodu, bolo to na vzdialenosť asi jedného mestského bloku. Nariekal som, pretože som prišiel zo školy a všetci chlapci išli k rybníku na ryby. A ja tak rád chodím na ryby. A tak oni všetci okrem mňa išli na ryby a ja som musel nosiť vodu do toho destilačného prístroja. Samozrejme, musel som to tajiť, bolo to zakázané. Bolo to také namáhavé. A pamätám sa, ako som tam chodil s boľavým prstom. Mal som ho obviazaný a odspodku podložený kúskom kukuričnej byle, aby som si ho chránil od prachu. Urobili ste si niekedy niečo také? Skrátka som si ho podložil kúskom kukuričnej byle a obviazal motúzom. To mi držalo ten prst rovno hore, skoro tak ako hlava korytnačky, viete, držalo ho to hore. S tou kukuričnou byľou pod prstom by ste ma mohli všade vystopovať, všade som robil také odtlačky. Nenosil som žiadne topánky. Nikdy sme nenosili topánky, iba niekedy v zime, ak sme mali. To bolo len to, čo sme niekde našli, alebo čo nám niekto dal. A šaty, ak nám niekto dal, nejaký dobročinný spolok.

Zastavil som sa pod týmto stromom a sedel som tam a plakal som (bolo to v septembri), pretože som chcel ísť na ryby. Musel som naplniť

niekoľko sudov vody malými vedrami z melasy. Asi takéto veľké, asi pol galónu, pretože som bol len malý chlapec, mal som asi sedem rokov. Vylieval som tú vodu do veľkého suda a znovu som išiel naberať ďalšie dve vedrá. Tak sme mali vodu. Oni sa pripravovali hore pri dome vypáliť cez noc jednu dávku tej kukuričnej pálenky. Tí chlapi s mojím otcom.

Plakal som a zrazu som počul niečo, čo vydávalo taký zvuk, ako keď fúka vietor, niečo takéto (dúfam, že to nie je príliš hlasné), „Fúúú, fúúú,“ jednoducho takýto zvuk. No, bolo úplné ticho, obzeral som sa okolo. A viete čo, malý vír, myslím, že sa to nazýva malý cyklón. Na jeseň sa preháňajú po kukuričných poliach a zbierajú listy a všetko možné, keď začínajú opadávať listy. A ja som bol pod veľkým bielym topoľom, ktorý stál asi v pol ceste medzi stodolou a domom. Počul som ten zvuk, pozrel som sa okolo, bolo tam tak ticho ako teraz v tejto sále. Nikde sa nekýval ani listok, ani nič také. Pomyslel som si, „Odkiaľ prichádza ten zvuk? To musí byť ďaleko.“ Bol som len chlapec. A to bolo stále hlasnejšie a hlasnejšie.

Zodvihol som svoje malé vedrá, ešte som si trochu pofňukal a išiel som ďalej. Oddychoval som tam. Urobil som len pár krokov spod konárov tohoto veľkého stromu a, ó, ten vír znovu zahučal. Obrátil som sa, aby som sa tam pozrel, a v polovici toho stromu bol ďalší vír, ktorý sa držal v korune stromu a stále sa krútil a hýbal listami. No, pomyslel som si, to nie je nič zvláštne, pretože v tomto ročnom období, na jeseň, prichádzajú tieto vetry. Nazývame ich víchrice. A oni dvíhajú prach. Niečo podobné môžete vidieť na púšti. To je to isté. A tak som sa díval, ale neodchádzalo to. Väčšinou je to len chvíľkový závan, a potom to odíde, ale tam to bolo už dve minúty alebo aj viac.

No, znovu som vykročil. Obrátil som sa a ešte som sa na to pozrel, a keď to zavanulo, prehovoril ku mne ľudský hlas tak zrozumiteľný, ako je teraz môj. Povedal, „Nikdy nepi, nefajči, ani nijako nepoškvrňuj svoje telo. Bude ti daná práca, keď budeš starší.“ Och, to ma vyľakalo skoro na smrť! Môžete si predstaviť, ako sa taký malý chlapec mohol cítiť. Pustil som tie vedrá a utekal som domov, ako som len vládal, a z celej sily som kričal.

Tam v tom kraji bývali ploskohlavci, veľmi jedovaté hady. Mama si myslela, keď som bežal cez záhradu, že som asi stúpil na hada, a bežala mi oproti. Skočil som jej do náručia, kričal som, objímal som ju a bozkával. Opýtala sa, „Čo sa deje, uštipol ťa had?“ A celého ma prezerala.

Povedal som, „Nie, mama! Tam na tom strome je človek.“

Povedala, „Ó, Billy, Billy! Čo to táraš? Nezastavil si sa tam náhodou a nezaspal si?“

Povedal som, „Nie, mama! Na tom strome je človek. Povedal mi, aby som nepil, ani nefajčil.“ Aby som nepil pálenku a také veci.

A ja som práve vtedy nosil vodu do tej tajnej pálenice. A on povedal, „Nikdy nepi, ani nijako nepoškrvňuj svoje telo.“ To je nemorálne. Viete. Muži so ženami. A, našťastie, nikdy som sa nedopustil ničoho takého. Pán mi v týchto veciach pomohol, keď budem ďalej rozprávať, budete to vidieť. Povedal, „Nepi, nefajči, ani nepoškrvňuj svoje telo, pretože ti bude daná práca, keď budeš starší.“

Povedal som to mame a ona sa mi vysmiala. Zachoval som sa hystericky. Zavolala lekára a lekár povedal, „On je len nervózny, to je všetko.“ Tak ma dala do postele. A nikdy odvtedy do teraz som už nešiel okolo toho stromu. Báľ som sa. Chodil som druhou stranou cez záhradu, pretože som si myslel, že tam hore na tom strome bol človek a že ku mne hovoril. Výrazný, hlboký hlas, ktorý hovoril.

Obrázok 2: Most cez rieku Ohio

A asi mesiac nato som sa hral s mojimi malými bratmi vpredu vo dvore guľičky. A zrazu na mňa prišiel divný pocit. Prestal som hrať a sadol som si vedľa pod strom. Bývali sme rovno hore na brehu rieky Ohio. Pozeral som sa smerom ku Jeffersonville a videl som, ako povstáva most a preklenuje rieku. Videl som šestnásť mužov (rátal som ich), ako spadli z toho mostu a zahynuli.. Bežal som rýchlo dovnútra a

povedal som to mame, no ona si myslela, že sa mi to snívало. Ale zapamätali si to a za dvadsaťdva rokov bol postavený ten dnešný komunálny most (po ktorom sem mnohí z vás prichádzajú), ktorý preklenul tú rieku presne na tom mieste a pri jeho stavbe zahynulo šesťnásť mužov.

Nikdy to nesklamalo, stále to bola úplná pravda. Ako to tu vidíte v tejto sále. Stále to bola pravda.

Oni si mysleli, že som len nervózny. No ja som nervózny človek, to je pravda. Ak ste si všimli, ľudia, ktorí majú sklon byť duchovní, sú nervózni.

Pozrite sa na básnikov alebo prorokov. Pozrite sa na Williama Coopera, ktorý napísal tú známu pieseň, „Je zdroj naplnený krvou, ktorá vyteká zo žíl Emanuela.“ Všimli ste si... Poznáte tú pieseň. Stál som nedávno pri jeho hrobe. Myslím, že s bratom Juliusom. Áno, on tam bol s nami pri jeho hrobe. Potom, keď on napísal túto pieseň, keď ho opustila inšpirácia, chcel nájsť riekú a spáchať samovraždu. Vidíte? Duch ho opustil. A takí ľudia ako básnici a proroci.

Pozrite sa na Eliáša, keď stál na vrchu a privolal oheň z neba a privolal dážď z neba. Potom, keď ho Duch opustil, utekal pred hrozbami jednej ženy. A Boh ho po štyridsiatich dňoch našiel utiahnutého v jaskyni.

Pozrite sa na Jonáša, ktorý, keď ho Pán pomazal, mal dosť inšpirácie na to, aby kázal tam v Ninive, že až mesto, také veľké, ako je Saint Louis, činilo pokánie vo vrecovine. A potom, keď ho Duch opustil, čo sa s ním stalo? Keď ho Duch opustil, nachádzame ho na vrchu, ako sa modlí, aby mu Boh odobral život. Vidíte? To je inšpirácia. A keď sa dejú tieto veci, to v človeku niečo robí.

Pamätám sa, keď som rástol. Keď som bol mladým mužom. Budem sa ponáhľať, aby som to neprefahoval. Keď som už bol mladým mužom. Mal som ako všetci mladí ľudia nejaké ideály. Keď som chodil do školy, videl som milé dievčatá. Viete, bol som hanblivý. Nakoniec som si našiel priateľku. Myslím, že tak ako všetci chlapci, okolo pätnásťročný. A ona bola taká pekná. Oči mala ako holubica a zuby ako perly, krk ako labuť a bola naozaj pekná.

A druhý chlapec, boli sme kamaráti a on mal starý otcov Ford, model T, a mali sme schôdzku s našimi dievčatami. Chceli sme sa s nimi niekam previezť. Mali sme dosť benzínu, okolo dva galóny (asi osem litrov). Museli sme povytiahnuť zadné koleso, aby sme roztočili a

naštartovali motor. Neviem, či sa ešte na také niečo pamätáte? Kľukou. Ale celkom dobre nám to išlo.

Mal som niekoľko centov a zastavili sme sa na takom mieste, za päť centov sa dala kúpiť obložená žemľa so šunkou. A tak, ó, bol som bohatý, mohol som ich kúpiť štyri. A keď sme zjedli tie žemle a vypili sme coca-colu, išiel som odniešť fľaše. A na moje prekvapenie, keď som sa vrátil (Ženy práve v tom čase začali vypadávať z milosti alebo strácať ženskosť.), moja milá holubica fajčila.

Stále som mal svoju mienku o ženách, ktoré fajčia, a ani trochu som ju odvtedy nezmenil. Je to tak. To je najpodlejšia vec, akú môže robiť. Presne tak. Rozmýšľal som... Cigaretová spoločnosť by ma za toto mohla stíhať, ale to je jednoducho diablovo dielo. To vraždí a ničí v tomto národe viac ako čokoľvek iné. Je to tak. Radšej by som mal syna opilca než fajčiara. Je to tak. Radšej by som videl svoju ženu ležať opitú na podlahe než ako s cigaretou v ústach.

Tento Duch Boží, ktorý je vo mne, ak je to Duch Boží (ak o tom pochybujete), vy, ktorí fajčíte, máte malú nádej, keď sa tam postavíte, pretože to je len... Všimnite si na pódiu, ako to On stále odsudzuje. Je to strašná vec. Stojte ďaleko od toho. Pani, ak si v tom bola vinná, prosím ťa v Kristovom Mene, odstup preč od toho. To ťa zničí. To ťa zabije. To je samá rakovina.

Lekári sa vás snažia varovať. A ako vám potom môžu predat niečo také? Keby ste išli do obchodu a povedali by ste, „Chcem za päťdesiat centov rakoviny.“ No, za to by ich zavreli. Ale keď si kúpite za päťdesiat centov cigariet, kupujete si to isté. Lekári tak hovoria. Och, tento národ zbláznený za peniazmi. Je to príliš zlé. To zabíja. Je to dokázané.

No, keď som videl to pekné dievča, ako sa moderne správa s cigaretou v ruke, skoro ma to zabilo. Pretože som si skutočne myslel, že ju milujem. A pomyslel som si, „No...”

Hovoria o mne, že nenávidím ženy, viete, pretože som stále akoby proti nim, ale nie proti vám, sestry. Som len proti tomu, ako sa správajú moderné ženy. Je to tak. Dobré ženy by mali byť podľa toho hodnotené.

Ale pamätám sa, keď ešte fungovala otcova pálenica. Musel som tam byť a nosiť vodu a videl som mladé ženy, ktoré nemali viac ako sedemnásť, osemnásť rokov, s mužmi takými starými, ako som teraz ja, opité. Čo museli s nimi robiť, aby vytriezveli, dávali im čiernu kávu, aby dokázali ísť domov a mohli svojim mužom uvariť večeru. Och, takéto niečo. Povedal som, „Ja...” Toto bola vtedy moja poznámka, „Nie sú hodné ani dobrého náboja, aby ním boli zastrelené.“ Je to tak.

Nenávidel som ženy. A teraz si musím dávať pozor, aby som o nich takto nemyslel.

Tak, ale teraz, dobrá žena je klenotom v korune svojho muža. Má byť ctená. Moja matka je taká žena a moja žena je taká, oni sú milé. A mám tisíce kresťanských sestier, ktoré si veľmi vážim. Ale ak si oni vedia vážiť to, čím ich Boh urobil, matkami a skutočnými kráľovkami, vtedy je to v poriadku. Žena je jednou z najlepších vecí, ktorú Boh mohol dať mužovi. Okrem spasenia, žena je tou najlepšou vecou, ak je to dobrá žena. Ale ak nie je, Šalamún povedal, „Dobrá žena je klenotom v korune svojho muža, ale zlá žena, nedobrá, je ako voda v jeho krvi.“ A je to tak, to je tá najhoršia vec, ktorá sa môže stať. Tak dobrá žena .. Brat, ak máš dobrú ženu, váž si ju, ako len môžeš. Je to tak, mal by si si ju vážiť. Skutočnú ženu. A deti, ak máte skutočnú matku, ktorá zostáva doma a snaží sa o vás starať, stará sa, aby ste mali čisté oblečenie, posielala vás do školy, učí vás o Ježišovi, mali by ste si vážiť takú milú matku, so všetkým, čo je vo vás. Mali by ste si ctiť tú ženu, tak veru. Pretože to je skutočná matka.

Hovorí sa o ngramotnosti v Kentuckých horách. Vidíte to tu v tých nemorálnych časopisoch. Niektoré z tých starých mám odtiaľ by mohli prísť do Hollywoodu a učiť tieto moderné matky, ako majú vychovávať deti. Nech by prišlo jej dieťa domov v noci s rozstrapatenými vlasmi a ústami... (ako sa to nazýva?) s make-upom na tvári, s roztrhnutými šatami na boku, že by celú noc bola niekde vonku, opitá. Brat, ona by zobrala riadnu lieskovú palicu a tá by to už viacej neurobila. Hovorím vám, ona by... A keby ste tu mali takých trochu viac, mali by ste tu lepšiu Hollywood a lepšiu národ. Je to tak. „Snažte sa byť len moderní.“ To je jeden z diablových trikov.

No, toto dievča, keď som sa na ňu pozrel, krvácalo mi srdce. Pomyslel som si, „Chudera.“

A ona povedala, „Chceš cigaretu, Billy?”

Povedal som, „Nie, ďakujem. Nefajčím.“

Ona povedala, „Povedal si, že netancuješ.“ Oni chceli ísť na nejakú zábavu a ja som nechcel. Hovorili, že tam dole je zábava. Nazývalo sa to tam - Figová záhrada.

A ja som povedal, „Nie, netancujem.“

Ona povedala, „No, netancuješ, nefajčíš, nepiješ. Čím sa zabávaš?“

Povedal som, „Rád chodím na ryby, rád poľujem.“ To ju nezaujímalo.

A tak povedala, „Vezmi si cigaretu.“

A ja som povedal, „Nie, ďakujem. Nefajčím.“

Stál som na nárazníku. Staré Fordy mali takú stúpačku, pamätáte sa, a ja som mal nohy na tom nárazníku a sedel som na zadnom sedadle. Ona a ja. A ona povedala, „Chceš tým povedať, že nebudeš fajčiť? My dievčatá máme viacero odvahy ako ty.“

A ja som povedal, „Nie, madam, nemyslím, že by som chcel fajčiť.“

Ona povedala, „Och, ty si ale zbabelec!“ Ó! Chcel som byť veľký, drsný Bill. Nechcel som byť žiaden zbabelec. Chcel som byť profesionálny boxer, to bola moja predstava o živote. A tak som povedal... „Zbabelec! Zbabelec!“

Nemohol som to zniesť, a tak som povedal, „Daj mi to!“ Natiahol som ruku a povedal som si, „Ukážem jej, či som zbabelec, alebo nie.“ Zobral som tú cigaretu a chcel som zapáliť zápalku. Nie som zodpovedný za to, čo si myslíte. Som len zodpovedný za to, aby som povedal pravdu. A keď som chcel zapáliť tú cigaretu, bol som tak rozhodnutý fajčiť, ako som rozhodnutý zodvihnúť túto Bibliu, počul som ten zvuk, „Fúúú!“ Skúsil som to ešte raz, ale nemohol som ju dať do úst. Rozplakal som sa a zahodil som ju. Oni sa mi začali smiať. Išiel som domov peši cez polia, sadol som si tam a plakal som. Bol to strašný život.

Pamätám sa, ako raz otec s chlapcami išli k rieke. Môj brat a ja sme museli zobrať čln a plaviť sa hore-dole po rieke a loviť fľaše na pálenku. Za dvanásť vylovených fliaš sme dostali päť centov. Otec tam bol so mnou a mal jednu takú placačku, myslím, že mala asi štvrt litra. Bol tam zvalený strom. Otec tam bol s pánom Dornbushom a on mal pekný čln a ja som sa s ním chcel spriatelíť, aby som mohol používať ten čln. Mal dobré kormidlo a môj nemal žiadne. Mali sme len staré dosky, s ktorými sme veslovali. A keby mi dovolil používať ten čln... On zvárал a tiež urobil otcovi ten destilačný prístroj. Oni si tam vyložili nohy na strom a otec vybral z vrečka placačku s pálenkou, podal mu ju a on sa napil, podal ju naspäť otcovi a on sa tiež napil a položil ju na koreň, ktorý vyčnieval z toho stromu. A pán Dornbush ju zobral a povedal, „Tu máš, Billy.“

Povedal som, „Ďakujem, ja nepijem.“

On povedal, „Branham, a nepiješ?“ Skoro každý Branham zomrel s topánkami na nohách. „Branham, a nepiješ?“

Povedal som, „Nie, nepijem.“

„Nie,“ povedal otec, „vychoval som jedného zbabelca.“

Otec ma nazval zbabelcom. Povedal som, „Podajte mi tú fľašu!“ Vytiahol som štupeľ a bol som rozhodnutý, že sa napijem, a keď som ju začal nakláňať, zrazu som počul ten zvuk, „Fúúú!“ Odložil som tú fľašu a utekal som preč cez pole, ako som len vládol, a plakal som. Niečo mi to nedovolilo urobiť. Rozumiete? Nemohol by som povedať, že som bol nejaký dobrý. Ja som bol rozhodnutý, že sa napijem, ale to bol Boh, milosť, zvláštna milosť, ktorá ma chránila, aby som nerobil niečo takéto. Ja som to chcel robiť, ale On mi to jednoducho nedovolil.

Neskoršie, keď som mal dvadsaťdva rokov, som si našiel dievča, bola milá. Bolo to dievča, ktoré chodilo do kostola, bola nemecká luteránka. Volala sa Brumbachová, to je odvodené od mena Brumbaugh. Bolo to milé dievča. Nefajčila, nepila, ani netancovala, ani nerobila nič také, milé dievča. Nejaký čas som s ňou chodil. Mal som vtedy dvadsaťdva rokov. Zarobil som už dosť peňazí, aby som si kúpil starý Ford, a chodili sme spolu na schôdzky. Vtedy tam nablízku nebol žiaden luteránsky zbor. Oni sa tam prisťahovali z Howard Park.

A bol tam jeden duchovný, ten, ktorý ma ordinoval v misijnom baptistickom zbore, doktor Roy Davis. To bol práve ten, ktorý poslal za mnou brata Upshaw alebo sa s ním o mne rozprával. Doktor Roy Davis. A tak on tam kázal a mal ten prvý baptistický zbor a tiež to bol misijný, volalo sa to Misijný Baptistický Zbor v Jeffersonville. A on tam vtedy kázal a my sme večer chodievali do toho zboru, a potom sme sa spolu vracali. Nevstúpil som do tej cirkvi, ale rád som tam s ňou chodil. Mojm hlavným motívom bolo chodiť s ňou. Chcem byť úprimný.

Ona bola z poriadnej rodiny, a tak potom, keď som s ňou chodil, začal som rozmýšľať, „Nemal by som zaberať čas tomuto dievčaťu.“ Nie je to dobre, lebo ona je z lepšej rodiny a ja som chudobný. „Môj otec mal podlomené zdravie a ja... Nebol som schopný postarať sa v živote o takéto dievča, ktoré bolo zvyknuté na pekný dom a koberec na podlahe.

Pamätám sa, keď som videl prvý koberec, nevedel som, čo to je. Obišiel som ho. Myslel som si, že to je najkrajšia vec, akú som v živote videl. „Ako môžu niečo takéto položiť na podlahu?“ To bol prvý koberec, ktorý som videl. Myslím, že sa to nazýva podlahová rohožka. Možno som to nepovedal správne. Niečo ako pletené prútie alebo niečo také spletené, čo sa dáva na podlahu. Pekný, zeleno-červený, v prostriedku to tvorilo veľké rady. Bolo to skutočne pekné.

A tak sa pamätám, že som rozmýšľal, že buď sa jej budem musieť opýtať, či by ma chcela za muža, alebo sa budem musieť odstúpiť a nechať, aby si ju vzal nejaký dobrý muž, ktorý by sa o ňu vedel v živote starať a bol ku nej milý. Ja by som bol ku nej milý, ale zarábal som len

dvadsať centov na hodinu. Tak by som jej toho v živote nemohol veľa poskytnúť. A ja som sa musel starať ešte o celú rodinu, otec mal podlomené zdravie a bolo to pre mňa naozaj ťažké obdobie.

A tak som rozmýšľal, „Jediné, čo môžem urobiť, je, že jej poviem, že už viac neprídem, pretože si ju natoľko cením, že jej nechcem skaziť život a nechať ju, aby so mnou zbytočne strácala čas.“ A potom som rozmýšľal, „Keby si ju niekto vzal a oženil sa s ňou a vytvoril jej milý domov, hoci by som ju ja nemohol mať, ale by som vedel, že je šťastná.“

A tak som rozmýšľal, „Ale nevedel som sa jej jednoducho vzdať!“ Bol som v ťažkej situácii. Deň za dňom som o tom rozmýšľal a hanbil som sa jej opýtať, či by ma chcela. Každý večer som si hovoril, „Už sa jej to opýtam.“ A potom, čo to je, motýle, či niečo, čo je... Vy, bratia, ste asi všetci pri tom mali podobné prežitia. A bol to naozaj taký zvláštny pocit, tvár mi horela a nevedel som, nedokázal som sa jej to opýtať.

Myslím, že sa divíte, ako som sa vôbec oženil. Viete čo? Napísal som jej list a v ňom som sa jej to opýtal. Nepísal som tam, „Drahá slečna.“ Keď ide o lásku, tak je to trochu viacej než len to. Ved' viete. To nebolo len to, že sme si rozumeli, to bolo... Napísal som to, ako som najlepšie vedel.

Trochu som sa bál jej matky. Jej matka bola trochu drsná. Ale jej otec bol jemný starý Holanďan, proste milý človek. Bol organizátorom odborových zväzov na železnici. V tom čase zarábal päťsto dolárov mesačne. A ja, ktorý som zarábal dvadsať centov na hodinu, som si mal vziať ich dcéru. Ó! Vedel som, že to nepôjde. A jej matka bola veľmi... No, je to milá dáma. Bola jednou z tých žien z vyššej spoločnosti. Viete. Trochu pedantná, a tak o mňa veľmi nestála. Bol som len obyčajný dedinský chlapec a ona si myslela, že Hope by mala chodiť s chlapcom z lepšej spoločenskej vrstvy, a ja si myslím, že mala pravdu. Ale vtedy som si to nemyslel.

Tak som si myslel, „Dobre, neviem ako. Nemôžem sa opýtať jej otca a jej matky už vôbec nie. A tak sa prv musím opýtať jej.“ Tak som napísal list a ráno, keď som išiel do roboty, tak som ho hodil do schránky. V stredu večer sme išli do zboru a ja som ho poslal v pondelok ráno. Celú nedeľu som sa jej snažil povedať, že by som si ju chcel vziať za ženu, ale nenašiel som na to dosť odvahy.

Tak potom som hodil ten list do schránky. A celý deň som potom v robote rozmýšľal, „Čo keď ten list dostane do rúk jej matka?“ Ó! Vedel som, že by ma to zruinovalo, ak by sa jej ten list dostal do rúk, pretože ona sa o mňa veľmi nezaujímalá. Bol som z toho celý spotený.

A v tú stredu večer, keď som prišiel, myslel som si, „Ako tam pôjdem? Ak sa ten list dostal do rúk jej matke, tá si ma poriadne podá, a tak som dúfal, že ho dostala tá pravá.“ Adresoval som ho Hope. Tak sa volala, Hope. A tak som si povedal, „Napíšem, že je to pre Hope.“ A myslel som, že možno sa to nedostane do rúk matke.

Vedel som, že bude lepšie, keď pôjdem pre ňu, aby išla, než ako len zastaviť a zatrúbiť. Ó! Žiaden chlapec, ktorý nemá dosť odvahy na to, aby prišiel a zaklopal a opýtal sa, či to dievča môže ísť, nemá s ňou čo vonku hľadať. Presne tak. Je to hlúpe. Je to neslušné.

A tak som zastavil svoj starý Ford, mal som ho celý vyleštený a vyšiel som hore a zaklopal. Pre zľutovanie! Tu prichádza jej matka. Sotva som mohol udržať dych. Povedal som, „Dobrý večer, pani Brumbachová.“

Ona povedala, „Dobrý večer, William.“

Pomyslel som si, „Ó, William.“

A ona na to, „Pôjdeš ďalej?“

Odpovedal som, „Ďakujem.“ Vošiel som do dvora. „Je už Hope hotová?“

A práve vtedy vyšla Hope z domu, poskakovala ako šestnásťročné dievča a povedal, „Ahoj, Billy!“

„Ahoj, Hope, si už hotová na zhromaždenie?“

Povedala, „Za chvíľu.“

Pomyslel som si, „No toto. Ona to nedostala. Ona to nedostala. To je dobre. A Hope to tiež nedostala, tak to bude dobre, pretože by mi to povedala.“ Tak som sa cítil celkom dobre.

A potom, keď sme prišli do kostola, tak ma napadlo, „Čo ak to predsa len dostala?“ Ani som nepočul, o čom doktor Davis kázal. Díval som sa na ňu a rozmýšľal som, „Čo ak ho dostala a keď odtiaľto vyjdeme, tak ma za to zjazdí, že som sa jej to pýtal?“ Nemohol som ani počúvať, čo hovoril doktor Davis. Díval som sa na ňu a rozmýšľal som, „Nechcem sa jej vzdať, ale určite musí prísť rozhodujúca chvíľa.“

Keď skončilo zhromaždenie, kráčali sme spolu po ulici smerom ku autu a išli sme domov. Mesiac jasne svietil a ja som sa na ňu díval, bola pekná. Chlapče, díval som sa na ňu a myslel som si, „Ó, ako rád by som ju mal za ženu, zdá sa mi, že to asi nepôjde.“

Prešli sme ešte kúsok ďalej a znovu som sa na ňu pozrel. Povedal som, „Ako sa dnes večer cítiš?“

Povedala, „Celkom dobre.“

Zastavil som starý Ford a začali sme vysadať, prešli sme okolo, zahli za roh a išli sme ku jej domu. Išiel som s ňou ku dverám. Rozmýšľal som, „Ona asi ten list nedostala, tak na to môžem zabudnúť. Budem mať ešte ďalší týždeň milosti.“ Celkom dobre som sa cítil.

Ona povedala, „Billy?“

Povedal som, „Prosím.“

Povedala, „Dostala som tvoj dopis.“ Ó!

Povedal som, „Naozaj?“

Povedala, „Hmmm.“ A kráčala ďalej a už nepovedala nič.

Rozmýšľal som, „Žena, povedz mi niečo. Pošli ma preč alebo mi povedz, čo si o tom myslíš.“ A opýtal som sa, „Čítala si ho?“

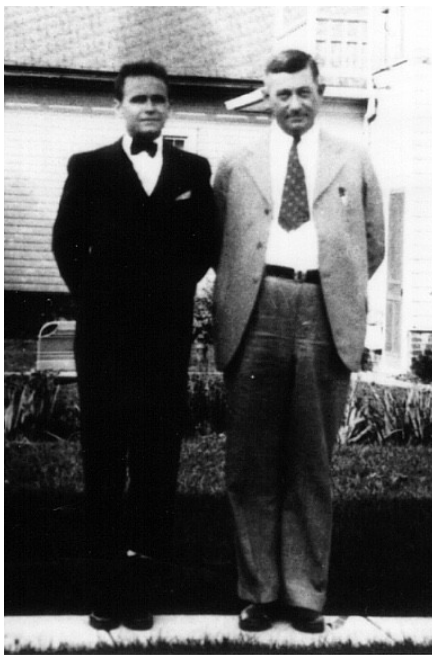
Povedala, „Ahmm.“

Ó, viete, ako vás vie žena držať v napätí. No, nemyslím to tak, viete. Ale jednako som rozmýšľal, „Prečo niečo nepovieš?“ Išiel som ďalej, „Čítala si ho celý?“

A ona... [prázdne miesto na páske.], „Ahmm.“

Už sme boli skoro pri dverách a ja som si myslel, „Chlapče, nenechaj ma vojsť až do verandy, pretože odtiaľ by som pred nimi nemohol utiecť, tak mi to povedz teraz.“ A tak som čakal.

A ona povedala, „Billy, rada to urobím. Milujem ťa.“ Nech Boh teraz žehná jej dušu, ona je vo Chvále. Povedala, „Milujem ťa. Myslím,

Obrázok 3: W.Branham so svojím svokrom

že by sme to mali povedať našim rodičom, povedať o tom rodičom. Nemyslíš?“

Povedal som, „Drahá, počúvaj, rozdeľme si to na polovicu. Ja to poviem tvojmu otcovi a ty to povieš mame.“ To horšie som od začiatku nechal na nej.

Povedala, „Dobre, ak to ty prv povieš otcovi.“

Povedal som, „Dobre, poviem mu to v nedeľu večer.“

A tak prišla nedeľa večer, priviezol som ju z kostola a... Ona sa na mňa stále dívala. Pozrel som sa, bolo pol desiatej, to bol čas, aby som už išiel. Charlie sedel za stolom, niečo klepal na stroji a pani Brumbachová sedela naproti v kúte a niečo háčkovala. Viete, s takými háčikmi sa to prepletá. Neviem, ako sa to volá. Robila tam niečo také. Hope sa na mňa stále dívala, pokrčila čelom a pohľadom mi ukázala na otca. A ja, och! Pomyslel som si, „Čo ak povie nie?“ Začal som už ísť ku dverám. Povedal som si, „Hádam radšej pôjdem?“

Išiel som ku dverám a ona išla so mnou. Stále ma vyprevádzala ku dverám a hovorievala, „Dobrá noc.“ Tak išiel som ku dverám a ona povedala, „Nepovieš mu o tom?“

Povedal som, „Och, samozrejme budem sa snažiť, ale neviem, ako to urobiť.“

A ona povedala, „Ja pôjdem naspäť a ty ho zavolaj von.“ A tak ona vošla dovnútra a nechala ma tam stáť.

A ja som povedal, „Charlie.“

On sa otočil a povedal, „Áno, Billy?“

Povedal som, „Mohol by som sa s tebou chvíľu porozprávať?“

On povedal, „Samozrejme.“ Vstal od svojho písacieho stolu. Pani Brumbachová sa na neho pozrela, potom sa pozrela na Hope, a potom na mňa. A ja som povedal, „Mohol by si vyjsť do verandy?“

A on povedal, „Áno, vyjdem.“ Tak vyšiel do verandy.

Povedal som, „Dnes je naozaj pekný večer, však?“

A on na to, „Áno, je.“

Povedal som, „Je celkom teplo.“

„To je.“ Pozrel sa na mňa.

Povedal som, „Tak ťažko som pracoval, robia sa mi mozole na rukách.“

On povedal, „Bill, môžeš ju mať. Môžeš ju mať.“

Pomyslel som si, „Ó, to je lepšie.“ Povedal som, „Myslíš to vážne, Charlie?“ Povedal som, „Pozri sa, Charlie, viem, že je to tvoja dcéra a ty máš peniaze.“

A on sa načiahol a chytil ma za ruku. Povedal, „Bill, počúvaj, peniaze neznamenajú v živote človeka všetko.“

Povedal som, „Charlie, ja zarábam len dvadsať centov na hodinu, ale milujem ju a ona ma tiež miluje. A sľubujem ti, Charlie, že budem robiť tak, že sa mi zoderú tie mozole na rukách a budem sa o ňu v živote starať. Budem jej taký verný, ako len môžem.“

On povedal, „Verím tomu, Bill.“ A povedal, „Počúvaj, Bill, chcem ti niečo povedať. Vieš, šťastie, aby si bol šťastný, to vôbec nezáleží od peňazí. Buď len na ňu dobrý a ja viem, že budeš.“

Povedal som, „Ďakujem, Charlie. Určite budem.“

Potom bol čas, aby to ona povedala mame. Neviem, ako to urobila, ale vzali sme sa.

Tak, keď sme sa vzali, nemali sme nič, nič do domácnosti. Myslím, že sme mali dva alebo tri doláre. Prenajali sme si dom. Stálo nás to štyri doláre na mesiac. Bol to malý, starý dom s dvomi miestnosťami. Nieкто nám dal starú skladáciu posteľ. Som zvedavý, či nieкто z vás videl niekedy starú skladáciu posteľ? Nieкто nám ju dal. Išiel som do obchodu a priniesol som malý stôl a štyri stoličky, nebolo to natreté, viete, a mali sme to len na čas. A potom som zašiel ku pánovi Weberovi, on mal obchod so starými vecami, a kúpil som kuchynský šporák. Zaplatil som zaň sedemdesiatpäť centov a niečo vyše dolára som dal za rošty do neho. Založili sme si domácnosť. Pamätám sa, keď som natieral stoličky, ako som na nich nakreslil trojlístky. Oj, ako sme sa z toho tešili. Mali sme jeden druhého, to bolo to hlavné, a Boha. Z Jeho milosti a dobroty sme boli ten najšťastnejší pár na zemi.

Prišiel som na to, že šťastie nezáleží od toho, koľko máš tých zemských vecí, ale aký si spokojný s tým, čo máš.

Po nejakom čase sa Boh sklonil a požehnal náš skromný dom a mali sme malého chlapca. Volal sa Billy Paul, je tu teraz na zhromaždení. A potom trochu neskôršie, asi za jedenásť mesiacov, nás znovu požehnal malým dievčatom, volalo sa Sharon Rose. To je odvodené zo slov Ruža Sáronská.

A pamätám sa, jedného dňa, keď som ušetril trochu peňazí a išiel som na takú dovolenku. Išiel som chytať ryby na miesto, ktoré sa nazývalo Jazero Paw Paw. Na spiatočnej ceste...

Vynechal som to, ako som sa obrátil. V tomto čase som už bol obrátený. Doktor Davis ma ordinoval za kazateľa v Misijnom baptistickom zbore, bol som kazateľom a mal som modlitebňu v Jeffersonville, v ktorej teraz kážem. Bol som pastormom v malom zbore.

Nebol som za to platený, sedemnášť rokov som bol pastormom toho zboru a nemal som z toho ani cent. Neveril som, že... Nemali sme tam ani tanier na obete. A čo sa týka desiatkov zo zárobkov, a tak ďalej, vzadu v sále sme mali malú krabičku, na ktorej bolo napísané, „Čo ste urobili mojim najmenším, Mne ste urobili.“ Takto boli pokrývané zborové náklady. Mali sme pôžičku, ktorú bolo treba splatiť za desať rokov, a splatili sme ju za menej ako za dva roky. A vôbec som nevyberal žiadne obete.

A potom som mal niekoľko dolárov, ktoré som ušetril na tú dovolenku. Ona tiež pracovala v textilnej fabrike. Milé, dobré dievča. Jej hrob je dnes možno zapadnutý snehom, ale ona je stále v mojom srdci. A pamätám sa, ako ťažko pracovala, aby mi pomohla, aby som mal dosť peňazí a mohol som ísť ku tomuto jazeru na ryby.

A keď som sa vracal od toho jazera, keď som prichádzal do Mishawaka a do South Bend v Indiane, všimol som si autá, ktoré mali vzadu nápisy - *Jedine Ježiš*. Rozmýšľal som, „To znie zvláštne, Jedine

Obrázok 4: Manželia Hope a William Branhamovci

Ježiš. “ Začal som si všímať tieto nápisy. Boli na všetkom. Na bicykloch, na Fordoch, Kadilakoch a všade. Jedine Ježiš. Išiel som za nejakými a doviedli ma ku veľkej zborovej budove. Zistil som, že sú to letníční.

O letníčných som už počul. Hovorili o nich, že sú fanatici, že sa váľajú po podlahe s penou na ústach. Nahovorili mi o nich všetko možné. Tak som s tým nechcel mať nič spoločného.

Počul som ich, ako sa tam správali, a pomyslel som si, že sa tam pôjdem pozrieť. Zaparkoval som svoj starý Ford a vošiel som dovnútra a počul som spievať piesne, aké som ešte v živote nepočul. Zistil som, že sú to dve veľké cirkvi. Jedna z nich sa volala P.A. J.C a druhá P.A.W. Mnohí si možno ešte pamätáte na tieto staré... Myslím, že teraz sú zjednotení a nazývajú sa Zjednotená Letničná Cirkev. Počúval som niektorých ich učiteľov. Stáli tam a učili o Ježišovi a o tom, aký je veľký a aké je všetko veľké a o krste Duchom Svätým. Rozmýšľal som, „O čom to hovoria?“

Po chvíli niekto vyskočil a začal hovoriť v jazykoch. Nikdy v živote som niečo také nepočul. Zrazu nejaká žena vstala a behala pomedzi rady, ako len vládala. Potom všetci vstávali a začali behať. Pomyslel som si, „Oni skutočne nemajú žiaden zborový poriadok.“ Vrešia, kričia a tak sa správajú. Pomyslel som si, „To je ale banda!“ Ale viete, niečo na tom bolo. Čím dlhšie som tam sedel, tým viac sa mi to páčilo. Bolo na tom niečo, čo vyzeralo skutočne dobre. Začal som ich pozorovať. A to pokračovalo. Rozmýšľal som, „Budem tu na chvíľu s nimi. Som tu blízko pri dverách. Keby niečo, tak vyjdem. Viem, kde mám zaparkované auto, hneď za rohom.“

Začal som počúvať tých kazateľov. Boli to znalci a bádatelia. Pomyslel som si, „To je pekné.“

Prišiel čas na večeru. Povedali, „Všetci sú pozvaní na večeru.“

Rozmýšľal som, „Moment. Mám dolár a sedemdesiatpäť centov na to, aby som sa dostal domov, a ako...“ To boli všetky peniaze, ktoré som mal na benzín. Presne toľko mi bolo treba, aby som sa dostal domov. Mal som starý, ale celkom dobrý Ford. Nebol to žiaden šrot. Bol ako jeden tam vonku, len ojazdený. Myslím, že v skutočnosti išiel tridsať míľ za hodinu, ale samozrejme pätnásť tam a pätnásť naspäť. Keď to zrátate, máte tridsať. Bol som na večernom zhromaždení a myslel som, že keď skončí, tak vyjdem von.

Ale oznámili tam, „Všetci kazatelia, bez ohľadu na to, z akej ste denominácie, poďte na pódium.“ Bolo nás tam asi dvesto. Tiež som tam

išiel. A potom povedali, „Nemáme toľko času, aby ste všetci kázali. Len vystúpte a povedzte, ako sa voláte a odkiaľ ste.“

Prišiel rad na mňa. Povedal som, „William Branham, baptista, Jeffersonville, Indiana.“ A išiel som ďalej.

Počul som, ako sa predstavovali všetci ostatní, „Letničný, letničný, letničný, P.A.W., P.A.J.C., P.A.W., P...“

Keď som tam prechádzal, pomyslel som si, „Zdá sa mi, že som to škaredé kačiatko.“ Sadol som si a čakal.

Popoludní tam mali mladých, dobrých kazateľov a oni mocne kázali. A potom tam povedali, „Dnes večer nám bude kázať...“ Zdá sa mi, že ho nazývali „starší.“ Svojich duchovných namiesto „reverend“ nazývali „starší.“ Priviedli tam starého čierneho muža, mal taký staromódny kazateľský kabát. Pochybujem, že ste to niekedy videli. Dlhý holubí chvost, vyšiel s tým takto, viete. Stál tam a obracal sa. Všetci tí kazatelia kázali o Ježišovi, o tom, aký je veľký, a tak ďalej, a tento starý človek zobral svoj text z Jób. „Kde si bol, keď som kládol základy sveta a keď ranné hviezdy spolu spievali a jasali všetci synovia Boží?“

Ten biedny starý človek. Pomyslel som si, „Prečo nedali kázať niektorému z tých mladých?“ Tá miestnosť bola preplnená a ja som si myslel, „Prečo to neurobia?“

Potom tento starý človek namiesto toho, aby kázal o tom, čo sa dialo tu na zemi, začal kázať o tom, čo sa dialo po celý čas v nebi. Vyzdvihol Ho na začiatku času a znovu Ho priniesol v druhom príchode dole vodorovnou dúhou. V živote som nepočul takú kázeň. V tom čase ho zasiahol Duch. Vyskočil asi takto vysoko, klepol o seba opäťkami, rozhodil rukami a svižným krokom odišiel z pódia. Povedal, „Nemáte tu dosť miesta na moje kázanie.“ A mal tam viacej miesta, ako mám ja tu.

Pomyslel som si, „Keď to spôsobuje, že starý človek sa takto správa, čo to urobí na mne? Možno niečo z toho potrebujem.“ Keď tam ten starý človek vystupoval, bolo mi ho ľúto, ale keď odtiaľ odišiel, ľutoval som seba. Díval som sa na neho, ako odchádzal.

Vyšiel som odtiaľ ten večer a myslel som si, „Zajtra ráno sa nedám nikomu poznať, kto som.“ Odišiel som a cez noc som si vyžehlil nohavice. Odišiel som spať do kukuričného poľa. Odišiel som dole a kúpil som si za päť centov kopu starých rožkov. Z hydrantu som si nabral vodu. Vedel som, že sa tu trochu zdržím, tak som si nabral vodu a napil som sa a zjedol som tie rožky a potom som sa išiel znovu napiť. Odišiel som na kukuričné pole, vybral som sedadlá z auta, rozprestrel som medzi ne svoje nohavice a tak som ich žehlil.

Skoro celú tú noc som sa modlil. Hovoril som, „Pane, do čoho som sa to tu dostal? Nikdy v živote som nevidel takých nábožných ľudí. Pomôž mi, aby som porozumel, čo to všetko znamená.“

Nasledujúce ráno som tam išiel. Pozvali nás na raňajky. Samozrejme, nešiel som s nimi jesť, pretože som nemal nič, čo by som mohol dať na obeť. Zjedol som nejaký zo svojich rožkov a sadol som si. Mali tam mikrofón. Nikdy predtým som nevidel mikrofón, bál som sa toho. Mal takú šnúru na zavesenie a visel dole. Taký mikrofón na zavesenie. Ten vedúci povedal, „Minulý večer tu bol na pódiu mladý kazateľ, baptista.“

Pomyslel som si, „Ó, ešte to mi bolo treba.“

A on povedal, „On bol najmladší kazateľ na pódiu. Volá sa Branham. Vie niekto niečo o ňom? Povedzte mu, aby sem prišiel, chceme, aby nám priniesol raňajšie posolstvo.“

Ó! Mal som na sebe len tričko a tenké nohavice. A my baptisti veríme, že musíte mať oblek, aby ste mohli zastať za kazateľňou. Viete. Sedel som potichu. A zatiaľ... Oni mali túto svoju medzinárodnú konferenciu na severe, pretože keby to bolo na juhu, černosi by tam nemohli ísť. A oni tam mali černochovej a ja som bol z juhu a mal som ešte nejaké zaužívané veci, viete, hoci som to nebral až tak ako iní. A stalo sa, že si vedľa mňa sadol čierny človek. Sedel som tam a díval som sa na neho. Pomyslel som si, „On je brat.“

Ten vedúci povedal, „Vie niekto niečo o Williamovi Branhamovi?“ Skrčil som sa takto na sedadle. On to ešte raz zopakoval, „Niekto vonku? Vie niekto, kde sa nachádza William Branham. Povedzte mu, že chceme, aby prišiel sem na pódium a dnes ráno nám kázal. On je baptistický kazateľ z južnej Indiany.“

Sedel som ticho schúlený. Aj tak ma nikto nepoznal. Ten čierny muž sa na mňa pozrel a opýtal sa, „Nevieš, kde je?“

Pomyslel som si, „Musel by som buď klamať, alebo niečo urobiť. A tak som povedal, „Zohni sa sem.“

„Prosím?“

„Chcem ti niečo povedať. To som ja.“

„Tak vstaň a choď tam.“

„Vidíš. Nemôžem. Mám len tieto tenké nohavice a tričko. Nemôžem tam takto ísť.“

„Tým ľuďom je to jedno, ako si oblečený. Choď tam.“

„Nie, nie. Buď ticho a nič nehovor.“

A oni znovu prišli ku mikrofónu a hovorili, „Vie niekto, kde sa nachádza William Branham?“

On povedal, „Tu je! Tu je! Tu je!“ Ó! Vstal som v tričku. On povedal, „Podťe sem, pán Branham, chceme, aby ste priniesli posolstvo.“ Ó, pred všetkými tými kazateľmi, pred všetkými tými ľuďmi. Prišiel som tam. Červenal som sa a uši mi horeli. V tenkých nohaviciach a v tričku, kazateľ, baptistický kazateľ ide takto ku mikrofónu, ktorý predtým nikdy nevidel.

Zastal som si tam a povedal som, „Ja o tomto neviem.“ Bol som nemotorný, nervózny. Viete. Otvoril som Lukáša 16 a rozmýšľal som, „No, dobre...“ Zobral som odtiaľ svoju tému, „Potom v pekle pozdvihol svoje oči a zaplakal.“ Začal som kázať a cítil som sa lepšie. Povedal som, „Ten boháč bol v pekle a zaplakal.“ Tých niekoľko jednoduchých slov, ako pri iných takýchto kázňach. „Veríš tomu?“ a „Prehovor ku tej skale.“ Počuli ste ma o tom kázať. A teraz som kázal, „Potom zaplakal.“ A hovoril som, „Neboli tam žiadne deti, v pekle určite nie. Potom zaplakal. Neboli tam žiadne kvety. Potom zaplakal. Nebol tam Boh. Potom zaplakal. Nebol tam Kristus. Potom zaplakal.“ Potom som ja zaplakal. Niečo ma chytilo. Ó! Neviem, čo sa potom dialo. Keď som sa z toho spamätal, bol som už vonku. Ľudia volali, kričali a plakali. Bol to ohromný čas.

Keď som vyšiel, prišiel ku mne človek s veľkým texaským klobúkom, v čižmách, a povedal, „Som starší, Taký a taký,“ kazateľ v kovbojských čižmách v kovbojskom oblečení.

Pomyslel som si, „Tak potom moje tenké nohavice nie sú až také najhoršie.“

Povedal, „Chcem, aby si prišiel a urobil tam u mňa evanjelizáciu.“

„Ó, počkajte, pane, nech si to zapíšem.“ A zapísal som si to.

Tu prichádza človek v takých nohaviciach, aké nosia pri golfe, v takej kombinéze, a povedal, „Som starší, Taký a taký, z Miami. Rád by som ťa pozval...“

Pomyslel som si, „Ó, možno, že šaty veľa neznamenujú.“ Podal mi lístok s adresou. Pozrel som sa na to a pomyslel som si, „Dobre.“

Zobral som tie adresy a išiel som domov. Keď ma žena uvidela, opýtala sa, „Z čoho si taký šťastný, Billy?“

„Ó, stretol som to najlepšie. To je to najlepšie, čo som doteraz videl. Tí ľudia sa nehanbia za svoje náboženstvo.“ A všetko som jej o tom porozprával. „A pozri sa, drahá, celý rad pozvaní od tých ľudí.“

„Či to nie sú tí fanatici?“

„Neviem, akými sú fanaticmi, ale majú niečo, čo ja potrebujem. To je to, o čom nepochybujem. Videl som tam starého muža, deväťdesiatročného, ako znovu omladol. V živote som nepočul takú kázeň. Nikdy som nepočul tak kázať baptistu. Oni kázali tak, že im až chýbal dych, skláňajú kolená až na podlahu, vstávajú a znovu sa nadychujú. Počula by si ich na vzdialenosť dvoch blokov. Nikdy v živote som také niečo nepočul. Hovorí v neznámom jazyku a iný vykladá to, čo hovoria. V živote som niečo také nepočul. Pôjdeš so mnou?“

„Drahý, keď som sa za teba vydala, budem s tebou, až kým nás smrť nerozdelí. Pôjdem. Povieme to teraz rodičom.“

„Dobre. Ty to povedz tvojej mame a ja to poviem mojej.“ A tak sme išli. Povedal som to mame.

Mama povedala, „Dobre, samozrejme, Billy. Do čohokoľvek ťa Pán povoláva, choď a rob to.“

Pani Brumbachová chcela, aby som tam prišiel. Išiel som tam. Povedala, „O čom to hovoríš?“

„Ó, pani Brumbachová, ale vy ste vôbec nevideli takých ľudí.“

„Ukľudni sa! Ukľudni sa!“

„Áno, madam. Prepáčte.“

„Vieš, že je to banda fanaticov?“

„Nie, madam, neviem. Sú to naozaj milí ľudia.“

„To je ale nápad! Ty si myslíš, že budeš ťahať moju dcéru medzi takých niktošov? Vylúčené! To nie sú nič iné, len smeti, ktoré iné cirkvi vyhodili. Skutočne! Na také niečo moju dcéru nebudeš nahovárať.“

Povedal som, „Ale viete, pani Brumbachová, dole v srdci cítim, že Pán chce, aby som išiel s tými ľuďmi.“

Povedala, „Choď naspäť do svojho zboru, až kým ti nebudú schopní zabezpečiť faru, a správaj sa ako muž, ktorý má rozum. Moju dcéru tam nebudeš vodiť.“

„Áno, madam.“ Obrátil som sa a odišiel som.

Hope začala plakať. Prišla a povedala, „Billy, bez ohľadu na to, čo hovorí mama, ja budem s tebou.“ Nech je požehnané jej srdce.

„To je v poriadku, drahá.“

A nechal som to tak. Ona by nedovolila, aby jej dcéra išla s takými ľuďmi, pretože, „To nie sú nič, len smeti.“ A tak som to nechal tak. To bola najväčšia chyba, akú som v živote urobil, jedna z najhorších.

Trochu neskoršie, po niekoľkých rokoch, keď prišli deti, jedného dňa v roku 1937 prišla povodeň. Mal som vtedy hliadku. Snažil som sa, ako som len mohol, zachraňovať ľudí zo zaplavených oblastí. Domy sa rúcali. Moja žena ochorela a bolo to s ňou veľmi, veľmi zlé. Dostala zápal pľúc. Normálna nemocnica bola taká preplnená, že sme ju tam nemohli dať, tak sme ju dali do administratívnej budovy, kde mali izbu pre chorých. Mňa potom odvolali. Stále som býval pri rieke a plavil som sa v člnе a tak som sa snažil zachraňovať ľudí zo zaplavených oblastí.

Zavolali mi a povedali, „Na ulici Chestnut je dom, ktorý sa každú chvíľu môže zrútiť. Je v ňom matka a kopa detí. Myslíš, že by si sa tam so svojim motorovým člnom mohol dostať?“ „Urobím všetko, čo budem môcť.“ Povedal som.

Zápasil som s vlnami. Hore sa prelomila priehrada a voda zmývala mesto. Vydal som zo seba, čo som len mohol, aby som prešiel cez zaplavenú aleju a cez rôzne miesta. Dostal som sa blízko ku násypu, cez ktorý už pretekala voda. Počul som niekoho kričať a vo verande som uvidel stáť matku. Valili sa tam tie veľké vlny. Išiel som s člnom takto hore a potom som sa s prúdom dostal naspäť na túto stranu. Zastavil som na chvíľu čln a uviazal som ho o verandový stĺp. Vbehol som dovnútra, chytil som tú matku a nasadil som ju do člnu a tiež dve alebo tri deti. Odviazal som čln a pustil som sa naspäť. Prešiel som dole nižšie a priviezol som ju ku brehu. Išiel som asi jeden a pol míle cez mesto, až kým som sa nedostal ku brehu. Keď som tam priplával, začala omdlievať a kričať, „Moje dieťa! Moje dieťa!“

Zdalo sa mi, že tým myslí, že v dome nechala dieťa. Ó! Znovu som sa vydal naspäť, zatiaľ, kým sa jej iní snažili pomôcť. Potom som sa dozvedel, že ona chcela vedieť, kde je jej dieťa. Išlo o malého chlapca, okolo trojročného, a ja som si myslel, že má na mysli nejaké nemluvňa alebo niečo také.

Znovu som sa vydal na to miesto. Keď som uviazal čln a vošiel dovnútra, nemohol som nájsť žiadne dieťa. Veranda sa začala rúcať a voda začal odplavovať dom. Rýchlo som vybehol. Chytil som drevo,

ktoré voda začala odnášať a ku ktorému som mal uviazaný čln. Dostal som sa do člna a odviazal som ho.

Odnieslo ma to až do hlavného riečneho prúdu. Bolo asi pol dvanástej v noci, stále padal dážď so snehom. Chytil som štartovaciu šnúru a snažil som sa naštartovať čln, ale motor nechcel naskočiť. Skúšal som to znovu a znovu, ale nič. Dostával som sa stále viac do prúdu, dole bol vodopád. Snažil som sa zo všetkých síl. Pomyslel som si, „To je môj koniec! Skutočne!“ Snažil som sa zo všetkých síl. Povedal som, „Pane, prosím, nedaj mi zomrieť takouto smrťou.“ A stále som ťahal tú štartovaciu šnúru.

A zrazu ku mne prišlo, „A čo s tou bandou smetí, ku ktorým si nešiel?“ Och.

Dal som ruky naspäť do člnu a povedal som, „Bože, buď mi milostivý. Nedaj, aby som takto opustil svoju ženu a dieťa, keď sú tam chorí. Prosím.“ A stále som takto ťahal tú šnúru a motor nechcel naštartovať. Už som počul dole hučať ten vodopád. Len niekoľko minút a budem v ňom. Povedal som, „Pane, ak mi odpustiš, sľubujem ti, že urobím všetko.“ A znovu som potiahol a motor naštartoval. Pridal som plný plyn, ako sa len dalo, a nakoniec som sa dostal k brehu.

Išiel som naspäť, aby som našiel nákladné auto našej hliadky. Niektorí z nich tam povedal. „Počúvaj, administratívnu budovu už zobrala voda.“ Bola tam moja žena a dieťa, obidve deti.

Vydal som sa ku administratívnej budove, ako som len vládol. Voda tam už dosahovala výšku 15 stôp [4,5m]. Bol tam major a ja som sa opýtal, „Major, čo sa stalo s nemocnicou?“

Povedal, „Neboj sa. Mal si tam niekoho?“

„Áno. Chorú ženu a dve deti.“

„Všetkých vyviezli. Sú vo vagóne, ktorý ich odváža do Charlestownu.“

Bežal som, nasadol som do auta, pripojil som za čln a ponáhlal som sa tam. Potoky tam boli rozliate na šírku dva a pol alebo tri míle. Celú noc som sa tam snažil dostať. Nejakí ľudia hovorili, že voda zmietla ten vagón z násypu.

Nakoniec som zistil, že som obkolesený vodou a nachádzam sa na malom ostrove a strávil som tam tri dni. Mal som dosť času, aby som rozmýšľal o tom, či to boli smeti alebo nie. Stále som sa trápil, „Kde je moja žena.“

Nakoniec, keď som ju po niekoľkých dňoch našiel, keď som sa odtiaľ dostal a prešiel som cez záplavy, bola v Kolumbuse, v Indiane, v baptistickej modlitebni, z ktorej bola zriadená provizórna nemocnica. Izby s chorými na poľných lôžkach. Bežal som za ňou, ako som len mohol, snažil som sa ju nájsť, kričal som, „Hope! Hope! Hope!“ Uvidel som ju. Ležala tam na lôžku, dostala TBC.

Zodvihla svoju drobnú kostnatú ruku a povedala, „Billy.“

Pobehol som ku nej a povedal som, „Hope, drahá.“

Povedala, „Vyzerám strašne, však?“

„Nie, drahá, vyzeráš dobre.“

Asi šesť mesiacov sme robili všetko, čo sme mohli, aby sme zachránili jej život, ale ona čím ďalej tým viac slabla a slabla.

Jedného dňa, keď som mal hliadku, mal som zapnuté rádio a, myslím, že som počul, ako hlásili, urobili výzvu cez rádio, „William Branham, nech sa hneď dostaví do nemocnice, zomiera mu žena.“ Ponáhľal som sa do nemocnice tak rýchlo, ako sa mi len dalo. Zapol som červené svetlo a pustil sirénu. Zastal som pred nemocnicou a vbehol dovnútra. Keď som prechádzal cez nemocnicu, uvidel som svojho priateľa, s ktorým som chytával ryby, Sama Adaira. Behávali sme spolu ako chlapi. Doktora Sama Adaira.

To je on, ktorého sa týkalo to videnie, ktoré som mal nedávno, a povedal som mu to, o tej klinike. On povedal, že ak niekto pochybuje o tých videniach, nech mu len zavolá a presvedčí sa, či to bola pravda, alebo nie.

Tu mi takto vyšiel oproti a v ruke držal klobúk. Pozrel sa na mňa a začal plakať. Pobehol som ku nemu a objal som ho. Objal ma a povedal, „Billy, ona zomiera. Je mi to ľúto. Urobil som, čo som mohol. Mal som tu špecialistov a všetko možné.“

Povedal som, „Sam, ona určite nezomiera!“

Povedal, „Áno, zomiera. Nechoď tam, Billy.“

Povedal som, „Musím tam ísť, Sam.“

„Nechoď tam. Nechoď tam, prosím ťa.“

„Dovoľ mi tam vojsť.“

„Pôjdem s tebou.“

„Nie, zostaň tu. Chcem byť pri nej v jej posledných minútach.“

„Je v bezvedomí.“

Vošiel som do tej izby. Sedela tam ošetrovateľka a plakala. Ona chodila s Hope spolu do školy. Pozrel som sa na ňu, začala plakať, zodvihla ruku a začala odchádzať.

Pozrel som sa na ňu a potriasol som ju. Ležala tam. Schudla zo šesťdesiatich kíľ asi na tridsať. Potriasol som ju. Keby som žil do sto rokov, nikdy nezabudnem, čo sa stalo. Otočila sa a tie veľké pekné oči sa pozreli na mňa. Usmiala sa. Povedala, „Billy, prečo si ma zavolať naspäť?“

„Drahá, práve som dostal výplatu.“

Musel som pracovať. Mali sme veľký dlh a bolo treba zaplatiť stovky dolárov za lekárov a nemali sme nič, čím by sme to zaplatili. Musel som pracovať. Navštevoval som ju dva alebo tri razy za deň a každú noc, keď bola v takomto stave.

„Čo tým myslíš, že som ťa zavolať naspäť?“

„Billy, kážeš o tom, rozprávaš o tom, ale nemáš ani predstavu, čo to je.“

„O čom hovoríš?“

„O nebi. Pozri. Viedli ma domov nejakí ľudia, muži alebo ženy, takí nejakí oblečení v bielom. Bol tam kľud a pokoj. Veľké krásne vtáky lietali zo stromu na strom. Nemysli si, že som bez seba. Billy, poviem ti, kde sme urobili chybu. Sadni si.“ Nesadol som si. Kľakol som si a chytil som ju za ruku. „Vieš, kde sme urobili chybu?“

Povedal som. „Áno, drahá, viem.“

„Nemali sme počúvať mamu. Tí ľudia boli v poriadku.“

Povedal som. „Viem to.“

Povedala, „Sľúb mi, že pôjdeš ku tým ľuďom, pretože oni majú pravdu. Vychovaj tak moje deti. Chcem ti niečo povedať. Zomieram, ale nemám strach z odchodu. Je to nádherné. Jediné, čo ma trápi, že ťa opúšťam, Billy. Viem, že vychováš tieto dve malé deti. Sľúb mi, že nezostaneš sám a že nenecháš, aby sa o moje deti nemal kto postarať.“ To bolo rozumné od dvadsaťjedenročnej matky.

Povedal som, „Hope, nemôžem ti to sľúbiť.“

Povedala, „Prosím ťa, sľúb mi to.“ Potom povedala, „Chcem ti ešte niečo povedať. Pamätáš sa na tú pušku?“ Do pušiek som pobláznený. A

ona povedala, „Chcel si si vtedy kúpiť tú pušku a nemal si dosť peňazí na zaplatenie splátky.“

Povedal som, „Áno.“

Ona na to, „Šetrila som peniaze, moje päťcentové mince, aby som mohla zaplatiť splátku za tú pušku pre teba. Teraz, keď toto skončí, choď domov, pozri sa do skladacej posteľe, pod tým papierom nájdeš tie peniaze. Sľúb mi, že si kúpiš tú pušku.“

Neviete, ako som sa cítil, keď som tam videl ležať tých sedemdesiatpäť centov v päťcentových minciach. Kúpil som tú pušku.

Ďalej povedala, „Pamätáš sa, keď si mi išiel kúpiť do mesta pančuchy, keď sme išli do Fort Wayne?“

Povedal som, „Áno.“

Prišiel som domov, bol som chytať ryby. Mali sme ísť do Fort Wayne, mal som tam večer kázať. Ona povedala, „Vieš, vravela som ti, že sú dva druhy.“ Jedni sa nazývali Chiffon a tie druhé Rayon. Je to tak? Rayon a Chiffon. Chiffon boli najlepšie. Je to tak? A ona povedala, „Kúp mi nejaké Chiffon, plný tvar.“ Viete, to ide o také niečo vzadu na tých pančuchách. Alebo na vrchu? Nevedel som nič o ženskom prádle.

Išiel som dole po ulici a opakoval som si, „Chiffon, Chiffon, Chiffon, Chiffon.“ Aby som to nezabudol, stále som si to hovoril.

Niektu ma pozdravil, „Nazdar, Billy.“

Odpovedal som, „Nazdar.“ A ďalej som si hovoril, „Chiffon, Chiffon, Chiffon.“

Na rohu som stretol pána Spona. Povedal, „Hej, Billy, vieš, že na poslednom móle berú okúne?“

Povedal som, „Naozaj, je to pravda?“

„Áno.“

Potom, keď odišiel, tak som rozmýšľal, „Ako sa to volá?“ Zabudol som.

V lacnom desaťcentovom obchode predávala Thelma Fordová, dievča, ktoré som poznal. Vedel som, že tam predávajú pančuchy, tak som tam išiel. Pozdravil som ju, „Nazdar, Thelma.“

„Nazdar, Billy. Ako sa máš? Ako sa má Hope?“

„Dobre. Thelma, chcem kúpiť Hope ponožky.“

„Hope nenosí ponožky.“

„Ale, nosí. Určite.“

„Myslíš asi pančuchy.“

„Áno. To je ono.“ Pomyslel som si. „Ó, ukázal som, aký som nevzdelaný.“

„Aké chce?“

Rozmýšľal som. „Aké máte?“

„No, máme Rayon.“

Nevedel som, aký je v tom rozdiel. Rayon, Chiffon. To všetko znie rovnako. Tak som povedal, „Také chcem. Zabaľ mi jeden pár, plný tvar.“ Asi som to zle povedal. Ako sa to volá? Plná fazóna. A tak som jej povedal, „Zabaľ mi jeden pár.“

A keď mi ich dávala, stáli len okolo tridsať centov. Dvadsať alebo tridsať centov, polovicu ceny. Povedal som jej, „Daj mi dva páry.“

A prišiel som domov a povedal som, „Vieš, drahá, vy ženy musíte pochodiť celé mesto, aby ste dobre nakúpili.“ Viete, ako sa človek rád pochváli. Povedal som, „Ale pozri sa sem. Ja som kúpil dva páry za takú cenu ako ty jeden. Vidíš? To sú moje schopnosti. Vieš, Thelma mi ich predala. Dala mi ich za polovičnú cenu.“

Ona sa opýtala, „Kúpil si Chiffon?“

„Samozrejme.“ Pre mňa to znelo všetko rovnako. Nevedel som, že je v tom nejaký rozdiel.

Povedala, „Billy.“ Zdalo sa mi to divné, keď sme prišli do Fort Wayne, že mala iné pančuchy. Teraz mi povedala, „Dala som ich tvojej mame. To boli pre staršie ženy. Prepáč, že som to urobila.“

Povedal som, „Drahá, to je v poriadku.“

A ona povedala, „Nezostaň teraz sám.“ Nevedela, čo sa malo stať potom za niekoľko hodín. Držal som jej milé ruky, kým ju anjeli Boží neodniesli.

Išiel som domov. Nevedel som, čo mám robiť. Ehol som si tú noc a počul som niečo. Myslím, že to bola myš v krbe, kde sme mali nejaké papiere. Zavrel som nohou dvierka a tam viselo jej kimono a ona ležala už tam v márnici. A práve vtedy mi niekto zavolať. Bol to brat Frank Broy. Povedal, „Billy, tvoje dieťa zomiera.“

„Moje dieťa?“

„Áno. Sharon Rose. Je tam teraz lekár a povedal, že má tuberkulóznú meningitídu, vstrebała to v mlieku od svojej matky. Zomiera.“

Nasadol som do auta a išiel som tam. Bola tam, moja zlatá, maličká. Zobrali ju do nemocnice.

Išiel som tam, aby som ju videl. Vyšiel Sam a povedal, „Billy, nechod' ku nej do izby, musíš myslieť na Billy Paula. Ona zomiera.“

„Doktor, musím vidieť svoje dieťa.“

„Nie, nemôžeš tam ísť. Má meningitídu. Billy, prenesieš to na Billy Paula.“

Čakal som, až kým neodišiel. Nemohol som to zniesť, že zomiera a jej matka leží tam dole v pohrebnej službe. Hovorím vám, ťažká je cesta vinníka. Keď Sam aj ošetrovateľka odišli, zišiel som dole do suterénu. Je to malá nemocnica. Bola na izolačke. Po jej drobných očkách jej lozili muchy. Dali jej tam na oči takú malú sieťku. Mala krčie. Jej malá tučná nôžka sa pohybovala hore-dole a tiež je rúčky, následkom tých krčiev. Pozrel som sa na ňu, bola už dosť veľká, že vyzerala milo. Mala osem mesiacov.

Jej matka ju zvykla dávať von na dvor v jej maličkovej zásterke, keď som prichádzal domov. Zvykol som zatrúbiť a ona išla, robila, „ge-ge, ge-ge“ a vystierala ku mne rúčky.

A teraz tu moja maličká ležala a zomierala. Dával som sa na ňu a povedal som, „Sharon, poznáš otecka? Poznáš otecka, Sharon?“ A keď sa pozrela, bolo vidno, že tak veľmi trpí, že jej pekné modré oči boli vykrivené. To mi skoro vytrhlo srdce.

Kľakol som na kolená a povedal som, „Pane, čo som urobil? Či som nekázal Evanjelium na rohoch ulíc, a či som nerobil všetko, čo som len vedel? Nemier tým na mňa. Ja som tých ľudí nikdy nenazval smeťami. To ona nazvala tých ľudí smeťami. Je mi ľúto, že sa to tak všetko stalo. Odpusť mi. Neber mi moje dieťa.“ A keď som sa modlil, vyzeralo to, akoby zostúpila dole čierna plachta. Vedel som, že ma odmietol.

To bol najťažší a najzradnejší úsek môjho života. Keď som vstal, pozrel som sa na ňu a zamyslel som sa, satan mi vnucoval myšlienku, „Pozri, to znamená, že ty si tak usilovne kázal a žil si takým životom a teraz, keď ide o tvoje vlastné dieťa, že On ňu odmietne?“

Povedal som, „To je pravda. Ak On nemôže zachrániť moje dieťa, potom nemôžem...“ Zastavil som sa. Nevedel som, čo robiť. A potom

som povedal toto. Povedal som, „Pane, Ty si mi ju dal a Ty ju teraz berieš, nech je požehnané Meno Pánovo! Keby si zobral aj mňa, stále Ťa budem milovať.“

Položil som na ňu ruky a povedal som, „Žehnám ťa, moja drahá. Otecko ťa chcel vychovať, z celého svojho srdca som ťa chcel vychovať, aby si milovala Pána. Ale anjeli prichádzajú pre teba, srdiečko moje. Otecko zoberie tvoje telíčko a položí ho do náručia matky. Pochovám ťa s ňou. Jedného dňa ťa otecko stretne, ty tam len čakaj s maminkou.“

Keď jej matka zomierala, povedala. Posledné slová, ktoré povedala, „Billy, pracuj ďalej pre Pána.“

Povedal som, „Ak budem pracovať na jeho poli až do Jeho príchodu, zoberiem deti a stretneme sa. Ak nie, budem pochovaný vedľa teba. A ty choď tam na pravú stranu tej veľkej brány a kde vidieť tých všetkých, ako tam vchádzajú, zastaň si tam a začni kričať, ako len budeš vládäť, „Bill! Bill! Bill!“ Tam sa s tebou stretnem.“ Pobožkal som ju na rozlúčku. Dnes som na tom bojovom poli. Je to už skoro dvadsať rokov. Mám schôdzku so svojou ženou. Idem sa s ňou stretnúť.

Zobral som svoje malé dieťa, keď zomrela, a položil som ju do náručia matky a odprevadili sme ich na cintorín. Stál som tam a počúval brata Smitha, metodistického kazateľa, ktorý kázal na pohrebe, „Popol do popola a prach do prachu.“ A ja som myslel, „Srdce do srdca.“ Odišla.

Zakrátko po tom som tam raz ráno zobral malého Billyho. Bol ešte len taký malý chlapec.

Preto je on stále so mnou a ja s ním. Musel som mu byť oboje, otcom a matkou. Nemohli sme si dovoliť stále cez noc udržiavať oheň, aby som mal pre neho teplé mlieko, a tak som si dával fľašu s mliekom takto pod chrbát, aby bolo teplé. Hrial som ho svojím telom.

Pril'nuli sme k sebe ako kamaráti. Jedného dňa, keď odídem z Pánovho poľa, chcem mu podať Slovo a povedať, „Pokračuj, Billy. Zostávaj s Ním.“ Niektorí ľudia sa divia, prečo ho mám stále pri sebe. Nemôžem sa ho vzdať. Už je ženatý, ale ja stále pamätám, čo mi ona povedala. „Zostaň s ním.“ Tak sme pril'nuli ku sebe ako kamaráti.

Pamätám sa, ako sme chodili po meste, fľašu s mliekom som mal pod pazuchou, keby začal plakať. Raz večer som sa s ním prechádzal tam vzadu po dvore a zrazu začal plakať. (Keď ho mala porodiť, dusila sa a ja... Len dievča. Viete.) Prechádzal som sa s ním hore-dole pri tom starom dube a on začal plakať za mamou. Nemal som mamu, aby som ho ku nej priviedol. Zobral som ho a povedal som mu, „Môj maličký.“

Opýtal sa, „Otecko, kde je moja maminka? Ty si ju tam položil do zeme?“

Povedal som, „Nie, môj maličký. Ona je v poriadku, je hore v nebi.“

Raz popoludní mi povedal niečo, čo ma skoro zabilo. Plakal, bol som s ním celé popoludnie až do večera. Nosil som ho takto na chrbte, na rukách a hladkal som ho a on povedal, „Otecko, prosím ťa, choď a privieď sem maminku.“

„Môj maličký, nemôžem priviesť maminku. Ježíš...“

„Tak povedz Ježíšovi, aby mi poslal maminku. Ja ju chcem.“

„No, môj maličký, raz tam ja aj ty pôjdeme a uvidíme ju.“

Zamyslel sa a povedal, „Otecko!“

„Čo je?“

„Ja som videl maminku tam hore na oblaku.“

Ó, skoro ma to zabilo. Pomyslel som si, „Videl som maminku tam hore na oblaku.“ Skoro som odpadol. Privinul som si toho chlapca takto ku sebe a sklonil som hlavu a išli sme dovnútra.

Dni ubiehali. Nemohol som na to zabudnúť. Snažil som sa pracovať. Nemohol som ísť naspäť domov. Už to viac nebol domov. Chcel som zostať. Nemali sme nič, len ten starý ošúchaný nábytok, ale to bolo niečo, z čoho sme sa s ňou spolu tešili. To bol domov.

Pamätám sa jedného dňa, pracoval som vo verejných službách. Išiel som opravovať staré sekundárne vedenie, viselo dole. Bolo to včas ráno. Vyšplhal som sa na ten krížový stĺp. (Nemohol som sa vzdať toho dieťaťa. Mohol som vidieť, ako zomiera moja žena, ale že zomrelo to dieťa, to moje maličké.) Bol som na tom stĺpe a spieval som, „Tam ďaleko na tom kopci stál starý, drsný kríž.“ A viete, primárne vinutie ide do transformátoru a to prechádza do sekundárneho vinutia. Ja som bol zavesený hore na tom. A keď som sa pozrel, slnko mi práve vychádzalo za chrbtom, mal som vystreté ruky a na úbočí toho kopca to vrhalo znak kríža. Pomyslel som si, „Áno, to boli moje hriechy, ktoré Ho tam doviedli.“

Povedal som, „Sharon, moja drahá. Otecko ťa chce tak veľmi vidieť, drahá. Ako veľmi by som ťa chcel znovu objasť v náručí, srdiečko moje maličké.“ Bol som bez seba. Bolo to už pár týždňov. Stiahol som si gumové rukavice. Dvestotridsať voltov prechádzalo rovno popri mne. Stiahol som si gumové rukavice. Povedal som, „Bože, nenávidím to. Som

zbabelec. Ale Sharon, otecko ťa za chvíľu bude vidieť. Teba aj maminku.“ Začal som si sťahovať rukavice, aby som sa chytil tých dvestotridsať voltov. To by vás zničilo, nezostala by vo vás žiadna krv. Začal som si sťahovať tie rukavice a niečo sa stalo. Keď som sa prebral, sedel som na zemi, ruky som mal takto na tvári a plakal som. Bola to Božia milosť, inak by som nemal tu toto zhromaždenie s uzdravovaním. To som si istý. To bol On, ktorý chránil Svoj dar, nie mňa.

Pobral som sa domov. Skončil som, odložil som nástroje a išiel som domov. Povedal som, „Idem domov.“

Išiel som okolo domu a vybral som zo schránky poštu. Bolo chladno, vošiel som dovnútra. Mali sme jednu malú izbu, spal som tam na ležadle, bola tam stará pec, začínali mrazy. Zobral som tú poštu, pozrel som sa na ňu a prvé, čo tam bolo, jej malá vianočná úspora, osemdesiat centov, „Slečna Rose Branhamová.“ Znovu to tu bolo.

Bol som hájnikom. Načiahol som sa a vybral som z púzdra svoju pištoľ. Povedal som, „Pane, nemôžem už ďalej takto žiť, zomieram, som strašne trápený.“ Natiahol som pištoľ, oprel som si ju ku hlave, kľakol som si v tej tmavej izbe a povedal som, „Otče náš, ktorý si v nebesiach, posväť sa Tvoje Meno. Príď Tvoje kráľovstvo. Nech sa stane Tvoja vôľa,“ a z celej sily som sa snažil stisnúť kohútik a povedal som, „ako v nebi tak i na zemi. Daj nám dnes náš každodenný chlieb.“ A to nevystrelilo!

Pomyslel som si, „Ó, Bože, či ma chceš roztrhať na kusy? Čo som urobil, že mi nechceš dať ani zomrieť?“ Odhodil som tú pištoľ a ona vystrelila a guľka preletela cez izbu. Povedal som, „Bože, prečo nemôžem zomrieť a zbaviť sa tohoto? Už tak ďalej nemôžem žiť. Musíš pre mňa niečo urobiť.“ Spadol som na svoju starú špinavú posteľ a začal som plakať.

Musel som zaspáť. Neviem, či som spal alebo čo sa stalo.

Stále som mal túžbu byť na západe. Chcel som mať taký klobúk. Môj otec za mladi krotil kone a ja som stále chcel mať jeden taký klobúk. Brat Demos Shakarian mi včera jeden taký kúpil, to je prvý z tých západných klobúkov, ktorý mám.

Zdalo sa mi, že idem cez prériu a spievam si pieseň, „Na voze sa zlámalo koleso a na farme visí tabuľka - Na predaj.“ A keď som išiel ďalej, všimol som si starý prikrytý voz, taký, aké jazdia po préríi, a mal zlámané koleso. To vlastne predstavovalo moju zlámanú rodinu. A keď som prišiel bližšie, pozrel som sa a tam stálo veľmi pekné mladé dievča, okolo dvadsaťročné. Svetlé vlnité vlasy a modré oči, oblečená bola v bielom. Pozrel som sa na ňu, pozdravil som ju a išiel som ďalej.

Ona povedal, „Dobrý deň, otecko.“

Obrátil som sa, „Otecko? Ako to? Slečna, ako ja môžem byť váš otec, keď ste taká stará ako ja?“

Povedala, „Otecko, nevieš ani, kde si.“

„Čo tým myslíte?“

Povedala, „Toto je nebo. Na zemi som bola tvoja malá Sharon.“

„Ako to, drahá, veď ty si bola len malé dieťa.“

Povedala, „Otecko, tu nie sú malé deti malými deťmi, tu sú ľudia nesmrteľní. Nestarnú, ani nerastú.“

Povedal som, „Sharon, drahá, si pekná mladá žena.“

Ona povedala, „Mama na teba čaká.“

„Kde?“

„Hore v tvojom novom dome.“

„V novom dome? (Branhamovci sú tuláci, nemajú domov.) No, drahá, ja som nikdy nemal dom.“

Povedala, „Ale tu ho máš, otecko.“ Nechcem byť ako dieťa, ale pre mňa je to také skutočné. [Brat Branham plače] Keď o tom začínam rozmýšľať, znovu sa mi to všetko pripomína. Povedala, „Tu ho máš, otecko.“ Viem, že tam mám domov, jedného dňa do neho odídem. Ona povedala, „Kde je Billy Paul, môj brat?“

Povedal som, „Pred chvíľou som ho nechal u slečny Broyovej.“

Povedala, „Mama ťa chce vidieť.“

Otočil som sa a videl som tam veľké paláce a sláva Božia sa vznášala okolo nich. Počul som anjelské spevy, „Môj domov, sladký domov.“ Pustil som sa hore po dlhých schodoch, ponáhľal som sa, ako som len vládal. Keď som prišiel ku dverám, ona tam stála, mala na sebe biele rúcho, jej čierne dlhé vlasy je splývali dole po chrbte. Vystrela ku mne ruky, ako to stále robievala, keď som prichádzal unavený domov z roboty. Chytil som ju za ruky a povedal som, „Drahá, videl som tam Sharon. Je z nej pekné dievča, však?“

Povedala, „Áno, Bill. Objala ma okolo pliec, začala ma hladkať a povedala, „Prestaň sa trápiť o mňa a o Sharon.“

Povedal som, „Drahá, nemôžem si pomôcť.“

Povedala, „Sharon a ja sa máme teraz lepšie ako ty. Už sa viac o nás netráp. Sľúbiš mi to?“

Povedal som, „Hope, som taký opustený a je mi smutno za tebou a za Sharon a Billy za tebou stále plače. Neviem, čo s ním mám robiť.“

A ona povedala, „Už to bude v poriadku, Bill. Len mi sľúb, že sa už nebudeš viac trápiť.“ A povedala, „Nechceš si sadnúť?“ A keď som sa pozrel, bolo tam to veľké kreslo.

Pamätám sa, chcel som si raz kúpiť kreslo. Už na záver. Chcel som si raz kúpiť kreslo. Mali sme len také obyčajné drevené kuchynské stoličky. Používali sme ich, boli jediné, ktoré sme mali. Chceli sme si kúpiť jedno také kreslo. Zabudol som, ako sa to volá. Stálo sedemnášť dolárov. Zaplatili ste tri doláre, a potom ste splácali dolár na týždeň. Kúpili sme si také. Celý deň som pracoval, a potom som kázal až do polnoci, po uliciach a všade, kde som len mohol.

Prišiel čas, že som nedokázal zaplatiť tie splátky načas. Nedokázali sme to zaplatiť, preťahovalo sa to zo dňa na deň, nakoniec jedného dňa prišli, zobrali moje kreslo a odniesli ho. Nikdy nezabudnem na ten večer. Upiekla mi čerešňový koláč. Chudáčik. Ona vedela, že budem sklamaný. A po večeri som povedal, „Drahá, prečo si dnes taká milá?“

A ona povedala, „Pozri, poprosila som chlapcov od susedov, aby ti nakopali nejaké červíky, aby si mal na ryby. Čo povieš, keby sme išli ku rieke a chytali na chvíľu ryby?“

Povedal som, „Dobre, ale...“

A ona začala plakať. Vedel som, že niečo nebolo v poriadku. Tušil som, čo to je, pretože mi už poslali oznámenie, že prídu a zoberú to kreslo. Nedokázali sme splácať ten dolár na týždeň. Neboli sme to schopní. Objala ma, keď som vošiel do dverí, videl som, že kreslo je preč.

A tam hore mi povedala, „Bill, pamätáš sa na to kreslo?“

„Áno, drahá, pamätám.“

„Presne na to si myslel, však? Toto ti už nezoberú, toto je už zaplatené. Sadni si na chvíľu, chcem sa s tebou porozprávať.“

Povedal som, „Drahá, nerozumiem tomuto.“

A ona povedala, „Billy, sľúb mi, že sa už viac nebudeš trápiť. Teraz pôjdeš naspäť. Sľúb mi, sľúb mi, že sa už nebudeš trápiť.“

Povedal som, „Hope, nemôžem.“

A práve vtedy som sa prebral, v izbe bola tma. Pozrel som sa okolo, cítil som jej ruky, ako ma objíma. Povedal som, „Hope, si tu?“

Začala ma hladkať a povedala, „Sľúbiš mi to, Bill? Sľúb mi, že sa už viac nebudeš trápiť.“

Povedal som, „Sľubujem.“

A potom ma ešte pohladila dva alebo trikrát a bola preč. Vyskočil som a zapálil svetlo, všade som sa díval, bola preč. Ale práve odtiaľ odišla. Nie je mŕtva, ona stále žije. Bola kresťanka.

Pred nejakým časom som s Billym išiel ku hrobu, doniesli sme malú kytičku, pre jeho matku a sestru, bolo to práve na veľkonočné ráno, zastavili sme sa tam. Ten malý chlapec začal plakať a povedal, „Otecko, moja maminka je tam dole.“

Povedal som, „Nie, môj maličký. Ona nie je tam dole. Ani sestra nie je tam dole. My tu máme prikrytý ten hrob, ale ďaleko za morom je otvorený hrob, z ktorého Ježiš vstal a jedného dňa príde. On privedie so sebou sestru a maminku.“

Priatelia, ja som dnes na bojisku. Nedokážem už viacej povedať. [Brat Branham plače.] Nech vás Boh žehná. Skloňme na chvíľu svoje hlavy.

Ó, Pane! Pane, som si istý, že ľudia veľakrát nerozumejú, keď si myslia, že toto všetko ide tak ľahko. Ale prichádza veľký deň, keď príde Ježiš a všetky tieto žiale budú zotreté. Prosím, nebeský Otče, pomôž nám, aby sme boli pripravení.

A ten posledný sľub, keď som ju vtedy ráno pobozkal na líce, že sa v ten deň s ňou stretnem. Verím, že bude stáť pri tom stípe a bude kričať moje meno. Pane, odvtedy som verný tomu sľubu, po celom svete, na všetkých rôznych miestach, snažím sa niesť toto Evanjelium. Už starnem, som unavený a vyčerpaný. Jedného dňa zavriem túto Bibliu naposledy. Bože, daj, aby som bol verný tomu sľubu. Obklopuj ma svojou milosťou, Pane. Nedaj, aby som sa díval na veci tohoto života, ale aby som žil pre veci, ktoré ležia pred nami. Pomôž mi, aby som bol úprimný. Neprosím o ľahký, ružami vystlaný život, nie, Pane, keď tam môj Kristus zomieral v takom trápení. A všetci tí ostatní tak zomreli. Nežiadam nič ľahké. Daj mi len, Pane, aby som bol úprimný a verný. Aby ma ľudia tak milovali, aby som ich mohol viesť ku Tebe. A jedného dňa, keď sa všetko skončí a zhromaždíme sa pod stále zelenými stromami, chcem ju chytiť za ruku a prejsť sa s ňou, aby som ukázal týmto ľuďom z chrámu Angelus a všetkým ostatným. Potom to bude nádherný čas.

Prosím, aby Tvoje milosrdenstvo spočinulo tu na každom jednom. Pane, a tí, ktorí sú tu, ktorí Ťa ešte nepoznajú. Možno, že majú tam za tým morom svojich milovaných. Ak oni ešte nevyplnili svoj sľub, nech to urobia teraz, Pane.

Kým máme sklonené svoje hlavy, chcel by som vedieť, koľkí by ste dnes popoludní chceli povedať, v tejto veľkej sále, „Brat Branham, aj ja chcem stretnúť svojich milovaných. Tam za riekou mám svojich milovaných.“ Možno, že ste im dali sľub, že sa s nimi stretnete, možno keď ste povedali matke, tam pri hrobe, „dovidenia“, možno ste svojej malej sestre povedali, „dovidenia“ alebo otcovi alebo niekomu v tých hroboch, sľúbili ste im, že sa s nimi stretnete, a ešte ste sa na to nepripravili. Nemyslíte, že teraz je na to vhodný čas?

Prepáčte mi, že som to nevydržal. Oj, ale neuvedomujete si to, priatelia, neviete, čo je to za obeť! To je sotva časť z môjho života.

Koľkí by ste chceli teraz povstať a vystúpiť sem hore a povedať, „Chcem stretnúť svojich milovaných.“ Povstaňte a poďte sem. Urobíte to? Ak niekto neurobil ešte tú prípravu. Nech ťa Boh žehná. Vidím prichádzať staršieho čierneho muža. Ďalší prichádzajú. Pohnite sa, vy tam hore na tých balkónoch, poďte len do tej uličky alebo vstaňte, vy, ktorí chcete byť teraz spomenutí v slovách modlitby. To je ono. Vstaňte hore. To je dobre. Vstaňte, všade, vy, ktorí chcete povedať, „Ja tam mám otca, ja tam mám matku alebo svojich drahých. Chcem ich uvidieť. Chcem ich stretnúť v pokoji.“ Vstanete? Vstaňte len, kdekoľvek ste v tejto sále. Postavte sa a povedzte, „Chcem to prijať.“

Nech ťa Boh žehná, pani. Nech ťa Boh žehná, tam vzadu. Teba tiež. Nech ťa tu Boh žehná. To je ono. Hore na balkóne, nech ťa Boh žehná. Všade dookola, všade, stojte teraz, budeme sa modliť, kým je tu Duch Svätý a vznáša sa nad našimi srdcami, aby nás zlámal.

Viete, to, čo dnes cirkev potrebuje, to je zlamanie. Potrebujeme ísť do domu hrnčiara. Naša naškrobená domáca teológia niekedy dobre nefunguje. To, čo potrebujeme, to je starodávne zlamanie, činiť pokánie v srdci, aby sme sa stali kyprí pre Boha. Sú tu teraz všetci, ktorí sú pripravení vstať?

Tak skloňme svoje hlavy a modlime sa.

Ó, Pane, Ty, ktorý si znovu vyviedol Ježiša z mŕtvych, aby si nás všetkých skrze vieru ospravedlnil, veriacich. Prosím, Pane, aby tí, ktorí teraz stoja, aby Ťa prijali, prosím za nich o odpustenie. Pane, prosím, aby Ťa prijali ako svojho Spasiteľa a Kráľa a Milého. A možno, že tam za morom majú svoju matku alebo otca alebo niekoho. Jedno je isté, že

majú Spasiteľa. Nech sú im odpustené ich hriechy a všetka ich nepravosť nech je vytretá, aby ich duše mohli byť umyté v Krvi Baránka a oni mohli odteraz žiť v pokoji.

A jedného slávneho dňa, keď všetko skončí, nech sa môžeme zhromaždiť v Tvojom Dome a byť tam ako kompletne rodiny, aby sme stretli svojich milovaných, ktorí čakajú na nás na druhej strane. Porúčame ich Tebe, aby si ich zachovával v dokonalom pokoji, tých, ktorých srdcia sú založené na Ňom. Udeľ im to, Pane. Porúčame ich Tebe v Mene Tvojho Syna, Pána Ježiša. Amen.

Nech vás Boh žehná. Som si istý, že pracovníci vidia, kde stojíte, a za chvíľu budú pri vás.

A teraz, čo sa týka tých, ktorí chcú modlitebné lístky. Billy, kde je Gene a Leo, sú tam vzadu? Sú tu, aby za chvíľu rozdali modlitebné lístky. Brat modlitbou rozpustí toto obecnstvo a potom budú rozdane modlitebné lístky. Budem tu znovu za chvíľu, aby sme sa modlili za chorých. Dobré, brat.

Ako ku mne prišiel Anjel

(How The Angel Came To Me And His Commision)

Kázané na zhromaždení v Chicagu, 17. januára 1955.

Bratia budú asi... vidím tam niekoľko magnetofónov, samozrejme, oni toto budú nahrávať. Kedykoľvek budete chcieť vedieť, čo vám Duch Svätý hovoril, navštívte tu týchto bratov, ktorí majú tieto magnetofóny, a oni to môžu znovu pustiť a presne sa môžete dozvedieť svoj prípad. Dávajte pozor a budete vidieť, či sa to nestane presne tak, ako to bolo povedané. Keď počujete z toho vanúť, „Tak hovorí Pán, určitá vec alebo toto je takto,“ skontrolujte si to a budete vidieť, či je to pravda alebo nie. Stále je to tak.

A teraz, aby sme sa vrátili ku... Som rád, že dnes večer nás je tu len pár. Sme tu len domáci, však? Nikto z nás tu nie je cudzí. Nie sme... Môžem používať svoju kentuckú gramatiku a cítiť sa ako doma, pretože sme len... Nehovorím teraz nič zlé na Kentucky, ak je tu niekto z Kentucky. Je tu niekto z Kentucky? Zdvihnite ruky. Pozrime sa. Môžem sa cítiť ako doma, však? Je to príjemné.

Moja matka pracovala v penzióne a ja som tam raz prišiel a zistil som...

Stravovalo sa tam veľa ľudí, bol tam postavený veľký, dlhý stôl. Opýtal som sa, „Kolkí ste tu z Kentucky, vstaňte.“ Všetci vstali. Išiel som večer do zboru, do môjho zboru a opýtal som sa, „Kolkí ste tu z Kentucky?“ A všetci vstali. Tak som povedal, „No,

Obrázok 5: Matka brata Branhama

to je veľmi dobre.“ Misionári vykonali dobrú prácu, tak sme za to vďační.

A teraz, v liste Rimanom, 11. kapitola a 28. verš... Dobre teraz počúvajte, keď čítame z Písma.

Tak podľa evanjelia sú nepriateľmi pre vás, ale podľa vyvolenia milovaní pre otcov.

Lebo nijakým činom neželie Boh darov svojej milosti a svojho povolania.

[Lebo Božie dary a povolania sú neodvolateľné – podľa angl.Biblie King James)

Modlime sa. Pane, pomôž nám dnes večer, teraz, keď pristupujeme ku tomuto s úctou a úprimne z celého srdca, aby boli tieto veci povedané len na Tvoju chválu. Pomôž mi, Pane, a daj mi do mysle len to, čo má byť povedané, a toľko, koľko má byť povedané. Zastav ma, keď bude Tvoj čas. Prosím, aby každé srdce prijalo tieto veci na úžitok tým, ktorí sú chorí v tomto zhromaždení a nachádzajú sa v potrebe. Lebo o to prosím v Mene Ježiša Krista. Amen.

Chcem pristúpiť ku tejto téme, hoci nás nie je veľa, a budem sa snažiť, aby som vás tu nedržal veľmi dlho. Položím si sem hodinky a budem sa snažiť skončiť načas, aby ste zajtra večer znovu mohli prísť. Modlite sa teraz. Ani neviem, či ten chlapec rozdal karty. Nepýtal som sa ho, či... Ak nie, lebo či ich rozдали alebo nie, na tom nezáleží. Máme tu tie karty, ak budeme musieť niektorých zavolať. Tak ak nie, no, uvidíme, čo povie Duch Svätý.

A teraz, ak budete pozorne počúvať, toto môže byť... Nie je nás tu veľa a je vhodná chvíľa povedať toto, pretože to súvisí s mojou vlastnou osobou. A preto som dnes večer čítal toto miesto Písma, aby ste mohli vidieť, že dary a povolania, to nie je nič, čo si niekto môže zaslúžiť.

Pavel tu hovorí a povedal, že Židia podľa Evanjelia boli zaslepení a preč od Boha, kvôli nám. Ale hneď ten predchádzajúci verš hovorí, že celý Izrael bude spasený. Celý Izrael bude spasený. Podľa vyvolenia. Boh Otec ich miloval a oslepil ich, aby sme my, pohania, mohli mať teraz miesto na pokánie, aby skrze Abraháma, skrze jeho Semeno, mohol požehnať celý svet podľa Jeho Slova. Vidíte, aká je suverénnosť Božia? Jeho Slovo sa musí vyplniť. On jednoducho nemôže inak. A teraz my skrze... Boh vyvolil nás, On vyvolil Židov a On...

O všetkých týchto veciach Boh dopredu vedel. Keď hovoril o tom, čo bude, On to dopredu vedel. Boh, aby bol Bohom, musel od začiatku

vedieť, aký bude koniec, inak by nebol nekonečným Bohom. Boh nechce, aby niekto zahynul. Samozrejme, že nie. On nechce, aby niekto zahynul. Ale na začiatku, na začiatku dní, sveta, Boh presne vedel, kto bude spasený a kto nebude. On nechcel, aby ľudia zahynuli. To nie je Jeho vôľa, aby niekto zahynul, Jeho vôľa je, aby bol každý spasený, ale od začiatku vedel, kto bude spasený a kto nie. Preto On mohol predpovedať, „Stane sa toto, stane sa tamto.“ Alebo, „Toto bude tak. S týmto človekom to bude tak.“ Rozumiete?

On to mohol predpovedať, pretože je nekonečný. Keby ste vedeli, čo to znamená. Neexistuje jednoducho nič, o čom by On nevedel? Vidíte? On vie. Nie je nič odvtedy, ešte predtým, ako začal čas, a potom, keď už času viacej nebude (Rozumiete?), On stále všetko vie. Všetko je v Jeho mysli. A potom, ako povedal Pavel v liste Rimanom, v 8. a 9. kapitole, „Prečo potom stále karhá?“ Tak to vidíme. Ale Boh...

Ako keď kážeme Evanjelium. Nieкто povedal, „Brat Branham, ty tomu veríš?“

Povedal som, „Pozri sa.“

On povedal, „Ty musíš byť kalvinista.“

Odpovedal som, „Ja som do takej miery kalvinista, do akej miery sa kalvinizmus nachádza v Biblii.“

Na strome je konár, to je kalvinizmus, ale na tom strome je tiež viacej konárov. Strom nemá len jeden konár. On chce, aby to išlo ďalej do večného bezpečia, a potom prídete ďalej do univerzalizmu, odtiaľ niekam ďalej, to nemá konca. Ale keď prejdete cez kalvinizmus, podťe naspäť a začnite to s arminianizmom. Vidíte? Na tom strome je ďalší a ďalší konár, stále ďalej. To všetko dokopy tvorí ten strom. Tak ja verím v kalvinizmus, pokiaľ sa on nachádza v Písme.

A verím, že Boh vedel pred založením sveta, vybral Svoju cirkev v Kristovi pred založením sveta a zabil Krista pred založením sveta. Písmo to tak hovorí. „On bol Baránok Boží zabitý od založenia sveta.“ Vidíte? A Ježiš povedal, že On nás poznal pred založením sveta. Pavel to tak povedal, „On nás poznal a predurčil nás, aby sme boli prijatí ako deti skrze Ježiša Krista ešte skôr, ako bol sformovaný svet.“ To je Boh. To je náš Otec. Vidíte?

Tak sa netrápte, tie kolesá sa otáčajú úplne presne, všetko ide presne načas. Treba len jedno, dostať sa do tých otáčok. A to je to dobré na tom, že potom viete, ako máte pracovať, keď sa dostanete do tých otáčok.

No, všimnite si teraz, „Dary a povolania sú neodvolateľné.“ To je jediný spôsob, ako môžem podľa Písma postaviť svoje povolanie v Pánovi. A dúfam, že som dnes večer s priateľmi, ktorí toto iste porozumejú a nebudú si myslieť, že je to niečo osobné, ale že budete môcť porozumieť a poznáte, čo Pán povedal, že bude robiť, a uvidíte, že sa niečo deje, a potom to budete nasledovať.

No, na začiatku, prvá vec, na ktorú sa pamätám, je videnie. Prvá vec, ktorú si môžem vo svojej mysli pripomenúť, je videnie, ktoré mi dal Pán. A to bolo pred mnohými rokmi. Bol som malý chlapec. Mal som v ruke kameň...

Prepáčte. Pamätám sa, keď som nosil dlhú košeľu. Neviem, či je niekto z vás taký starý, že sa ešte pamätá, keď malí chlapci nosili dlhú košeľu. Koľkí sa tu pamätáte, keď deti nosili dlhú košeľu? Vy? No, pamätám sa, v tej našej malej chate, kde sme bývali, ako som štvornožkoval po podlahe a prišiel niekto, nepamätám sa, kto to bol. Mama mi prišla takú modrú stuhu na tú košeľu. Sotva som vtedy chodil, ale štvornožky som išiel a strkal som prst do snehu na jeho topánkach a jedol som ten sneh z jeho topánok, keď tam stál pri krbe a zohrieval sa. Pamätám sa, že mama ma za to poťahala.

A potom, tá ďalšia vec, ktorú si pamätám, to muselo byť asi o dva roky neskoršie. Mal som v ruke kameň. To som mal asi tri roky a môj malý brat mal potom okolo dvoch rokov. Boli sme vonku, vzađu na dvore, tam, kde zvykli nosiť drevo a kde ho štiepali. Koľkí sa pamätáte na tie časy, keď ľudia zvykli dotiahnuť drevo dozadu do dvora a štiepali ho? Tak teraz som tu celkom ako doma. Načo som si zobral kravatu?

Potom, keď... Tam vonku na tom dvore tiekol z prameňa malý potôčik. Pri tom prameni sme mali starú tekvicovú naberačku, ktorou sme naberali vodu a nalievali do vedra, dreveného cédrového vedra, v ktorom sme ju nosili.

Pamätám sa, keď som naposledy videl svoju drobnú starú mamu predtým, ako zomrela. Mala stodesať rokov. A keď zomrela, zodvihol som ju na rukách a držal som ju takto tesne predtým, ako zomrela. Objala ma a povedala, „Nech Boh žehná tvoju dušu, drahý, teraz a naveky,“ keď zomierala.

Myslím, že tá žena nikdy v živote nemala topánky. Pamätám sa, keď som ju pozoroval, už som bol mladý muž, navštevoval som ich. Vstávala každé ráno a bosá išla po snehu ku tomu prameňu, nabrala vedro vody a prišla s ním naspäť. Neublížilo jej to, dožila sa stodesať rokov. Tak to je... Bola zvyknutá na veľmi, veľmi drsný život.

Potom sa pamätám, ako mi chcela porozprávať o guľičkách, s ktorými sa otec hrával, keď bol chlapec. „Chuderka,“ pomyslel som si, „ako vyjde tam hore na to podkrovie?“ Mali starú chatu s dvomi miestnosťami a hore mala podkrovie. Z dvoch stromkov mali urobený rebrík, aby mohli chodiť hore. Povedala, „Po večeri ti ukážem guľičky tvojho otca.“

Povedal som, „Dobre.“

Tak ona mi ich chcela ukázať hore v truhlici, kde mala svoje veci, ako to majú starí ľudia. Myslel som, „Ako táto biedna žena vyjde hore po tom rebríku?“ Prišiel som a povedal som, „Starká, počkaj, vyjdem hore a pomôžem ti.“

Ona povedala, „Odstúp sa.“ A vyšla hore po rebríku ako veverička, a potom povedala, „Dobre, poď hore.“

Povedal som, „Dobre, starká.“

Pomyslel som si, „Ó, keby som ja mohol byť taký, žeby som mal toľko sily vo veku stodesať rokov.“

No, potom sa pamätám, keď som stál pri tom malom prameni a mal som kameň a hodil som ho takto do blata. Chcel som ukázať môjmu malému bratovi, aký som silný. A tam na strome sedel vták a práve švitoril, vzrušene poskakoval. Malá červienka alebo niečo také. A tá malá červienka, myslel som si, že mi niečo hovorí. Obrátil som sa a počúval som a ten vták odletel a hlas prehovoril, „Veľkú časť svojho života stráviš blízko mesta New Albany.“

Je to tri míle odtiaľ, kde som vyrastal. Asi za rok sme sa presťahovali na to miesto. Nemal som ani poňatie o sťahovaní, o New Albany. Celý život, ako tieto veci...

No, pozrite sa. Naši neboli nábožní. Môj otec a matka nechodili do cirkvi. Predtým boli katolíci.

Dnes večer tu niekde sedí môj synovec. Neviem. Je vojak. Modlím sa za neho. On je katolík, stále je katolík. A minulý večer, keď tu bol a videl tie veci Božie, stál rovno tam na pódiu. Povedal, stál tam a povedal, „Strýko Bill?“ Dlhý čas bol za morom. Povedal, „V katolíckej cirkvi sa toto nedeje.“ Povedal, „Strýko Bill, verím, že ty máš pravdu.“

A tak ja som povedal, „Drahý, to nie ja mám pravdu, to On má pravdu. (Rozumiete?) On má pravdu.“ A tak on povedal... On je... Povedal som, „Melvin, nekážem ti nič robiť, ale slúž len Pánovi Ježišovi Kristovi celým srdcom. Choď, kamkoľvek chceš. Ale maj istotu, že v

tvojom srdci sa ten Ježiš Kristus znovu narodil (Vidíte?), v tvojom srdci. Potom choď, do ktorejkoľvek cirkvi chceš.“

Ale moji predkovia boli katolíci. Môj otec Ír a moja matka bola Írka. Jediné narušenie v tej írskej krvi je, že moja stará matka bola Indiánka z kmeňa Čirokézov. Moja matka je miešanka. Tak potom som... Pre mňa... To je naša generácia, po troch pokoleniach to zaniká. Ale to je jediné narušenie toho čistého írskoho pôvodu. Harvey a Branham, to boli naše mená, a ešte predtým Lyons, a to sú stále Íri. Tak oni všetci boli katolíci. Ale ja, my sme nemali žiadnu náboženskú výchovu ako deti.

Ale tie dary, tie videnia, už vtedy som vídal videnia tak isto ako teraz. Je to tak. Pretože dary a povolania sú neodvolateľné. To je predzvedenie Božie, Boh niečo robí. V priebehu svojho života som sa bál niečo o tom povedať.

Čítali ste môj príbeh v tej malej knižke pod názvom „Ježiš Kristus, ten istý včera, dnes i naveky.“ Myslím, že je to v niektorej z týchto kníh, v týchto ďalších. Je to tak, Gene? Je to v tejto knihe, ktorú máme teraz? Je to „Životný príbeh“? Tak sa mi zdá. Potom máme... Nie je to strašné? Moje vlastné knihy, a ja sám ich nečítam. Ale niekto iný ich píše, tak to je len niečo, čo zachytia na zhromaždení. Prešiel som cez to, a tak očakávam na niečo ďalšie, čo sa stále deje. Tak potom, sú dobré, čítam z nich teraz, tu a tam čast', keď mám príležitosť.

No, v ktorejkoľvek to je, počuli ste o tom videní, keď som bol ešte chlapec, ako to ku mne prehovorilo. Mal som okolo sedem rokov. On povedal, „Nepi, nefajči, ani nijako neznečisťuj svoje telo, bude ti daná práca, keď budeš starší.“ Počuli ste, ako som to hovoril, v tej knihe. No, je to tak. Stále, po celý čas prichádzali tie videnia.

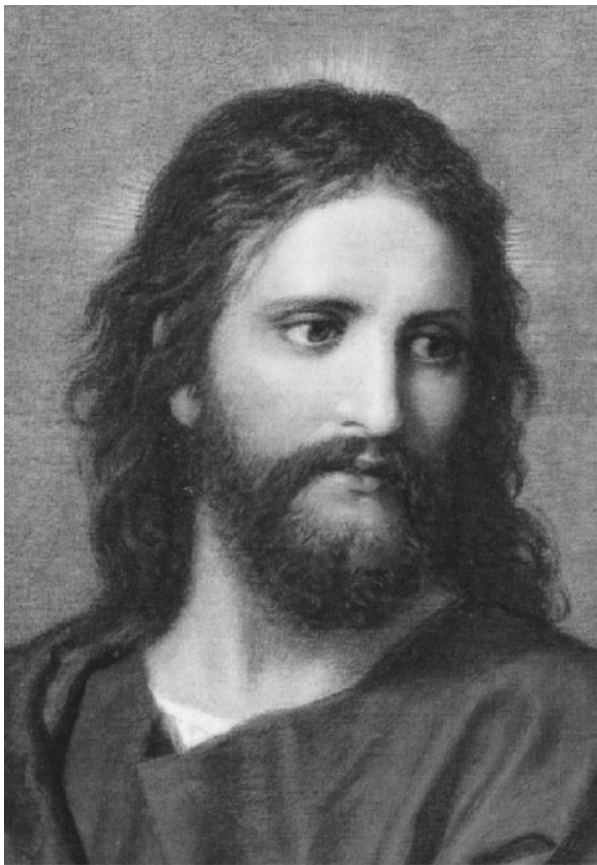
Keď som sa stal kazateľom, no, potom to naozaj začalo stále prichádzať.

A jednej noci som videl nášho Pána Ježiša. Verím, že toto hovorím s povolením Ducha Svätého. Ten anjel Pánov, ktorý prichádza, nie je Pán Ježiš. Nevyzerá ako On v takom istom videní. Lebo videnie, v ktorom som videl Pána Ježiša, On bol malý. Nebol... Bol som vonku v poli, modlil som sa za môjho otca. Vrátil som sa a išiel som spať a tej noci som sa na neho díval a povedal som, „Ó, Bože, spas ho.“

Moja matka bola už spasená a ja som ju pokrstil. Potom som rozmýšľal, „Ó...“ Môj otec tak pil a ja som myslel, „Keby som ho len mohol priviesť ku tomu, aby prijal Pána Ježiša.“ Vyšiel som von, ležal som na malom starom slamníku v prednej izbe, blízko pri dverách.

A niečo mi povedalo, „Vstaň.“ A ja som vstal, vykročil som a išiel som dozadu do polí tam za nami, kde rástol jalovec a šalvia.

A tam, nie ďalej ako desať stôp (3m) odo mňa, stál Muž. Mal na sebe biele rúcho, malý človek. Ruky mal takto zložené, mal krátku bradu, vlasy mal po plecía a díval sa bokom odo mňa, takto. Postava plná pokoja. Ale nemohol som pochopiť, ako má jednu nohu presne za druhou a fúkal vietor a Jeho rúcho sa pohybovalo, šalvia sa vlnila.

Obrázok 6: Kristus vo veku 33 rokov, maľba od H.Hoffmana

Pomyslel som si, „Počkaj chvíľu.“ Uhryzol som sa. Povedal som, „Nespím.“ Odtrhol som malý kúsok tej šalvie, mal som to ako šparádlo. Dal som si to do úst. Pozrel som sa naspäť smerom ku domu. Povedal som, „Nie, bol som tam a modlil som sa za otca. Niečo mi povedalo, aby som sem vyšiel, a tu stojí tento Muž.“

Pomyslel som si, „To vyzerá ako Pán Ježiš.“ Pomyslel som si, „Som zvedavý, či je to On.“ Díval sa presne tým smerom, kde teraz stojí náš dom. Tak som sa pohol takto okolo, aby som videl, či Ho budem môcť vidieť. Mohol som vidieť takto z boku Jeho tvár. Ale On... Musel som prejsť takto okolo, aby som Ho uvidel. Zakašlal som, „Hmm!“ To Ním nepohlo. Pomyslel som si, „Zavolám na Neho.“ A zavolať som, „Ježiš.“ A keď sa pohol, takto sa obzrel. Viacej si už nepamätám. Vystrel ruky.

Nie je na svete maliar, ktorý by dokázal namaľovať Jeho obraz, ten výraz Jeho tváre. Najlepší, ktorý som kedy videl, bol Hofmannov, *Kristus vo veku 33 rokov*. Mám ho na každej knihe a na všetkom, čo používam. To je to, pretože to vyzerá presne ako to, tak potom... alebo skoro tak, je to tak podobné, ako to len môže byť.

Vyzeral ako človek, ktorý keby prehovoril, nastal by koniec sveta, a predsa mal toľko lásky a vľúdnosti, že až by ste... Proste som odpadol. Prebral som sa na svitaní, keď sa rozodnievalo, košeľu od pyžama som mal mokrú od slz, keď som sa spamätal a išiel som naspäť domov cez to jalovcové a šalviové pole.

Povedal som to jednému môjmu priateľovi, kazateľovi. On povedal, „Billy, z toho sa zblázniš.“ Povedal, „To je diabol.“ A povedal, „S ničím takým sa nezahrávaj.“ Vtedy som bol baptistický kazateľ.

Dobre, išiel som za druhým mojím starým priateľom. Sadol som si a porozprával som mu o tom a povedal som, „Brat, čo si o tom myslíš?“

On povedal, „No, Billy, poviem ti niečo. Verím, že ak budeš chcieť zachovať svoj život, káž len to, čo je tu v Biblii. Milosť Božiu, a tak ďalej. Ja by som nešiel za takým ničím fanatickým ako to.“

Povedal som, „Pane, nemám v úmysle ísť za ničím fanatickým. Chcem len zistiť, čo to je.“ On povedal, „Billy, voľakedy v cirkvách mávali tieto veci, ale keď sa pominuli apoštolovia, tie veci sa tiež vytratilí.“ A povedal, „Jediné, čo teraz máme, v čom sa prejavujú rôzne videnia takýchto vecí, to je špiritizmus, démoni.“

Povedal som, „Ó, brat McKinney, myslíš to vážne?“

On povedal, „Tak veru.“

Povedal som, „Ó, Bože, buď mi milostivý.“ Povedal som, „Ja... Ó, brat McKinney, pomodlíš sa so mnou, aby Boh nedovolil, aby sa mi to ešte niekedy prihodilo? Vieš, že ja Ho milujem a nechcem v týchto veciach robiť niečo zlé. Pomodlíš sa so mnou?“

On povedal, „Pomodlím sa, brat Billy.“ A tak hneď tam sme sa pomodlili na tej fare.

Opýtal som sa niekoľkých kazateľov a odpovedali mi to isté. Potom som už mal strach pýtať sa ich, pretože by si mysleli, že som diabol. Nechcel som byť taký. V srdci som vedel, že niečo sa stalo. No, to je všetko. V mojom srdci sa niečo stalo. A nechcel som byť taký. Nikdy!

Tak neskoršie po rokoch, jedného dňa som tam v Prvom Baptistickom zbore, kde som bol vtedy členom, počul, ako niekto hovoril, „Mali ste tam včera večer ísť a počuť tých fanatikov.“

Pomyslel som si, „Fanatikov?“ To bol môj priateľ, Walt Johnson, basový spevák. Opýtal som sa, „Čo to bolo, brat Walt?“

On povedal, „Banda tých letničných.“

Opýtal som sa, „Čo?“

On povedal, „Letniční! Billy, keby si to bol videl, váľali sa takto po zemi a vyskakovali hore-dole. Hovorili, že musia bľabotať v nejakých neznámych jazykoch, že bez toho nie sú spasení.“

Opýtal som sa, „Kde to je?“

„Och, malé stanové zhromaždenie tam na druhej strane v Louisville. Farební ľudia, samozrejme.“

Povedal som, „Ó, hmm.“

A povedal, „Je tam veľa bielych.“

Opýtal som sa, „A oni to tiež robia?“

Povedal, „Áno, tiež.“

Povedal som, „Zaujímavé, ľudia sa pri niečom takom zmiešali. No, hádam budeme musieť mať také veci.“ Bolo to v nedeľu ráno, nikdy to nezabudnem. Jedol kúsok suchej pomarančovej kôrky, lebo mu zle trávilo. Môžem to vidieť, ako keby to bolo včera. Rozmýšľal som. „Bľabotajú, vyskakujú hore-dole, aké náboženstvo budú mať nabudúce?“ A tak som to nechal tak.

Neskoršie potom som stretol starého muža, možno je tu teraz na zhromaždení alebo tu bol nedávno, volal sa John Ryan. Stretol som ho na mieste... Starý človek s dlhou bradou a vlasmi, možno je tu. Myslím, že je z Benton Harbour, tu hore z Domu Dávidovho.

Oni mali v Louisville miesto. Snažil som sa nájsť tých ľudí. Nazývali to Prorocká škola. Myslel som, že tam zájdem a uvidím, čo sú zač. No, nikoho som nevidel váľať sa po zemi, ale mali nejaké zvláštne

náuky. Tam som stretol tohoto starého človeka. Pozval ma, aby som k nemu prišiel.

Išiel som na dovolenku. Bol som tam jeden deň. Cestou naspäť som sa u neho zastavil, ale nebol doma, odišiel niekde do Indianapolis. Jeho žena povedala, že ho tam Pán zavola.

Povedal som, „Chceš povedať, že si ho nechala takto odísť?“

Ona povedala, „Ó, on je Boží sluha.“ Chuderka, počul som, že pred niekoľkými týždňami zomrela. Bola mu oddaná. Ó, to bola žena, aká má byť. Je to tak. Či konal správne alebo nesprávne, stále mal pravdu. No, vedel som, že oni...

No, on... Brat Ryan, si tu? Nie je tu. Bol tu minule, však, chlapci?

No, oni žili z toho, čo sa im dostalo, a on nemal doma nič na jedenie. Je to tak. A ja som nachytil nejaké ryby na rybníku, či na jazere v Michigan, a išiel som naspäť a prišiel som na to miesto. A oni nemali doma ani masť alebo olej, na čom by si mohli pripraviť tie ryby. Povedal som, „On odišiel a nič ti tu doma nenechal.“

Povedala, „Ó, ale on je Boží sluha, brat Bill.“

Pomyslel som si, „Nech je požehnané tvoje srdce. Brat, budem stáť pri vás.“ Tak veru. „Keď si ty tak veľmi ceníš svojho muža, som hotový pridať sa a stáť zato pri vás.“ Tak veru. Potrebujeme dnes viac takýchto žien a viac takých mužov, ktorí takto myslia o svojich ženách. Tak veru. Amerika by bola lepšia, keby manželia mali ku sebe takéto vzťah. V dobrom alebo v zlom stoja pri nich. Nebolo by toľko rozvodov.

Tak sme išli do... Potom som išiel ďalej a cestou domov... Bolo to zvláštne. Prechádzal som cez Mishawaka. Videl som tam autá, stáli na ulici, oznamovali... veľké nápisy na nich hovorili, „Jedine Ježiš.“ Pomyslel som si, „Čo... Jedine Ježiš, to musí byť náboženské.“ A išiel som ďalej a tam to bolo na bicykli: „Jedine Ježiš.“ Na Kadilakoch, Fordoch T-model, na všetkom: „Jedine Ježiš.“ Pomyslel som si, „No, zaujímavé, čo to je?“

Tak som za tým išiel a zistil som, že je to náboženské zhromaždenie. Bolo tam tisícpäťsto alebo dvetisíc ľudí. Počul som, ako tam všetci kričali a vyskakovali, a tak ďalej. Pomyslel som si, „Aha, tu budem vidieť, čo znamená fanatik.“

Mal som svojho starého Forda, viete, tvrdil som, že urobí tridsať míľ za hodinu. Pätnásť tam a pätnásť naspäť, hore-dole. Zišiel som s ním na kraj... keď som našiel miesto na zaparkovanie, vrátil som sa pešo po ulici. Vošiel som dovnútra, poobzeral som sa. Všetci, ktorí mohli stáť,

stáli. Musel som sa im dívať ponad hlavy. Vykrikovali a vyskakovali a padali, a tak sa tam správali. Pomyslel som si, „Ó, hmm, čo sú to za ľudia.“

Ale čím dlhšie som tam stál, tým lepšie som sa cítil. „Vyzerá to celkom dobre. No, na tých ľuďoch nie je nič zlého. Nie sú blázni.“ Rozprával som sa s niektorými. Boli to milí ľudia. Tak som si povedal...

To je to zhromaždenie, kde som prespal vonku, a potom som tam znovú prišiel na druhý deň. Počuli ste ma o tom rozprávať v mojom životnom príbehu. Bol som tam na pódiu so stopäťdesiatimi kazateľmi, alebo ich bolo dvesto alebo možno viac, a oni chceli, aby každý len vstal a povedal, odkiaľ je. Ja som povedal, „Evanjelista William Branham, Jeffersonville, baptista,“ a sadol som si. Každý povedal, odkiaľ je.

Tak na druhý deň ráno, keď som tam... celú noc som spal vonku v poli a žehlil som si nohavice medzi dvoma sedadlami z Forda, viete... Mal som staré, tenké, páskované nohavice a tričko. Tak na druhý deň ráno som išiel na to zhromaždenie v tričku. Išiel som...

Mal som len tri doláre a musel som si kúpiť ešte toľko benzínu, aby som sa dostal domov. A potom som si kúpil nejaké rožky, také staré, viete, ale pre mňa boli dobré. A išiel som ku hydrantu, nabral som si pohár vody a celkom dobre som sa najedol. Tak som ich trochu namočil a mal som raňajky.

Mohol som jesť s nimi, oni jedli dvakrát za deň. Ale nemohol som im dať žiaden príspevok, tak som ich nechcel využívať.

Tak potom, keď som tam prišiel na druhý deň ráno... Musím vám povedať túto časť z toho. Prišiel som tam ráno a ten muž tam povedal, „Hľadáme Williama Branhama, mladého evanjelistu, ktorý tu bol včera večer na pódiu, je baptista. Chceme, aby dnes ráno priniesol posolstvo.“ Videl som, že ma tam chcú vytiahnuť, tá skupina ľudí, mňa, baptistu. Tak som sa skrčil na svojom mieste. Mal som tenké páskované nohavice a tričko a, ó, u nás duchovní nosili... A ja som tam takto sedel. Tak on sa pýtal dva alebo trikrát. Sedel som tam pri nejakom farebnom bratovi.

Oni mali svoju náboženskú konferenciu na severe, pretože dole na juhu bola rasová segregácia. Tak to nemohli mať na juhu.

No, zaujímalo ma, čo znamenalo toto „Jedine Ježiš“. Myslel som si, „Pokiaľ je to Ježiš, tak je to v poriadku. Nevadí, či je to... ako je to, keď je to len On.“

Tak som tam chvíľu sedel a pozoroval som ich. Oni ma ešte dva alebo trikrát volali. A tento farebný brat sa na mňa pozrel a povedal,

„Nepoznáš ho?“ Prišlo odhalenie. Nemohol som tomu človeku klamať, nechcel som.

Povedal som, „Pozri sa, brat. Áno, poznám ho.“

On povedal, „No tak ho choď zavolať.“

Povedal som, „No, niečo ti poviem, brat. To som ja. Ale vidíš, pozri sa, aké mám nohavice.“

„Vstaň a choď tam.“

A ja som povedal, „Nie, nemôžem tam ísť v takýchto nohaviciach.“

„Tým ľuďom to nevadí, ako si oblečený.“

Povedal som, „No, pozri sa, nepovedz to. Počuješ? Vidíš, mám na sebe tieto tenké páskované nohavice, nechcem tam tak ísť.“

On sa tam opýtal, „Vie niekto niečo o Williamovi Branhamovi?“

On povedal, „Tu je. Tu je.“

Och! Začervenal som sa. Viete, nemal som ani kravatu, a toto tričko, viete, s krátkymi rukávami. Išiel som tam, uši mi horeli. Nikdy som nestál za mikrofónom.

A tak som tam vyšiel, aby som kázal, a zobral som text, nikdy na to nezabudnem, „Ten bohatý človek pozdvihol v pekle oči, a potom zaplakal.“ Mnohokrát beriem ako tému krátky text, tri slová ako napríklad, „Poďte, vidzte človeka.“ „Veríš tomu?“ alebo „On potom zaplakal.“ Začal som kázať. „Neboli tam žiadne kvety, a on potom zaplakal. Nebolo tam žiadne modlitebné zhromaždenie, a on potom zaplakal. Neboli tam deti, a on potom zvolal. Žiadne piesne, a on potom zaplakal.“ Potom som ja zaplakal.

Potom, keď to skončilo, ó, oni... všetci prišli ku mne a chceli, aby som u nich urobil evanjelizáciu. Myslel som si, „Oj, možno som už tým fanatikom!“ Tak som si pomyslel, „Možno...“ Viete, boli to takí milí ľudia.

Vyšiel som von. Prišiel ku mne nejaký muž v kovbojských čižmách a s veľkým kovbojským klobúkom. Opýtal som sa, „Kto si?“

Povedal, „Som starší Taký a taký z Texasu.“

Pomyslel som si, „No, to vyzerá...“

Vyšiel ďalší v takých pumpkách, viete, nosia to pri golfe, a mal na sebe sveter. Povedal, „Som reverend Taký a taký z Floridy. Prišiel by si...“

Pomyslel som si, „Som celkom doma, chlapče, v týchto tenkých páskovaných nohaviciach a v tričku. To je v poriadku.“

Tak, počuli ste môj životný príbeh, kde o tomto hovorím, tak tu prestanem a poviem vám niečo, čo som ešte doteraz nehovoril. Prv sa vás chcem opýtať... chcel som to obísť. Nikdy v živote som to ešte nehovoril verejne. Ak mi sľúbite, že ma budete milovať a budete sa snažiť ma milovať, keď to poviem, tak, ako ste ma milovali doteraz, zodvihnite ruky. No dobre. To je váš sľub, beriem vás za slovo.

Keď som ten večer sedel na tom zhromaždení, keď tam spievali svoje piesne a tleskali a spievali tú pieseň, „Ja viem, to bola krv, ja viem, to bola krv.“ A behali hore-dole pomedzi rady a iné a vykrikovali a chválili Boha, pomyslel som si, „To znie veľmi dobre.“ Začal som...

A po celý čas sa odvolávali na Skutky. Skutky 2:4, Skutky 2:38, Skutky 10:49 a všetko to. Myslel som, „To je Písmo. Ja som to len doteraz takto nevidel.“ Ale moje srdce horelo. Myslel som si, „To je ohromné!“ Keď som ich prvýkrát stretol, myslel som si, že je to skupina fanatikov. A myslel som si, „Och, joj!“ A teraz, to je skupina anjelov. Vidíte. Rýchle som zmenil svoj názor.

Tak na druhý deň ráno, keď mi dal Pán túto veľkú príležitosť, aby som išiel a mal tieto zhromaždenia, rozmýšľal som, „Ó, pôjdem s touto skupinou ľudí! To musí byť nejaký druh toho, čo ľudia nazývajú 'vykrikujúci metodisti.' Len trochu pokročilejší. Možno, že to je to.“ A tak som si myslel, „Dobre, celkom sa mi to páči. Je na nich niečo, čo sa mi páči. Sú pokorní a milí.“

Jedno som nemohol pochopiť, to hovorené v jazykoch. To ma zaujímalo. Bol tam jeden človek, povedzme, že sedel tu a druhý tam. Boli to vedúci tej skupiny. Tento jeden povstal a hovoril v jazykoch, ten to vykladal a hovoril veci ohľadne toho zhromaždenia, a tak ďalej. Pomyslel som si, „Ó, musím na to prísť!“ Potom zase naopak, ten hovoril a tento vykladal. Každý mohol hovoriť v jazykoch a vykladať. Tí ostatní v tom zbore tiež hovorili, ale to nevyzeralo, že príde výklad ako pri týchto dvoch. No, videl som ich sedieť spolu a myslel som si, „Ó, to musia byť anjeli!“ Kým tam sedeli...

Čokoľvek to bolo (viete), čo som nevedel porozumieť, prichádzalo to na mňa. A mám spôsob, ako poznať veci, ak mi ich Pán chce dať poznať. Viete? A ja som ne... Preto hovorím, že som toto nehovoril verejne. Ak ozaj chcem niečo zistiť, Pán mi obyčajne hovorí o týchto veciach. Na to je ten dar, viete. Tak to nemôžete vyhadzovať pred ľuďmi, to by bolo ako hádzanie periel pred svine. To je posvätná, svätá vec a

nechcete to tak robiť. Tak Boh ma bude brať na zodpovednosť. Keď hovorím s bratmi, a tak ďalej, nesnažím sa nájsť na bratovi niečo zlé.

Raz som sedel pri stole s jedným človekom, objal ma a povedal, „Ó, brat Branham, ja ťa milujem.“ Cítil som, ako sa niečo pohybuje. Pozrel som sa na neho. Há! Nemusel mi to povedať. Poznal som, že to nie je tak, ako to hovorí. Pretože tam to bolo. Bol to úplný pokrytec a tu ma objímal.

Povedal som, „Dobre,“ a odišiel som. Nechcel som to vedieť. Radšej by som ho poznal len takýmto spôsobom, ako ho poznám, ako svojho brata, a nechal to tak. Nech Boh urobí to ostatné. Rozumiete? Nechcem poznať tie veci.

A mnohokrát pri týchto veciach, nemusí to byť v zbore. Môžem sedieť v izbe, v reštaurácii, a Duch Svätý mi povie veci, ktoré sa majú stať. Hneď tu sú ľudia, ktorí vedia, že je to pravda. Budem sedieť doma a poviem, „Daj si pozor, za chvíľu príde auto. Bude tam ten a ten človek. Pozvite ich dovnútra, pretože Pán povedal, že tu budú. Keď pôjdeme po ulici, stane sa určitá vec. Dávajte pozor tam na križovatke, pretože sa skoro zrazíte.“ Stále, presne! Tak sa nechcete do toho príliš púšťať, pretože... Môžete to používať, to je dar Boží, ale musíte na to dávať pozor, čo s tým robíte. Boh vás bude brať na zodpovednosť.

Pozrite sa na Mojžiša. Mojžiš bol muž poslaný od Boha. Veríte tomu? Predurčený, vopred ustanovený a bol prorok. Boh ho tam poslal. Povedal, „Choď a hovor tej skale.“ Potom, keď už bola udretá. Povedal, „Choď a hovor tej skale a ona vydá vodu.“

Ale Mojžiš tam išiel nahneváný a udrel tú skalu. Voda nevyšla, znovu ju udrel a povedal, „Vy buriči! Či vám azda z tejto skaly vyvedieme vodu?“

Vidíte, čo Boh urobil? Voda vyšla, ale povedal, „Vystúp sem hore, Mojžiš.“ To bol koniec toho. Vidíte? Musíte dávať pozor na tieto veci, čo robíte s Božskými darmi.

Tak ako nejaký kazateľ. Dobrý mocný kazateľ vystupuje a káže, len aby vybral peniaze. Boh ho bude brať za to na zodpovednosť. Je to tak. Musíte dávať pozor, čo robíte s Božskými darmi. Alebo sa bude snažiť získať nejakú veľkú nadradenosť alebo veľké meno pre nejakú cirkev alebo veľké meno pre seba. Ja by som mal radšej dve alebo tri večerné zhromaždenia a odišiel niekam inam a bol pokorný a ponížený. Viete, čo mám na mysli. Tak veru. Zostávajúce stále na svojom mieste, tam, kde môže Boh položiť na vás Svoju ruku.

Tu ide teraz o vnútorný život. Pamätajte!

Tak vtedy, myslel som si, „Dobre, vyjdem von.“ Bol som jednoducho z týchto ľudí taký znepokojený. Pomyslel som si, „Zistím, čo sú to za ľudia.“ Vonku na dvore, keď skončilo zhromaždenie, stále som ich hľadal. Obzeral som sa. Stretol som jedného z nich, prihovoril som sa, „Dobrý deň, pane?“

Odpovedal, „Dobrý deň! Ty si ten mladý kazateľ, ktorý dnes ráno kázal?“

Vtedy som mal 23 rokov. Povedal som, „Áno.“

A on povedal, „Ako sa voláš?“

Povedal som, „Branham. A vy?“

A on sa mi predstavil. Pomyslel som si, „No, keby som len teraz mohol nadviazať kontakt s jeho duchom.“ A ani som nevedel, čo sa deje. Povedal som, „Vy tu máte niečo, čo ja nemám.“

On povedal, „Dostal si Ducha Svätého, potom, keď si uveril?“

Povedal som, „No, ja som baptista.“

Povedal, „Ale prijal si Ducha Svätého, keď si uveril?“

Ja na to, „No, brat, čo tým myslíš? Nemám to, čo vy všetci tu máte, to viem. Pretože vy máte niečo, čo vyzerá mocné, a tak...“

Povedal, „Hovoril si niekedy v jazykoch?“

Povedal som, „Nie.“

„Tak ti rovno poviem, že nemáš Ducha Svätého.“

„No, ak to je to, čo treba, aby som mal Ducha Svätého, tak to nemám.“

A tak on povedal, „Ak si nehovoril v jazykoch, tak to nemáš.“

A ďalej sme sa takto rozprávali. Opýtal som sa, „Kde to môžem získať.“

„Chod' tam dovnútra a začni hľadať Ducha Svätého.“

Dával som pozor. Viete. On nevedel, čo robím, ale... Viem, že mal trochu zvláštny pocit, pretože... oči sa mu začali trochu lesknúť, keď sa na mňa díval. Ale bol to skutočný kresťan. Bol úplným, stopercentným kresťanom. Je to tak. Dobre, pomyslel som si, „Chvála Bohu, tu to je! Musím ísť niekam ku tomu oltáru.“

Vyšiel som, obzeral som sa a myslel som si, „Nájdem toho druhého.“ A keď som ho našiel a začal som sa s ním rozprávať, povedal som, „Dobrý deň.“

„Povedz, do akej cirkvi patríš? Vraveli, že si baptista.“

„Áno.“

„Nemáš Ducha Svätého, však?“

„No, neviem.“

„Hovoril si niekedy v jazykoch?“

„Nie.“

„Tak ho nemáš.“

„No, viem, že nemám to, čo vy všetci máte. To viem. Ale, brat môj, skutočne to chcem.“

„No, tam je pripravený bazén.“

„Ja som už pokrstený. Ale ešte som neprijal to, čo vy všetci máte. Máte niečo, čo skutočne chcem.“

„No, to je dobre.“

Snažil som sa ho chytiť, viete. Keď sa mi nakoniec podarilo zachytiť jeho ducha (to bol teraz ten druhý muž), ak som niekedy hovoril s upadnutým pokrytcom, tak toto bol jeden z nich! On žil... Jeho žena bola čiernovlasá a on žil s blondínou a mal s ňou dve deti. Pil, preklínal, chodil po krčmách a všetko ďalšie, a pritom bol tam a hovoril v jazykoch a prorokoval.

Potom som povedal, „Pane, odpusť mi.“ Odišiel som domov. Je to tak. A povedal som, „Nemôžem jednoducho pochopiť... Nemôžem tomu rozumieť. To vyzerá, akoby ten požehnaný Duch Svätý padal na toho pokrytca? To nemôže byť! Vylúčené!“

Potom som to dlhý čas skúmal a plakal. Myslel som si, že keby som s nimi mohol ísť, možno by som zistil, čo to všetko znamenalo. Tento tu je skutočný kresťan a tam ten skutočný pokrytec. Rozmýšľal som vtedy, „Ó, čo to má znamenať?“ Povedal som, „Bože, možno, že so mnou nie je niečo v poriadku.“ Povedal som si, lebo som fundamentalista, „To musí byť v Biblii. Musí.“

Pre mňa všetko, čo funguje, musí pochádzať z tejto Biblie, inak je to falošné. Musí to pochádzať odtiaľto. Musí to byť potvrdené v Biblii, nie len na jednom mieste, ale musí to prechádzať cez celú Bibliu. Musím tomu veriť. Musí to zapadať a viazať sa s každým Písmom. Inak tomu

neverím. A potom, pretože Pavel povedal, „Keby prišiel anjel z neba a kázal iné evanjelium, nech je prekliaty.“ Tak verím Biblii.

A povedal som, „V Biblii nič také nemôžem vidieť.“

Po dvoch rokoch, keď som stratil svoju ženu a všetko, bol som tam hore v Green Mill, na svojom starom mieste, a modlil som sa tam. Bol som tam vo svojej jaskyni dva alebo tri dni. Dva dni. Vyšiel som von, aby som sa trochu nadýchal, aby som sa nadýchal čerstvého vzduchu. A keď som vyšiel, Bibliu som mal položenú na zemi, na konci zvaleného kmeňa, hneď, ako sa vchádzalo dovnútra. Ležal tam vyvrátený strom, mal takú rássochu. A tá rássocha ležala takto hore a kmeň dole. A ja som sedel obkročmo na tom kmeni a v noci som tam ležal a díval som sa takto hore na oblohu. Ruky som mal takto hore a niekedy som tam takto zaspal, rovno na tom kmeni. Modlil som sa. Bol som tam niekoľko dní, nejedol som, ani nepil, len som sa tam modlil. Vyšiel som von, aby som sa nadýchal čerstvého vzduchu, von z tej jaskyne. Bolo tam chladno a vlhko.

Tak som vyšiel a moja Biblia ležala tam, kde som ju položil deň predtým, a bola otvorená v Liste Židom, 6. kapitola. Začal som to tam čítať, „Zanechajme... nesme sa k dokonalosti a nekladme zase základu pokánia a mŕtvych skutkov a viery v Boha,“ a tak ďalej. „Lebo je nemožné pre tých, ktorí už raz boli osvietení a stali sa účastníkmi nebeského daru a povolání,“ a tak ďalej. Ale povedal, „Ale rodí trne a bodľáče, je nesúca a je blízka zlorečenstva, ktorej koniec je... ktorá pije dážď, ktorý často prichádza na ňu... pre ktorých sa obrába... je blízka zlorečenstva s trnami a bodliakmi, ktorej koniec je, aby bola spálená.“

A niečo zašumelo, „Fííí!“

Pomyslel som si, „Tu to je. Hneď teraz budem počuť čokoľvek... On ma tu zobudil, chce mi práve teraz dať videnie.“ Čakal som tam na konci toho kmeňa a čakal. Vstal som a pochodil som sem a tam, hore-dole. Znovu naspäť, nič sa nestalo. Vošiel som naspäť do mojej jaskyne, nič sa nestalo. Stál som tam a rozmýšľal som, „No, čo toto znamená?“

Znovu som vyšiel ku svojej Biblii a znovu to ku mne prišlo. Zodvihol som ju a rozmýšľal som, „Čo tam je, čo On chce, aby som čítal?“ Čítal som ďalej o pokání a viere v Boha, a tak ďalej, a čítal som ďalej, kde bolo povedané, „Dážď, ktorý často prichádza na zem, aby ju zavlažoval a pripravoval na to, na čo je tu určená, ale ktorá rodí trnie a bodľáč, je blízka zlorečenstva, ktorej koniec je, aby bola spálená.“ Ó, až to so mnou zatriaslo!

A pomyslel som si, „Pane, či mi chceš dať videnie, že čo...“ Bol som tam kvôli niečomu inému, za čo som Ho prosil.

A vtedy som zrazu pred sebou uvidel svet, ako sa otáča, a celá zem bola zoraná. A tu išiel človek v bielom, mal zodvihnutú hlavu a takto rozsieval semeno. A keď odišiel, len čo zašiel za kopec, išiel za ním muž oblečený v čiernom, hlavu mal zohnutú dole a rozsieval semeno. A keď to dobré semeno vyrástlo, to bola pšenica. A keď vyrástlo to zlé semeno, to bol kúkoľ.

A potom prišla na zem veľká suchota a pšenica mala ovisnutú hlavu, skoro na zahynutie, chcela vodu. Videl som všetkých tých ľudí so zodvihnutými rukami, ako sa modlili ku Bohu, aby poslal vodu. Kúkoľ mal sklonenú hlavu, prosil o vodu. A vtedy prišli veľké mraky a začal sa liať dážď. A keď sa to stalo, tá malá pšenica, ktorá bola celá zohnutá, urobila „šup“ a narovнала sa. A ten kúkoľ, ktorý stál hneď vedľa nej, urobil „šup“ a tiež sa narovnal.

Pomyslel som si, „No, čo toto znamená?“

Potom to ku mne prišlo. Tam to je. Ten istý dážď, ktorý dáva rast pšenici, spôsobuje, že rastie aj kúkoľ. A ten istý Duch Svätý môže padať na skupinu ľudí a tiež môže žehnať pokrytca tak isto, ako žehná tých iných. Ježiš povedal, „Podľa ich ovocia ich poznáte.“ Nie podľa toho, či kričia, či sa radujú, ale podľa ich ovocia ich poznáte.

Povedal som, „Tu to je! Pane, mám to. Potom je to skutočne pravda.“ Tento človek... Môžete mať dary bez toho, aby ste poznali Boha.

Tak potom - vtedy som mal kritický postoj voči hovoreníu v jazykoch, viete. Ale jedného dňa, potom, keď mi to Boh potvrdil...

Krstil som tam dole v rieke mojich prvých obrátených, v rieke Ohio, a keď som krstil sedemnástu osobu, keď som začal krstiť, povedal som, „Otče, keď ho ja pokrstím vodou, Ty ho pokrsti Duchom Svätým.“ A začal som ho ponárať do vody.

A práve vtedy prišiel z neba nado mnou vietor a prišlo tam to Svetlo, svietilo dole. Na brehu boli stovky a stovky ľudí, rovno o druhej popoludní, v júni. A zastalo to vo vzduchu rovno nado mnou a Hlas z toho prehovoril a povedal, „Ako bol poslaný Ján Krstiteľ, aby predzvestoval prvý príchod Kristov, ty máš Posolstvo, ktoré bude niesť predzvesť druhého Kristovho príchodu.“ Vystrašilo ma to na smrť.

Išiel som naspäť a všetci tí ľudia, zlievači a všetci, lekárnik a všetci na brehu. To popoludnie som krstil okolo dvesto alebo tristo ľudí. Keď

mi pomohli vyjsť, vytiahli ma z vody, diakoni a ostatní, pýtali sa ma, „Čo znamenalo to svetlo?“

Veľká skupina farebných ľudí z baptistického zboru *Gileádsky Vek* a zo zboru *Osamelá Hviezda* tam dole a mnohí z nich tam boli.

Obrázok 7: W.Branham pri krste v rieke Ohio

Začali kričať, keď videli, čo sa deje, ľudia omdlievali.

Jedno dievča, ktoré tam bolo v člne, a ja som chcel, aby odišla, sedela tam v plavkách, učiteľka nedeľnej školy z jednej cirkvi. Povedal som jej, „Margie, mohla by si odísť?“

Povedala, „Billy, ja nemusím odísť.“

Povedal som, „Máš pravdu, nemusíš, ale na tvojom mieste by som mal toľko úcty pred Evanjeliom, že by som odišiel, keď tu krstím.“

Ona povedala, „Ja nemusím.“

A keď tam sedela a chichotala a smiala sa zo mňa, keď som krstil, pretože neverila v krst, a potom, keď ten anjel Pánov zostúpil dole, padla v tom člne dole tvárou. Dnes je to dievča v blázinci. Tak s Bohom

sa jednoducho nemôžete zahrávať. Rozumiete? No potom neskoršie... Pekné dievča, potom začala piť, niekto ju udrhel fľašou z piva a celú tvár mala porezanú. Och, vyzerala strašne! A to sa stalo.

A potom cez celý život som to videl, videl som, ako sa to pohybuje, vídal som tie videnia, ako sa dejú tie veci. Potom, trochu neskoršie, stále ma to tak veľmi trápilo a každý mi hovoril, že je to zlé. Odišiel som na svoje obľúbené miesto, kde som sa stále chodieval modliť. Bez ohľadu na to, ako veľmi som sa stále modlil, aby to už ku mne neprichádzalo, aj tak to prichádzalo. A tak som bol len... Bol som revírnikom v štáte Indiana. Prišiel som domov a sedel tam muž, brat môjho pianistu zo zboru. Povedal, „Billy, išiel by si dnes popoludní so mnou do Madisonu?“

Povedal som, „Nemôžem, musím ísť na lesnú správu.“

Prechádzal som práve okolo domu, odopínal som si opasok, opasok s pištoľou, a tak ďalej, vyhrňal som si rukávy. Bývali sme v malom dvojizbovom dome. Chcel som sa umyť a pripraviť sa na jedlo. Umyl som sa a išiel som okolo domu popod veľký javor a zrazu niečo urobilo, „Fííí!“ Skoro som omdlel. Pozrel som sa a vedel som, že znovu to bolo To.

Sadol som si na schody a on vyskočil z auta a bežal ku mne. Povedal, „Billy, či omdlievaš?“

Povedal som, „Nie.“

On povedal, „Čo sa deje, Billy?“

Povedal som, „Neviem. Len chod', brat, to je v poriadku. Ďakujem.“

Vyšla moja žena a priniesla pohár vody. Povedala, „Drahý, čo sa stalo?“

Povedal som, „Nič, drahá.“

Tak povedala, „Pod' ďalej, jedlo je pripravené.“ A objala ma a snažila sa mi pomôcť vojsť.

Povedal som, „Drahá, chcem ti niečo povedať. Zavolaj im a povedz, že dnes popoludní tam neprídem.“ Povedal som, „Méda, drahá, vo svojom srdci viem, že milujem Ježiša Krista. Viem, že som prešiel zo smrti do života. Ale nechcem, aby mal diabol so mnou niečo spoločné.“ A povedal som, „Už to takto ďalej nevydržím, som väzeň. Po celý čas, keď sa táto vec deje a takéto veci a prichádzajú tieto videnia, a tak ďalej, alebo čokoľvek to je... (to, čo sa mi stávalo, nevedel som, že to bolo

videnie, nenazýval som to videnie.) Povedal som, „To niečo ako tranz. Neviem, čo to je. Drahá, nechcem sa s tým zahrávať, ľudia mi hovoria, že je to diabol, a ja milujem Pána Ježiša.“

Ona povedala, „Ó, Billy, nemôžeš počúvať to, čo hovoria ľudia.“

Povedal som, „Ale, drahá, pozri sa na ostatných kazateľov. Ja to nechcem. Pôjdem na svoje miesto do lesov. Mám okolo pätnásť dolárov, staraj sa o Billyho.“ Billy bol vtedy len malý chlapec, malý chlapec. Povedal som, „Zober to... To je dosť pre teba a pre Billyho, aby ste mali na chvíľu z čoho žiť. Zavolaj im a povedz, že zajtra sa možno vrátim a možno, že sa nevrátim. Ak by som sa za päť dní nevrátil, nech vezmú na moje miesto iného.“ A povedal som, „Méda, neprídem z tých lesov, až kým mi Boh nesľúbi, že túto vec odo mňa zoberie, a už nedovolí, aby sa to opakovalo.“ Predstavte si tú nevedomosť, v akej človek môže byť!

Ten večer som odišiel tam hore, išiel som do starej chaty. Na druhý deň, bolo už dosť neskoro, na druhý deň som sa vybral hore do svojho tábora, hore do... ďalej za tou horou alebo kopcom a tam hore do lesov. Myslím, že ani FBI by ma tam nenašlo. Tak táto malá stará chata... Modlil som sa celé to popoludnie, kým nebola ešte taká veľká tma. Modlil som sa a čítal som si tam v Biblii, kde bolo povedané, „Duch prorokov sa podriaďuje prorokovi.“ Nemohol som tomu rozumieť. Tak už bola príliš tma v tej malej starej chate.

Zvykol som tam klásť pasce, keď som bol chlapec, mal som tam natiahnutý silon, chytal som ryby a zostával som tam celú noc. Bola tam len malá, stará, rozpadnutá búdka, ktorá tam bola roky. Možno niekomu patrila prv, ako sa celá takto rozpadla.

A tak som tam len čakal. Myslel som si, „Dobre.“ Prešla prvá, druhá, tretia hodina ráno. Chodil som hore-dole, sem a tam. Sadol som si tam na malú stoličku... nie na stoličku, na malú škatuľu. Sedel som tam a rozmýšľal som, „Ó, Bože, prečo mi toto robíš?“ Povedal som, „Otče, vieš, že Ťa milujem. Vieš, že Ťa milujem! A ja nechcem byť posadnutý diablom. Nechcem, aby sa mi stávali tieto veci. Prosím, Bože, sprav, aby sa mi to už nikdy nestalo.“

Povedal som, „Milujem Ťa. Nechcem ísť do pekla. Aký zmysel by malo to, že kážem a snažím sa a vynakladám námahu, ak som v blude? A nielen seba vediem do pekla, ale zvädzam tisíce iných.“ Alebo stovky iných v tom čase. A povedal som... Mal som veľkú službu. Povedal som, „Nechcem, aby sa mi to znovu prihodilo.“

A sedel som tam na tom sedadle. Sedel som len, och, v takejto pozícii, takto. A zrazu som v tej miestnosti videl mihotať svetlo. Myslel

som si, že tam ide niekto s lampášom. Rozhliadol som sa a pomyslel som si, „No...“ A tu to bolo, rovno predou mnou. Staré drevené dosky na podlahe. A tam to bolo, rovno predou mnou. V rohu bola stará bubnová pec, z ktorej bola odtrhnutá vrchná časť. A rovno tu na podlahe bolo to svetlo a ja som si pomyslel, „No, kde to je? To nemôže prichádzať...“

Pozrel som sa okolo. A to bolo nado mnou, toto isté svetlo, rovno tam nado mnou, takto tam viselo. Krúžilo ako oheň takej smaragdovej farby a robilo, „Fffííí, fffííí, fffííí!“ Takto, rovno nad tým. Díval som sa na to a rozmýšľal som, „Čo to je?“ Vystrašilo ma to.

Počul som niekoho prichádzať [Brat Branham napodobňuje, akoby niekto kráčal.], len kráčal, bol bosý. Videl som nohy muža, ako prichádza. V tej miestnosti bola všade tma, iba rovno tu to svietilo dole. A videl som nohy muža, ako prichádza. A keď vošiel do tej miestnosti, priblížil sa, bol to muž asi... vyzeral na okolo deväťdesiat kíľ (dvesto funtov). Ruky mal takto zložené. Videl som to vo forme víru, počul som, ako to ku mne hovorilo, a videl som to vo forme svetla, ale prvýkrát som videl jeho podobu. Pristúpil ku mne, celkom blízko.

No, hovorím to úprimne, priatelia, myslel som, že mi vypovie srdce. Len si predstavte! Vžite sa do toho, budete sa cítiť tak isto. Možno si ďalej na ceste ako ja, možno si dlhšie kresťanom, ale takto by si sa pri tom cítil. Pretože stovky a stovky krát ma to už navštívilo, ale stále, keď sa On približuje, tak ma to ochromuje. Niekedy som skoro... Skoro strácam vedomie, taký som slabý, keď odchádzam z pódia, mnohokrát. Keby som tam zostal príliš dlho, úplne by som sa zrútil. Vozia ma okolo aj niekoľko hodín a ani neviem, kde som. Neviem to vysvetliť. Čítajte v Biblii a ona vám to vysvetlí, čo to je. Písmo tak hovorí!

Tak som tam sedel a díval som sa na neho. Takto som zodvihol ruku. On sa díval rovno na mňa, veľmi príjemne. Mal skutočne hlboký hlas a povedal, „Neboj sa, som poslaný z prítomnosti Všemohúceho Boha.“ A keď to povedal, ten hlas, to bol ten istý hlas, ktorý ku mne hovoril, keď som mal dva roky, po celý čas odvtedy. Poznal som, že to bol on. A pomyslel som si, „No...“

A počúvajte toto. Počúvajte ten rozhovor. Hovorím to najlepšie, ako môžem, úmyselne, slovo za slovom, pretože to poznám naspamäť.

On... Ja som povedal... Díval som sa takto na neho. On povedal, „Neboj sa,“ práve takto potichu, povedal, „som poslaný z prítomnosti Všemohúceho Boha, aby som ti povedal, že tvoje zvláštne narodenie...“ Keď viete, ako som sa tam narodil. To isté svetlo zastalo nado mnou, keď som sa narodil. A tak On povedal, „Tvoje zvláštne narodenie a neporozumený život, to malo ukázať na to, že máš ísť do celého sveta a

modliť sa za chorých ľudí.“ A povedal, „A bez ohľadu na to, aké budú ich choroby...“ A on vymenoval (Boh, ktorý je mojím sudcom, vie, že on vymenoval) rakovinu. Povedal, „Nič... Keď dovedieš ľudí k tomu, aby ti verili, a budeš úprimný, keď sa budeš modliť, nič neobstojí pred tvojimi modlitbami, ani rakovina.“ Vidíte? „Keď dovedieš ľudí k tomu, aby ti verili.“

A videl som, že on nie je môj nepriateľ, on je môj priateľ. Nevedel som, či - či zomieram alebo čo sa deje, keď takto prichádzal ku mne. Povedal som, „Dobre, pane. Ja som...“ Čo som vedel o uzdravovaniach a o takýchto veciach, o tých daroch? Povedal som, „No, pane, ja som biedny človek.“ A povedal som, „Som medzi svojimi ľuďmi. Žijem medzi svojimi ľuďmi, ktorí sú biedni. Som nevzdelaný.“ A povedal som, „Nebudem schopný, oni by mi nerozumeli. Nebudú ma počúvať.“

A on povedal, „Ako prorokovi Mojžišovi boli dané dva dary,“ či vlastne, „znamenia, aby potvrdili jeho službu, tak aj tebe budú dané dva - tak aj tebe sú dané dva dary, aby potvrdili tvoju službu.“ On povedal, „Jeden z nich bude to, že osobu, za ktorú sa budeš modliť, chytíš za ruku, tvou ľavou rukou za ich pravú,“ a povedal, „potom len stoj potichu a to bude mať... tam bude telesný efekt, ktorý sa zjaví na tvom tele.“ A povedal, „Potom sa modli. A keď to zmizne, tak tá choroba opustila toho človeka. Ak to nezmlzne, popros len o požehnanie a choď ďalej.“

„Dobre,“ povedal som, „pane, bojím sa, že ma neprijmú.“

On povedal, „A tá ďalšia vec bude, ak na to ľudia nebudú počúvať, potom budú počúvať na toto.“ Povedal, „Potom sa stane, že budeš poznať ešte aj tajomstvá ich srdca.“ Povedal, „Toto budú počúvať.“

„Dobre,“ povedal som, „Pane, kvôli tomu som tu. Moji duchovní mi povedali, že tieto veci, ktoré ku mne prichádzali, sú falošné.“

On povedal, „Kvôli tomuto si sa narodil na tento svet.“ (Vidíte? Dary a povolania sú neodvolateľné.) On povedal, „Kvôli tomuto si sa narodil na tento svet.“

A ja som povedal, „Dobre, pane, ale moji duchovní mi povedali, že to je zlý duch.“ A povedal som, „Oni... Kvôli tomu sa tu modlím.“

A tu je to, čo mi on citoval. On mi ukázal príchod Pána Ježiša, pri Jeho prvom príchode. A ja som povedal...

Tá zvláštna vec bola, priatelia... Dobre, tu sa na chvíľu zastavím a vrátim sa naspäť. Čo ma vystrašilo viac než čokoľvek, stále, keď som

stretol veštca, oni poznali, že niečo sa stalo. A to bolo... to ma skoro zabilo.

Napríklad, jedného dňa sme s mojimi bratrancami išli cez nejaký zábavný park, boli sme len chlapci, išli sme okolo. A tam sedela nejaká veštica, v jednom z tých stanov, mladá pani, pekne vyzerajúca mladá pani, sedela tam. A my všetci sme išli, prechádzali sme okolo. Ona povedala, „Hej, ty, poď sem na chvíľu!“ A my traja chlapci sme sa otočili. A ona povedala, „Ty v tom páskovanom svetri.“ To som bol ja.

A ja som povedal, „Áno, pani?“ Myslel som si, že možno chce, aby som jej priniesol kolu alebo niečo také. A to bola mladá žena, možno okolo dvadsaťročná alebo tak nejako, sedela tam. A prišiel som a povedal som, „Áno, pani, čím vám môžem poslúžiť?“

A ona povedala, „Počúvaj, či vieš, že za tebou ide svetlo? Narodil si sa pod určitým znakom.“

Povedal som, „Čo tým myslíte?“

Ona povedala, „No, narodil si sa pod určitým znakom. Ide za tebou svetlo. Narodil si sa pre Božské povolanie.“

Povedal som, „Daj mi pokoj, žena.“

Odišiel som, pretože moja matka mi stále hovorila, že tie veci sú od diabla. Mala pravdu. Tak som... To ma vystrašilo.

A jedného dňa, keď som bol revírnikom, išiel som na autobus. Nasadol som. Stále sa mi zdalo, že som vystavený duchom. Stál som tam a za mnou stál tento námorník. Ja som išiel tam hore na obchôdzku a išiel som autobusom hore do Henryville Forestry. Mal som nejaký zvláštny pocit. Obzrel som sa okolo a sedela tam nejaká veľká zavalitá žena, pekne oblečená. Povedala, „Dobrý deň.“

Odpovedal som, „Dobrý deň.“

Myslel som si, že je to len žena, viete, ktorá rada hovorí, tak som len... Povedala, „Rada by som sa s vami chvíľu porozprávala.“

Povedal som, „Prosím?“ A obrátil som sa.

Ona povedala, „Vedeli ste o tom, že ste sa narodili pod znakom?“

Pomyslel som si, „Ďalšia z tých smiešnych žien.“ A tak som sa len ďalej díval von oknom. A nepovedal som ani slovo.

Ona povedala, „Mohla by som sa s vami chvíľu porozprávať?“ A ja som sa ďalej... Ona povedala, „Nesprávajte sa tak.“

Díval som sa ďalej pred seba. Myslel som si, „To nie je slušné.“

Ona povedala, „Rada by som sa s vami chvíľku porozprávala.“

Ďalej som sa díval pred seba a nevenoval som jej žiadnu pozornosť. Hneď som si myslel, „Uvidím, či bude hovoriť to isté, čo tí ostatní.“ Obrátil som sa a pomyslel som si, „Ó.“ Roztriaslo ma to, viem, pretože som na to nerád myslel. Obrátil som sa.

Ona povedala, „Mala by som sa hádam radšej predstaviť.“ Povedala, „Som astrológ.“

Povedal som, „Myslel som si, že ste niečo také.“

Ona povedala, „Idem do Chicaga navštíviť svojho syna, ktorý je baptistickým kazateľom.“

Povedal som, „Áno, pani.“

Ona povedala, „Povedal vám už niekto niekedy, že ste sa narodili pod znakom?“

Povedal som, „Nie, pani.“ No, klamal som jej tam a povedal som... chcel som len vedieť, čo povie. A ona povedala... Povedal som, „Nie, pani.“

A ona povedala, „Ne... Nepovedali vám to ešte žiadni kazatelia?“

Povedal som, „Nemám nič spoločného s kazateľmi.“

A ona povedala, „Hm.“

Povedal som... ona mi povedala... Povedal som, „No...“

On povedala, „Keď vám poviem presne, kedy ste sa narodili, budete mi veriť?“

Povedal som, „Nie, pani.“

A ona na to, „No, môžem vám povedať, kedy ste sa narodili.“

Povedal som, „Ja tomu neverím.“

A ona povedala, „Narodili ste sa 6. apríla 1909 o piatej hodine ráno.“

Povedal som, „To je pravda. Ako to viete? Povedzte tu tomuto námorníkovi, kedy sa on narodil.“

Ona povedala, „To nedokážem.“

A ja som povedal, „Prečo? Ako to viete.“

„Pozrite sa, pane.“ Povedala, keď začala teraz hovoriť o tej astronómii, povedala, „Každých toľko a toľko rokov...“ Povedala,

„Pamätáte sa, keď prišla tá ranná hviezda, ktorá viedla tých mudrcov ku Ježišovi Kristovi?“

Viete, trochu som sa vyhováral, povedal som, „O náboženstve nič neviem.“

A ona povedala, „Dobre, počuli ste o tých mudrcoch, ktorí prišli navštíviť Ježiša?“

Povedal som, „Áno.“

A ona povedala, „No, kto to boli tí mudrci?“

„Ó.“ Povedal som, „To boli jednoducho mudrci, to je všetko, čo viem.“

Ona povedala, „No, čo to boli mudrci?“ Povedala, „To isté, čo som ja, astrológovia, pozorovatelia hviezd, tak ich nazývali.“ A povedala, „Viete, prv, ako Boh niečo robí na zemi, On to vždy oznámi na nebi a potom na zemi.“

A ja som povedal, „Neviem.“

A ona povedala, „No...“ Vymenovala dve alebo tri, dve... tri hviezdy ako Mars, Jupiter a Venuša. Nie tieto, ale ona povedala, „Oni prekrížili svoje dráhy a zišli sa spolu a vytvorili...“ Povedala, „To boli traja mužovia, ktorí sa tam prišli stretnúť s Pánom Ježišom, a jeden z nich bol z rodu Chama a druhý z rodu Sema a ten ďalší z Jafeta.“ A povedala, „Keď sa spolu zišli v Betleheme, tie tri hviezdy, z ktorých pochádzali... Každá osoba na zemi,“ povedala, „oni mali s tými hviezdami niečo spoločné.“ Povedala, „Opýtajte sa toho námorníka, keď vychádza mesiac a ukazujú sa nebeské planéty, či s tým nesúvisí príliv a odliv?“

Povedal som, „To sa ho nemusím pýtať, to viem.“

A ona povedala, „Vaše narodenie má hore s tými hviezdami niečo spoločné.“

A ja som povedal, „No, to neviem.“

A ona povedala, „No, títo traja mudrci prišli, keď tieto tri hviezdy, keď oni... Oni prišli z rôznych smerov a stretli sa v Betleheme. A hovorili, čo objavili, a konzultovali a jeden bol z rodu Chama, Sema a Jafeta, traja Noeho synovia.“ A povedala, „Potom prišli a poklonili sa Pánovi Ježišovi Kristovi. Keď prišli, priniesli dary a dali Mu ich.“

A povedala, „Ježiš Kristus povedal vo Svojej službe, že keď toto Evanjelium bude kázané celému svetu (ľuďom Chama, Sema a Jafeta),

že potom On znovu príde.“ A povedala, „Tieto planéty, nebeské planéty, keď sa pohybujú...“ Povedala, „Oni sa rozišli. Odvtedy ich nebolo na zemi takto poznať. „Ale,“ povedala, „každých toľko a toľko storočí oni takto križujú svoje dráhy.“ (Keby tu bol nejaký astronóm, on by možno vedel, o čom ona hovorila, ja nie.) Tak, keď ona hovorila... Povedala, „Oni sa takto križujú.“ A povedala, „Na pamiatku toho najväčšieho daru, ktorý bol kedy daný ľudstvu, keď Boh dal Svojho Syna. Keď sa tieto planéty znovu skrižia,“ povedala, „On na zem posielal ďalší dar.“ A povedala, „Vy ste sa narodili v čase toho skriženia.“ Povedala, „Preto to viem.“

No, ja som povedal, „Pani, po prvé, ničomu z toho neverím. Nie som nábožný a nechcem už viac o tom počuť!“ Odišiel som. A tak som sa jej hneď zbavil. Vystúpil som.

A vždy... keď som narazil na niekoho z nich, vždy to tak bolo. Myslel som si, „Prečo to tí diabli robia?“

A kazatelia zase hovorili, „To je diabol! To je diabol!“ A spravili, že som tomu veril.

A potom tej noci tam hore, keď som... keď on na to poukazoval, opýtal som sa ho. Povedal som, „Dobre, prečo všetky tie médiá a všetci takí a tí diablom posadnutí ľudia, oni mi o tom stále hovorili a duchovní, moji bratia mi hovorili, že je to zlý duch?“

Počúvajte teraz, čo on povedal, tento, ktorý je tam na tej fotografii. On povedal, „Ako to bolo vtedy, tak je to teraz.“ A začal mi ukazovať, že keď začala služba nášho Pána Ježiša, tí kazatelia hovorili, že On je Belzebub, diabol, ale diabli hovorili, že je Syn Boží, Svätý Izraelov. Diabli... A pozri sa na Pavla a na Barnabáša, keď tam oni kázali. Tí kazatelia povedali, „Títo ľudia obracajú svet hore nohami. Oni sú zlí, oni sú diabli.“ A tá veštica vonku na ulici poznala, že Pavel a Barnabáš boli mužovia Boží, povedala, „To sú mužovia Boží, ktorí nám zvestujú cestu života.“ Je to tak? Špiritisti a veštcí, diablom posadnutí ľudia...

Ale my sme sa tak hlboko zakvasili na teológii, že už nič nevieme o Duchu. Dúfam, že ma po tomto milujete. Ale je to tak. Mám na mysli aj letničných! Je to tak. To, že len vykrikujete a tancujete, to neznamená, že viete niečo o Duchu.

To je osobný kontakt, tvárou v tvár, to je to, čo potrebujete. Takúto cirkev chce Boh vzbudiť. Je to tak. Keď sa spoja v jednote a v moci, v Duchu.

A on poukazoval na to. A on mi povedal, ako to tí duchovní neporozumeli, a uisťoval ma, že tí duchovní to neporozumeli. A keď mi všetko toto povedal a to, ako Ježiš...

Povedal som, „No, a čo s týmto, s týmito vecami, ktoré sa mi prihodili?“

A vidíte, on povedal, „To sa bude množiť a bude to väčšie a väčšie.“ A poukázal mi, hovoril mi, ako to robil Ježiš, ako prišiel a bol vyzbrojený mocou a mohol predpovedať veci, ako to povedal žene pri studni. Netvrdil o sebe, že je uzdravovateľ, tvrdil, že robí len to, čo Mu Otec ukazuje.

Povedal som, „No, aký duch to bol?“

On povedal, „To bol Duch Svätý.“

Vtedy sa vo mne niečo stalo, uvedomil som si, že práve tá vec, od ktorej som sa odvracal, to je to, kvôli čomu ma sem Boh priviedol. A uvedomil som si, že to bolo presne tak, ako s tými farizejmi v tých dávnych dňoch, oni mi zle vyložili Písmo. Tak odvtedy som na to zobral svoj výklad, to, čo mi povedal Duch Svätý.

Povedal som mu, „Pôjdem.“

On povedal, „Ja budem s tebou.“

A ten anjel vstúpil znovu do toho svetla, ktoré začalo krúžiť okolo a okolo a okolo jeho nohy takto, odišiel do toho svetla a odišiel z tej budovy.

Išiel som domov ako nový človek.

Išiel som do zboru a povedal som o tom ľuďom. Bolo to v nedeľu večer.

A v stredu večer tam priniesli ženu, jednu ošetrovateľku z kliniky Mayo, zomierala na rakovinu, bola len ako tieň. Keď som zišiel dole, aby som ju chytil, uvidel som pred ňou videnie, v ktorom bolo ukázané, ako znovu pracuje ako ošetrovateľka. A ona je zapísaná v zozname v Louisville ako dávno mŕtva. Teraz je v Jeffersonville, robí ošetrovateľku, už niekoľko rokov je ošetrovateľkou. Pozrel som sa tam a videl som to videnie. Otočil som sa a sotva som vedel, čo robím, keď som tam stál. Prv som sa roztriasol, keď priniesli taký prípad, a položili ju tam. A tie ošetrovateľky a ostatní stáli okolo nej a ona tam ležala a celú tvár mala upadnutú a oči hlboko zapadnuté.

Margie Morganová. Ak jej chcete napísať, je to 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Alebo napíšte do Nemocnice Clark Country, Jeffersonville, Indiana. Nech vám povie svoje svedectvo.

A pozrel som sa tam dole. To bol prvý prípad, ukázalo sa videnie. Videl som tú ženu znovu ako ošetrovatelku, ako chodí silná a zdravá. Povedal som, „TAK HOVORÍ PÁN, budeš žiť a nezomrieš.“

Jej muž, veľmi vysoko postavený človek v týchto svetských veciach, pozrel sa takto na mňa. Povedal som, „Pane, nebojte sa! Vaša žena bude žiť.“

Zavolať ma von, povedal... zavolať dvoch alebo troch lekárov, povedal, „Poznáte ich?“

Povedal som, „Áno.“

„No,“ povedal, „Hral som s ním golf. On povedal, že tá rakovina je omotaná okolo jej čriev, nedá sa jej urobiť ani výplach klystírom.“

Povedal som, „Nestarám sa o to, čo jej je! Niečo tu dole... Videl som videnie! A ten muž, ktorý mi povedal a riekol, že čokoľvek budem vidieť, aby som to povedal, a to sa tak stane. A on mi to povedal a ja tomu verím.“

Chvála Bohu! Za niekoľko dní potom prala a chodila. Teraz váži okolo osemdesiat kíľ, je úplne zdravá.

Potom, keď som to prijal, rozišlo sa to na všetky strany. Potom mi zavolať Robert Daugherty. A tu to išlo cez Texas do celého sveta.

Raz večer, asi štyri alebo päťkrát... Nemohol som porozumieť hovoreníu v jazykoch, a tak ďalej. Verím v krst Duchom Svätým, veril som, že ľudia môžu hovoriť v jazykoch. A jeden večer, keď som išiel do... do katedrály v San Antonio, v Texase. Išiel som tam, sedel tam nejaký človek a začal hovoriť v jazykoch, ako keď strieľa z guľometu alebo z automatu, rýchlo. Tam vzadu povstal človek a povedal, „TAK HOVORÍ PÁN! Muž, ktorý vystupuje na pódium, má službu, ktorá mu bola daná od Všemohúceho Boha. A ako bol Ján Krstiteľ poslaný ako prvý predchodca príchodu Ježiša Krista, tak on nesie posolstvo, ktoré spôsobí druhý príchod Pána Ježiša Krista.“

Skoro som sa prepadol. Pozrel som sa a povedal som, „Poznáš toho človeka?“

On povedal, „Nie.“

Opýtal som sa, „A ty ho poznáš?“

Odpovedal, „Nie.“

Opýtal som sa, „A mňa poznáš?“

On povedal, „Nie.“

Opýtal som sa, „Čo tu robíš?“

On povedal, „Čítal som to v novinách.“ A obyčajne... To bol prvý večer na zhromaždení.

Pozrel som sa na toho druhého a opýtal som sa, „A ty si sem ako prišiel?“

Povedal, „Niektó z mojich známych mi povedal, že tu bude nejaký božský uzdravovateľ, a tak som prišiel.“

Povedal som, „Poznáte jeden druhého?“

On povedal, „Nie.“

Ó! Videl som, že tá istá moc Ducha Svätého... Keď som si voľakedy predtým myslel, že je to zlé, a viem, že... Tento istý anjel Boží bol v kontakte s týmito ľuďmi, ktorí mali tieto veci. Hoci v tom mali falošné veci a veľa zamiešania a veľa Babylonu, ale bolo v tom niečo pravé. [Prázdne miesto na páske.] Videl som, že je to pravda.

Ó, prechádzali roky a na tých zhromaždeniach ľudia videli tie videnia, a tak ďalej.

Raz to nejaký fotograf zachytil na fotografiu, keď som stál niekde v Arkansase. Zdá sa mi, že to bolo na podobnom zhromaždení ako toto, tá sála bola podobná ako táto. Stál som tam, snažil som sa to vysvetliť. Ľudia o tom vedeli. Sedeli a počúvali. Metodisti, baptisti, presbyteriáni a ďalší. A pozrel som sa a prichádzalo to, tu to prichádzalo, „Fffííí, fffííí!“

Povedal som, „Nemusím už ďalej hovoriť, lebo to sem teraz prichádza.“ A pohybovalo sa to a ľudia začali kričať. Išlo to hore a zastalo to tam pri mne, kde som stál.

Práve, keď to tam zastalo, nejaký kazateľ vybehol hore a povedal, „Ľudia, ja to vidím!“ A to ho ranilo, že bol celkom slepý. Potácal sa naspäť. Môžete sa pozrieť na jeho fotografiu, je tam v tej knihe a tam to budete vidieť, ako sa potáca naspäť s takto sklonenou hlavou. Môžete to vidieť na tej fotografii.

Tam to zastalo. Vtedy to zachytil ten novinársky fotograf. Ale Pán nebol hotový.

A raz večer v Houstone, v Texase, keď tisíce a tisíce ľudí... Mali sme tam osemsto... vyše osemtisíc ľudí, tam, kde to nazývajú, tam v tej

koncertnej hale, zhromaždených tam v tom veľkom Sam Houston Coliseum.

A v ten večer pri tej debate, keď jeden baptistický kazateľ povedal, že ja nie som nič iné ako podlý pokrytec a podvodník, náboženský podvodník, a že mám byť vyhnaný z mesta a že on má byť prvý, kto ma má vyhnáť.

Brat Bosworth povedal, „Brat Branham, necháš niečo takéto? Vystúp proti nemu.“

Povedal som, „Nie, neverím v škriepky. Evanjelium nie je na hádky. Ono je na to, aby sme Ním žili.“ A povedal som, „Bez ohľadu na to, ako ho presvedčíš, on bude ďalej robiť to isté.“ Povedal som, „On... nijako ho to nezmení. Ak nemôže Boh prehovoriť do jeho srdca, ako to môžem urobiť ja?“

Na druhý deň vystúpil a povedal, „To ukazuje, akí sú,“ napísal to v novinách Houstonská kronika. Povedal, „To ukazuje, akí sú, boja sa postaviť za to, čo kážu.“

Starý brat Bosworth prišiel ku mne, vtedy mal už okolo sedemdesiat rokov, milý starý brat, objal ma a povedal, „Brat Branham, nechceš sa tam ujať tej veci?“

Povedal som, „Nie, brat Bosworth. Nie. Nejdem sa toho ujímať. Nebude to k ničomu. Prinesie to len škriepky, keď opustíme pódium. Mám tu teraz zhromaždenie a nechcem, aby sa všetko takto narušilo. Nechaj ho len tak. To je všetko, on len tára. Už sme takých mali a nebolo to na nič dobré hovoriť im niečo. Odídu a budú si stáť na svojom. Ak raz prijali známosť pravdy a potom ju nechcú prijať, Biblia hovorí, že prekročili deliacu líniu a nikdy im nebude odpustené ani v tomto ani v budúcom svete. Oni to nazývajú diabol a nemôžu si pomôcť. Sú posadnutí náboženským duchom, ktorým je diabol.“

Koľkí viete, že je to pravda, že diablov duch je nábožný? Tak veru. Sú takí fundamentálni, ako len môžu byť. Nezná to potom veľmi dobre, keď som povedal fundamentálni, ale je to tak. „Majú formu pobožnosti a zapierajú jej moc.“ Je to tak. Znamená a zázraky, to je to, čo dokazuje Boha, vždy. A On povedal, že v posledných dňoch to bude to isté. Všimnite si!

Starý brat Bosworth... Chcel prísť so mnou, ale bol trochu unavený. Vrátil sa z Japonska, chcel tu byť. Bude so mnou v Lubbock. A tak on bol... bol dosť nachladnutý, tak teraz neprišiel, on a jeho žena. A tak...

Všetkým sa zdal ako Kálef. Stál tam a povedal, „No, brat Branham,“ (Poznáte ten jeho veľmi dôstojný pohľad.) povedal, „dovoľ, aby som sa toho ujal, keď ty nechceš.“

Povedal som, „Ó, brat Bosworth, nechcem, aby si to robil. Budeš sa dohadovať.“

On povedal, „Nepoviem ani jedno slovo hádky.“

No, prv, ako skončím, počúvajte toto. On tam išiel. Povedal som, „Ak sa nebudeš hádať, tak dobre.“

Obrázok 8: Brat Bosworth s bratom Branhamom

Povedal, „Sľubujem, že sa nebudem hádať.“

Ten večer sa v tej hale zhromaždilo okolo tridsaťtisíc ľudí. Brat Wood, ktorý tu sedí, tam bol prítomný a sedel v tej hale. A ja...

Môj chlapec povedal, či... Moja žena povedala, „Ty nejdeš tam na to zhromaždenie?“

Povedal som, „Nie. Nejdem, nechcem počúvať, ako sa hádajú. Nie. Nepôjdem to tam počúvať.“

Keď prišiel večer, Niečo mi povedalo, „Choď tam.“

Zobral som taxík, môj brat a moja žena a deti a išli sme tam. Išiel som hore na balkón a sadol som si dozadu do tridsiateho radu.

Starý brat Bosworth vystúpil na pódium ako starý diplomat, viete. Urobil si výpis niektorých... Mal tam vypísaných šesťsto rôznych zaslúbení z Biblie. Povedal, „No, doktor Best, ak prídete sem hore a pomocou Biblie vyvrátite jedno z týchto zaslúbení. Každé jedno z týchto zaslúbení sa nachádza v Biblii a ukazuje, že Ježiš Kristus v tomto čase uzdravuje chorých. Ak môžete zobrať jedno z týchto zaslúbení a pomocou Biblie, vyvrátiť ich pomocou Biblie, zídem dole, potrasiem vám ruku a poviem, že máte pravdu.“

On povedal, „Ujem sa toho, keď vyjdem tam hore!“ Chcel hovoriť na koniec, aby mohol zotrieť brata Boswortha. Viete.

Tak brat Bosworth povedal, „Dobre, brat Best, opýtam sa vás jedno, a keď mi odpoviete áno alebo nie, hneď na mieste uzavrieme túto debatu.“

A on povedal, „Ujem sa toho!“

On sa opýtal moderátora, či sa ho môže opýtať. Ten povedal, „Áno.“

Opýtal sa, „Brat Best, vzťahujú sa vykupiteľné mená Jehovu na Ježiša? Áno alebo nie?“

Tým to bolo vybavené. To bolo všetko. Poviem vám, cítil som, že cezo mňa niečo prechádza. Ja by som na to nikdy nepomyslel. Pomyslel som si, „Ó, on nemôže odpovedať! Tým sa to uzavrie!“

On povedal, „No, doktor Best, som napätý.“

A on odpovedal, „Ujem sa toho!“

Povedal, „Som zdesený, že nedokážete odpovedať na moju najslabšiu otázku.“ Bol kľudný ako Angličan a vedel, kde stojí. Tak potom to tam len predstavil na základe Písma.

Ten povedal, „Máte k dispozícii tridsať minút, ja potom odpoviem.“

A starý brat Bosworth tam stál a zobral tie miesta Písma a priviedol toho človeka na také miesto, že jeho tvár bola taká červená, že by ste na ňom mohli skoro zapáliť zápalku.

Vstal zo svojho miesta, nahnevaný, hodil tie papiere na zem, zastal si tam a odkázal dobrú cambelitskú kázeň. Bol som baptista, viem, čo oni veria. On vôbec... Kázal o vzkriesení, „Keď toto smrteľné

oblečie nesmrteľnosť, potom budeme mať Božské uzdravenie.“ Och! Načo nám bude Božské uzdravenie, keď budeme nesmrteľní („keď toto smrteľné oblečie nesmrteľnosť,“ vzkriesenie mŕtvych)? On dokonca pochyboval o zázraku, ktorý Ježiš urobil na Lazárovi. Povedal, „On znova zomrel, a tak to bola len dočasná vec.“ Vidíte?

A keď to takto prebral, povedal, „Prived'te toho Božského uzdravovateľa, nech ho vidím niečo urobiť!“

Potom tam mali trochu zmätok. Brat Bosworth povedal, „Čudujem sa vám, doktor Best, neodpovedali ste ani na jednu moju otázku.“

Potom sa skutočne rozzúril. Povedal, „Prived'te toho božského uzdravovateľa, nech ho vidím niečo urobiť.“

Povedal, „Brat Best, veríte, že ľudia môžu dožiť spasenie?“

On povedal, „Samozrejme!“

On povedal, „Chceli by ste byť nazvaný božský spasiteľ?“

Povedal, „Samozrejme, že nie!“

„Tak isto... Pretože kázate spasenie duše, to z vás nebude robiť božského spasiteľa.“

On povedal, „Samozrejme, nie.“

Povedal, „Tak isto to nerobí brata Branhamu božským uzdravovateľom, keď káže o božskom uzdravení pre telo. On nie je božský uzdravovateľ, on len smeruje ľudí ku Ježišovi Kristovi.“

A on povedal, „Prived'te ho sem, nech ho vidím niečo urobiť! Nech môžem vidieť tých ľudí, ktorých dnes uzdravil, a poviem vám, či tomu budem veriť, alebo nie.“

Brat Bosworth povedal, „Brat Best, to znie podobne ako vtedy na Golgote, 'Zostúp z kríža a budeme Ti veriť.' Vidíte?“

A tak, ó, on úplne vybuchol. Povedal, „Nech ho vidím niečo urobiť! Nech ho vidím niečo urobiť!“ Tí moderátori ho prinútili, aby si sadol. Prešiel na druhú stranu, kde stál jeden letničný kazateľ a plesol s ním cez celé pódium. A tak ho potom zastavili. Tak brat Bosworth povedal, „Tu, tu! Nie, nie.“ Tak tí moderátori ho prinútili, aby si sadol.

Vstal Raymond Richey a povedal, „Či toto je postoj Spoločenstva Južných Batistov?“ Povedal, „Vy, baptistickí kazatelia, či Spoločenstvo Južných Baptistov sem poslalo tohoto človeka, alebo prišiel sám od

seba?“ Oni neodpovedali. On povedal, „Pýtam sa vás!“ On ich všetkých poznal.

Oni povedali, „On prišiel sám od seba.“ Pretože viem, že baptisti tiež veria, že Boh uzdravuje. Tak on potom povedal, „On prišiel sám od seba.“

Tak toto je to, čo sa tam potom stalo. Potom brat Bosworth povedal, „Viem, že brat Branham je tu na zhromaždení, keby sem chcel prísť a rozpustiť toto zhromaždenie, bolo by to veľmi dobre.“

Howard mi povedal, „Sed' potichu!“

Povedal som, „Sedím potichu.“

A práve vtedy niečo prišlo, začalo krúžiť a ja som vedel, že to je anjel Pánov. Povedal, „Vstaň!“

Asi päťsto ľudí sa takto pochytilo za ruku a urobilo uličku, aby som mohol prejsť na pódium.

Povedal som, „Priatelia, ja nie som božský uzdravovateľ. Som váš brat.“ Povedal som, „Brat Best, nemám žiadne...“ Alebo, „Brat Best,“ povedal som, „nijako ťa neznevažujem, môj brat, ani trochu. Máš právo na svoje presvedčenia ako aj ja. Pretože vidíš, nemôžeš bratovi Bosworthovi dokázať svoj postoj. Ani nikomu, kto dobre pozná Bibliu, kto pozná tie veci. A čo sa týka uzdravovania ľudí, ja ich neuzdravujem, nemôžem ich uzdraviť, brat Best. Ale som tu každý večer, ak chceš vidieť, ako Pán robí zázraky, príď tam. On to robí každý večer.“

A on povedal, „Chcel by som ťa vidieť niekoho uzdraviť, aby som sa na nich mohol pozrieť! Môžeš ich hypnotizovať svojou hypnózou, ale chcel by som vidieť, ako je to s nimi za rok.“

Povedal som, „Dobre, máš právo ich vyšetriť, brat Best.“

On povedal, „Nikto okrem vás, bandy hlúpych fanatikov, neverí v niečo takéto. Baptisti neveria v takéto nezmysly.“

Brat Bosworth povedal, „Počkaj chvíľku. Koľkí z vás tu, počas týchto dvoch týždňov, kým tu prebiehajú tieto zhromaždenia, ktorí máte dobrý postoj voči týmto dobrým baptistickým zborom tu v Houstone, ktorí môžete potvrdiť, že ste boli uzdravení Všemohúcim Bohom, odkedy je tu brat Branham?“ Povstalo vyše tristo ľudí. Povedal, „A čo títo?“

On povedal, „To nie sú baptisti! Každý môže svedčiť, čo chce, to ešte neznamená, že je to pravda!“

Povedal, „Božie Slovo hovorí, že je to pravda, a vy to nemôžete poprieť. Títo ľudia hovoria, že je to pravda, a vy to nemôžete poprieť. Tak čo s tým chcete urobiť?“ Vidíte? Takto.

Povedal som, „Brat Best, hovorím len to, čo je pravda. A ak hovorím pravdu, Boh je zaviazaný postaviť sa za pravdu. Ak nie, ak sa nepostaví za pravdu, potom nie je Boh.“ A povedal som, „Ja neuzdravujem ľudí. Narodil som sa s darom, že vidím veci, vidím, čo sa stane. Viem, že ľudia ma zle rozumejú, ale nemôžem robiť nič iné, než ako vyplňať presvedčenie môjho srdca. Verím, že Ježiš Kristus vstal z mŕtvych. A ak ten Duch, ktorý prichádza a ukazuje tie videnia, a tak ďalej, ak je to spochybňované, tak sa tomu prizrite a presvedčte sa. To je všetko.“ Ale, povedal som, „Ale za seba, ja sám od seba nemôžem nič urobiť. Ak hovorím pravdu, Boh je voči mne zaviazaný, aby potvrdil, že je to pravda.“

A približne v tej chvíli niečo prišlo, „Fffííí!“ On tam prišiel, prichádzal rovno dole. A Americká fotografická asociácia, Douglaské štúdio v Houstone, v Texase, oni tam mali umiestnený veľký fotoaparát (nemali povolenie fotiť), urobili snímok.

Keď tam boli, aby fotili pána Besta, a on povedal, predtým, ako som zišiel tam dole, povedal, „Počkajte chvíľu! Urobte mi šesť záberov!“ Povedal, „Tu urobte prvý!“ A takto strčil prst do nosa tomu starému svätému mužovi a povedal, „Teraz mi urobte snímok!“ A oni urobili. Potom začal päť a takto ju zodvihol, povedal, „Teraz urobte snímok!“ A oni to odľotili. Potom tam takto pózoval pred fotoaparátom. Povedal, „Budete ich vidieť v mojom časopise!“

Brat Bosworth tam stál a nepovedal ani slovo. A oni potom odľotili Toto.

Ten večer, cestou domov (tie snímky robil chlapec, ktorý bol katolík), on povedal tomu druhému chlapcovi, „Čo si o tom myslíš?“

Ten povedal, „Viem, že som ho kritizoval. Keď ten nádor zmizol z hrdla tej ženy, povedal som, že ju zhypnotizoval. Mohol som sa myliť.“

Povedal, „Čo si myslíš o tom snímku?“

„Neviem.“

Dali to do kyseliny. A tu je jeho fotografia, môžete sa ho opýtať, ak chcete. Išiel domov, sadol si tam a fajčil. Vošiel a vyvolal jednu s bratom Bosworthom, bol to negatív. Vyvolal druhú, tretiu, štvrtú, piatu, šiestu, a každá bola čierna. Boh nedovolil urobiť fotografiu Svojho svätého muža,

na ktorej by stál pri ňom ten pokrytec, s tým nosom, s rukou, takto s päšťou pod nosom. On to nedovolil.

Vyvolali tú ďalšiu snímku, a tu to bolo. Hovorili, že ten človek dostal ten večer srdcovú porážku.

A oni poslali tento negatív do Washingtonu D.C. Zaistili ho autorským právom a poslali ho naspäť.

A George J. Lacy, vedúci F.B.I. pre odtlačky a dokumenty a iné, jeden z najväčších odborníkov na celom svete tam prišiel a dva dni testoval fotoaparát, svetlá a všetko ďalšie. A keď sme tam to popoludnie prišli, povedal, „Reverend Branham, tiež som bol vaším kritikom. A povedal som, že je to psychológia, keď mi niekto povedal, že videli tie svetlá a takéto veci.“ A povedal, „Viete, zvykol to hovoriť ten starý pokrytec.“ (Mal na mysli neveriaceho človeka.) „Tie obrázky okolo, tá svätožiara okolo Krista a okolo svätých, že je to jednoducho len psychológia.“ Ale povedal, „Reverend Branham, objektív tohoto fotoaparátu nezachytí psychológiu! To svetlo zasiahlo ten objektív, či ten film, a tu to je.“

Obrázok 9: Nadprirodzené svetlo nad hlavou brata Branhama

Ja som im ho odovzdal. On povedal, „Ó, pane, viete, akú to má cenu?“

Povedal som, „Nie pre mňa, brat, nie pre mňa.“ A on povedal...

Samozrejme, kým budete žiť, tak to nebude mať takú hodnotu, ale jedného dňa, ak civilizácia pôjde ďalej a kresťanstvo bude trvať, s týmto sa niečo stane.

Tak, priatelia, dnes večer, keby bolo toto naše posledné zhromaždenie na tejto zemi, vy a ja sme

postavení do prítomnosti Všemohúceho Boha. Moje svedectvo je pravda. Je veľa, veľa vecí, ktoré keby boli napísané, tak by to zabralo veľa kníh, ale chcem, aby ste to vedeli.

Koľkí, ktorí ste tu, ste skutočne (nie na tej fotografii) videli stáť to svetlo tam pri mne, keď som kázal? Zodvihnite ruky, všade po celej budove, každý, kto to niekedy videl. Vidíte? Okolo osem alebo desať rúk, ktorí tu sedia.

Vy povieťe, „Či to oni mohli vidieť a ja nie?“ Áno, samozrejme.

Tá hviezda, ktorú nasledovali tí mudrci, prechádzala ponad všetky observatóriá a nikto iný ju nevidel, iba oni. Oni boli jediní, ktorí ju videli.

Eliáš tam stál a díval sa na všetky tie ohnivé vozy a na všetko ostatné. A Geházi sa díval okolo a nikde ich nemohol vidieť. Boh povedal, „Otvor mu oči, aby mohol vidieť.“ A potom ich videl. Vidíte? Ale on bol dobrý chlapec, stál tam a díval sa okolo, ale nemohol to vidieť. Skutočne. Niekomu je to dané vidieť a niekomu nie. A je to tak.

Ale teraz vy, ktorí ste to nikdy nevideli, ktorí ste to nikdy nevideli, a vy, ktorí ste to videli svojimi prirodzenými očami, a nikdy ste nevideli tú fotografiu, ešte tí, ktorí videli tú fotografiu majú potom väčší dôkaz ako vy, ktorí ste to videli svojimi telesnými očami. Pretože vy so svojimi prirodzenými očami by ste sa mohli zmýliť, mohol by to byť optický klam. Je to tak? Ale to nie je optický klam, to je pravda, tu to potvrdil vedecký výskum, že je to pravda. Tak toto urobil Pán Ježiš.

Povieťe, „Čo si potom myslíš, brat Branham, že čo to je?“

Verím, že je to ten istý Ohnivý Stĺp, ktorý viedol deti Izraelove z Egypta do Palestíny. Verím, že je to ten istý anjel svetla, ktorý prišiel do väzenia ku svätému Petrovi a dotkol sa ho a išiel pred ním a otváral dvere a vyviedol ho von na svetlo. A verím, že je to Ježiš Kristus, ten istý včera, dnes i naveky. Amen! On je ten istý Ježiš dnes, ktorý bol včera. On bude stále ten istý Ježiš.

A kým teraz o tom hovorím, to isté Svetlo, ktoré je na tej fotografii, stojí práve teraz nie ďalej ako dve stopy (60 cm) odo mňa. Je to pravda. Nemôžem ho vidieť svojimi očami, ale viem, že tu stojí. Viem, že sa to deje práve teraz vo mne. Ó! Keby ste len mohli vedieť, aký je to rozdiel, keď vás zachvacuje moc Všemohúceho Boha a ako všetko vyzerá inak.

To je výzva. Každý... Nemal som v úmysle modliť sa za chorých. Chcel som urobiť výzvu ku odovzdaniu sa Bohu. Ale nad tými ľuďmi sa

vznáša videnie. Boh to vie. Nebudem vás volať, aby ste sa postavili do radu na modlitbu, nechám vás tam sedieť. Koľkí z vás nemáte modlitebnú kartu? Zodvihnite ruky. Nieкто, kto nemá modlitebnú kartu. Ty nemáš modlitebnú kartu...

Ty, farebná pani, ktorá tu sedíš, videl som, že si mala zodvihnuté ruky. Je to tak? Postav sa len, aby som ťa mohol na chvíľu oddeliť. Nevieam, čo povie Duch Svätý, ale zdáš sa mi veľmi úprimná. Nemáš modlitebnú kartu? Ak mi Všemohúci Boh zjaví, aký je tvoj problém... Robím toto len na začiatok, len aby sme začali. Veríš mi, že som... Ty vieš, že nie je nič... na mne nie je nič dobré. Ak si vydatá, nie som o nič viac ako tvoj muž. Som len človek. Ale Ježiš Kristus je Syn Boží a On poslal Svojho Ducha, aby potvrdzoval tieto veci.

Ak mi Boh povie, čo ti je (a ty vieš, že nemám žiaden spôsob, aby som sa s tebou skontaktoval), budeš veriť z celého srdca? [Tá sestra odpovedá.] Nech ťa Boh žehná. Potom ťa tvoj vysoký tlak opustil. To je to, čo ti bolo. Je to pravda? Tak si sadni.

Verte len tentokrát! Vyzývam vás, aby ste tomu verili.

Pozrite sa sem, dovoľte, aby som vám niečo povedal. Marta, keď išla ku Pánovi Ježišovi. Ten dar by nikdy nefungoval... Hoci Mu Otec vždy ukázal, čo ide robiť. To by nikdy nefungovalo. Ale ona povedala, „Pane, keby si tu bol býval, môj brat by nebol zomrel.“ Povedala, „Ale viem, že aj teraz, o čokoľvek požiadaš Boha, Boh ti to dá.“

On povedal, „Ja som vzkriesenie a život, ten, kto verí vo Mňa, aj keby zomrel, žiť bude. A ktokoľvek žije a verí vo Mňa, nikdy nezomrie. Veríš tomu?“

Počúvajte, čo ona povedala. Ona povedala, „Áno, Pane. Ja som uverila, že všetko, čo hovoríš, je pravda. Ja verím, že si Syn Boží, ktorý mal prísť na svet.“ Ona takto pristúpila, pokorne.

Ty sa cítiš inak, však, pani? Áno. Je to tak.

Tá pani, ktorá sedí hneď tam vedľa teba, trpí na artritídu a má ženské problémy. Je to pravda, pani? Vstaň na chvíľu, tá pani v tých červených šatách. Bola si tak blízko a to videnie prišlo ku tebe. Artritída, ženské problémy. Je to tak? A tu je niečo v tvojom živote (máš - vidím ťa veľmi jasne), v živote máš veľa starostí, veľa trápenia. Trápiš sa o niekoho, kto ti je drahý. To je tvoj muž. On je opilec. Nechodí do zboru. Ak je to pravda, zodvihni ruku. Nech ťa Boh žehná, pani. Choď teraz domov a prijmi svoje požehnanie. Si uzdravená, rozsvietilo sa okolo teba svetlo.

Muž, ktorý sedí hneď tam vedľa. Ty, pane, veríš z celého srdca? Ty si stratil jeden zo svojich zmyslov, a to je čuch. Je to tak? Ak je to tak, zamávaj rukou. Polož si takto ruku na ústa a povedz, „Pane Ježišu, verím Ti z celého svojho srdca.“ [Ten brat hovorí, „Pane Ježišu, verím Ti z celého svojho srdca.“] Nech ťa Boh žehná. Choď teraz a prijmeš svoje uzdravenie.

Majte vieru v Boha! Čo si všetci o tom myslíte, tam vzadu? Veríte? Majte k tomu úctu.

Rovno tam vzadu, tam v rohu sedí pani. Vidím nad ňou stáť to svetlo. To je jediný spôsob, ako o tom môžem niečo povedať, keď tam stojí to svetlo. Toto svetlo stojí práve tu nad tou paňou. Počkaj chvíľku, či budem môcť vidieť, čo to je. Tá pani je chorá na srdce. Dáva sa rovno na mňa.

A jej muž sedí hneď vedľa nej. A jej muž je chorý, je jednoducho chorý, je mu zle, chorý. Je to tak? Zdvihni ruky, ak je to pravda? Je to tak, to si ty, pani, tam s tým šálom. Pane, je to pravda? Či ti nebolo dnes zle? Je ti zle od žalúdka. Je to tak.

Veríte z celého srdca, obidvaja? Prijímate to? Pane, tebe tiež poviem, vidím ťa, máš zodvihnutú ruku, máš zlozvyk fajčiť. Prestaň s tým. Ty fajčíš, nemal by si, z toho si chorý. Je to tak? Ak je to tak, zamávaj takto rukou. To je to, z čoho ti je zle. Pôsobí to zle na tvoje nervy. Odhoď tie... nečisté veci preč a už to viacej nerob a dostaneš sa z toho a budeš zdravý a tvoju ženu opustia tie problémy so srdcom. Veríte tomu? Je to pravda? Nemôžem ťa odtiaľto vidieť a ty to vieš, ale vo vrecku máš cigarety, v prednom vrecku. Je to tak. Odlož to od seba preč a polož svoju ruku na svoju ženu, povedz Bohu, že s tým končíš, a pôjdeš domov zdravý, ty aj tvoja žena budete uzdravení. Nech je požehnané Meno Pána Ježiša!

Veríte z celého svojho srdca?

Táto pani, ktorá tu sedí a dáva sa na mňa. Ty tu v tej prvej rade. Pani... dávaš sa na mňa, hneď tu. Máš modlitebnú kartu, pani? Ty hneď tu. Nemáš žiadnu modlitebnú kartu? Veríš z celého srdca? Veríš, že Ježiš Kristus ťa môže uzdraviť?

Čo si o tom myslíš, ty vedľa nej? Máš modlitebnú kartu, pani? Nemáš? Tiež chceš byť uzdravená? Chcela by si, aby si mohla znovu jesť ako predtým, aby si prestala mať problémy so žalúdkom? Veríš, že Ježiš Kristus ťa teraz uzdravuje? Vstaň, ak veríš, že Ježiš Kristus ťa uzdravil. Mala si vrede na žalúdku. Je to tak? To spôsobila nervozita. Dlhý čas si bola nervózna. Zvlášť kyseliny a také, chcem povedať, že to vytvára

kyselinu a z toho začínajú byť citlivé zuby, keď sa ti grgne a jedlo ti znovu príde hore do úst. Je to tak. Tak veru. To je žalúdočný vred, nachádza sa na dne tvojho žalúdka. Niekedy ťa to páli, zvlášť, keď ješ topinky s maslom. Je to pravda? Nečítam tvoje myšlienky, ale Duch Svätý je neomylný. Teraz si uzdravená. Choď domov a buď zdravá.

A čo vy tam vzadu na tej strane? Niektorí z vás bez modlitebnej karty, zdvihnite ruku. Nieкто bez modlitebnej karty. Dobre, buďte úctiví, verte z celého srdca. A čo vy tam hore na balkóne. Majte vieru v Boha.

Ja toto nedokážem robiť sám od seba, to je jedine Jeho suverénna milosť. Veríte? Môžem povedať len to, čo mi On ukáže. Ako vaša viera... Hovorím to, aby som zatriasol vašou vierou, a potom uvidím, ako ma bude viesť. Uvedomili ste si, že toto - toto nie je váš brat? Stojíte v Jeho prítomnosti. To nie ja toto robím, to je vaša viera, ktorá s tým narába. Ja s tým nemôžem narábať. To robí vaša viera. Ja s tým nemám ako narábať. Počkajte chvíľu.

Tu v rohu vidím farebného muža, sedí tam, trochu starší, má okuliare. Máte modlitebnú kartu? Vstaňte na chvíľu. Veríte, že som Boží sluha, z celého srdca? Myslíte na niekoho iného, však? Ak je to tak, zamávajte rukou. Nie kvôli tomu, že som to ja, váš brat. No, ty nemáš modlitebnú kartu. Nebudeš sa mať ako dostať do radu, pretože nemáš modlitebnú kartu. Ak má nieкто z vás modlitebnú kartu, nevstávajte, pretože vy budete mať možnosť prísť a postaviť sa do radu.

Ale vidím, ako to svetlo práve zastalo nad ním. Ešte sa neukázalo videnie. Ja ťa nemôžem uzdraviť, brat, ja to nemôžem. Jedine Boh to dokáže. Ale ty máš vieru, ty veríš a je niečo, čo to nejakو spôsobuje.

Ak Všemohúci Boh povie tomuto mužovi, aký je jeho problém, či vy ostatní prijmete svoje uzdravenie? Tam je muž, stojí odo mňa desať, dvanásť metrov, v živote som ho nevidel. Je to len nejaký muž, ktorý tam stojí. Ak všemohúci Boh zjaví, čo je tomuto mužovi, každý z vás by mal odtiaľto odísť ako zdravý človek. Čo viacej môže Boh urobiť? Je to tak?

Pane, tebe nič také nie je. Si slabý, v noci vstávaš, prostata a také, ale to nie je tvoj problém. Trápiš sa o svojho chlapca. A tvoj chlapec je v nejakom štátnom ústave a má rozdvojenú osobnosť. Je to tak? Zamávaj rukou, ak je to pravda. Je to presne tak.

Kolík teraz veríte, že Ježiš Kristus, Syn Boží, tu stojí? Povstaňme a oddajme Mu chválu a prijmime svoje uzdravenie.

Všemohúci Boh, Autor života, Darca každého dobrého daru, Ty si tu, Ten istý Ježiš Kristus, Ten istý včera, dnes i naveky.

Satan, už dosť dlho si klamal týchto ľudí, vyjdi z nich! Zaväzujem Ťa skrze živého Boha, ktorý je tu teraz prítomný vo forme Ohnivého Stĺpu, opusti týchto ľudí! Vyjdi z nich, v Mene Ježiša Krista!

Zodvihnite všetci ruky a chváľte Boha a prijmite svoje uzdravenie, každý jeden. [Zhromaždenie chváli Boha.]

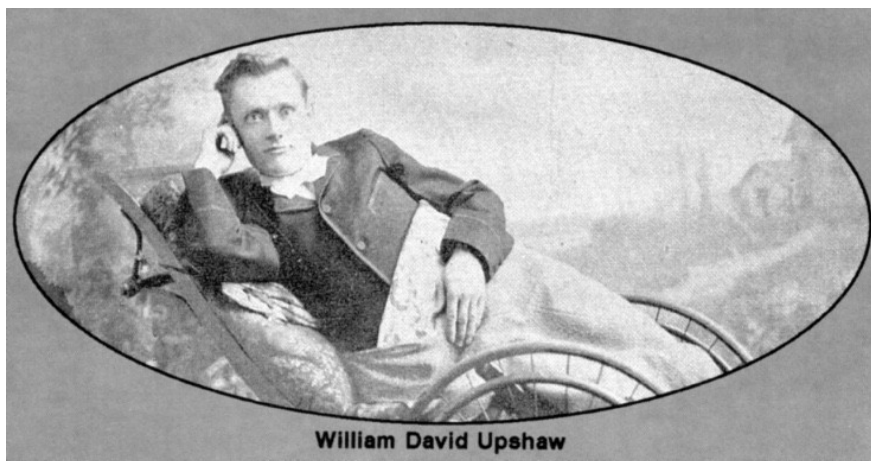
Ako bol uzdravený člen kongresu W.D. Upshaw

William David Upshaw pochádzal z juhu, narodil sa 15. októbra 1866, blízko Atlanty v Georgii.

Otec mladého Williama, Isaac David Upshaw, bol veteránom konfederácie a bývalý učiteľ. V priebehu rekonštrukčnej éry, ktorá nasledovala po občianskej vojne, sa snažil udržať ako obchodník v Atlante, ale bláznec a súťaženie mestského života boli nezlučiteľné so zbožnou, baptistickou výchovou, v akej chcel vychovať svoje deti. Preto pár rokov po tom, ako sa mu narodil syn, sa so svojou rodinou usídlil na farme blízko Powder Springs v Georgii, štyridsať míľ na sever od hlavného mesta.

V roku 1884, vo veku 18 rokov sa bezstarostné dni a bežný život farmárskeho chlapca pre Williama náhle skončili, keď spadol zo stohu na bočnicu senného vozu, pričom si zlomil chrbticu a dolná polovica jeho tela ochrnula. Nasledujúcich sedem rokov bol pripútaný na lôžko, beznádejne ochrnutý.

Hoci bol v beznádejnom stave, s istotou vedel, že jeho stav zďaleka nie je beznádejný. Krátko pred svojou nehodou odovzdal svoje srdce Pánovi Ježišovi a teraz sa obracal k tomu Jedinému, o ktorom vedel, že mu môže osladiť pohár horkosti, ktorý na neho doľahol. Počas života svedčil, „Pán Ježiš, ktorý mi dal nové srdce, kráčal so mnou cez toto údolie a urobil z toho údolia vysoký vrch radosti a víťazstva.“

Začal písať básne a články pre miestne noviny. Ako spisovateľ používal meno Ernest Willie. Svojím spôsobom a obdarovaným štýlom písania si získal priazeň a srdcia svojich čitateľov.

William Upshaw mal oboje, inteligenciu a zásadovosť. Jeho presvedčivý postoj bol posilnený pevnou vierou v Boha, o ktorom neochvejne svedčil. Jeho články zjavovali silu charakteru, ktorý ho jedného dňa urobil vodcom v jeho spoločnosti, v jeho štáte a v jeho krajine. V roku 1918 bol William Upshaw zvolený do snemovne reprezentantov a začal svoju politickú kariéru.

Štátnik Upshaw sa modlil za svoje uzdravenie celý svoj život. Ešte aj v roku 1951, vo veku 84 rokov stále hľadal tú „náležitú vieru,“ o ktorej veril, že ho oslobodí od bariel, ktoré boli jeho spoločníkmi počas viac ako pol storočia. Bol to čas, keď prebudenie s uzdravovaním bolo na svojom vrchole, a tento štátnik hľadal najznámejších kazateľov v tých časoch, aby sa za neho modlili. Boli medzi nimi William Freeman, Oral Roberts a Wilbur Ogilvie. Ale ako neskôršie povedal, „Jednoducho som sa nemohol vzchopiť a vykročiť.“

Na zhromaždení Južného Baptistického Spoločenstva, v ktorom dvakrát slúžil ako vice-prezident, sa spoznal s mužom, ktorý sa volal Dr. Roy Davis, ktorý mu povedal o mladom kazateľovi, ktorého pred mnohými rokmi ordinoval do služby v baptistickom zbore vo svojom meste v New Albany, v Indiane. Tento mladý muž teraz prechádzal po krajine a modlil sa za ľudí a jeho služba bola iná ako tých ostatných. Dr. Davis navrhol tomuto bývalému členovi kongresu, aby ho vyhľadal. Volal sa William Branham.

Chrám Kalvária bol už niekoľko večerov svedkom udalostí, ktoré pripomínali dávne biblické časy. Jednoduché zvestovanie Božieho Slova a manifestácia Ducha priťahovali tisíce ľudí. Večer 2. mája 1951 William Branham zakončil kázanie a chcel volať ľudí, aby sa stavali do radu a postupne prichádzali na pódium, aby sa za nich modlil. Zrazu sa pred ním zjavilo videnie a on povedal ľuďom to, čo videl.

Mladý muž spadol zo stohu sena a zlomil si chrbticu. Ošetruje ho fúzatý lekár s okuliarmi nízko na očiach, ale nebolo mu pomôžené. Tento mladý muž rastie a stáva sa obľúbeným spisovateľom. Ľudia mu tleskajú.

Keď ho videnie opustilo, brat Branham sa znovu obrátil ku usporiadateľom, aby vyvolávali ľudí. Brat Ernst Baxter, manažér tejto evanjelizačnej kampane, prišiel ku nemu a povedal, že sa prihlásil muž, o ktorom hovorilo to videnie. Volá sa William David Upshaw, niekdajší člen kongresu Spojených štátov, a chce hovoriť s bratom Branhamom.

Keď podali mikrofón tomuto štátnikovi, ktorý tam sedel v invalidnom kresle, opýtal sa, „Syn môj, ako vieš, že som spadol, keď som bol chlapec, a že som sa zranil?“

„Neviem vám to vysvetliť, pane,“ bola odpoveď, „môžem povedať len to, čo vidím.“

„Nech ťa Boh žehná, moje dieťa.“ Odpovedal ten starý muž.

To, čo sa ďalej dialo, vzbudzovalo bázeň, keď ľudia prechádzali popred tohoto pokorného muža Božieho, a tam im bolo povedané, čo ich trápi. Nakoniec vyčerpaný brat Branham za pomoci iných opúšťa pódium, ale skôr, ako odišiel zo sály, znovu uvidel vo videní Williama Upshawa, ale teraz ho videl, ako ide po ulici bez barlí. Za chvíľu brat LeRoy Kopp, pastor chrámu Kalvária, pribehol ku kazateľni a oznámil, *„Brat Branham hovorí, že ten kongresman je uzdravený.“*

V tej chvíli sa muž, ktorý 66 rokov nechodil, postavil na svoje nohy.

William Upshaw do konca svojho života normálne chodil. Cestoval po celej krajine a vydával svedectvo o svojom uzdravení. Krátko pred svojou smrťou, vo veku 86 rokov vydal svoje svedectvo vo forme letáku, ktorý poslal každému senátorovi a členovi snemovne reprezentantov, prezidentovi Trumanovi, Winstonovi Churchillovi a anglickému kráľovi Jurajovi.

„Ježiš Kristus, ten istý včera i dnes i naveky.“ Židom 13:8

Branhamova Evanjelizačná kampaň

P.O. Box 325

Jeffersonville, Indiana, U.S.A.

Pozdravujeme ťa v Mene nášho Pána.

Dostali sme tvoj list s prosbou o modlitbu a sme radi, že si veriaci(a), a chceme ťa uistiť, že Pán stále uzdravuje všetky nemoci. Žalm 103:3.

Brat Branham venoval tvojej prosbe osobnú pozornosť a modlil sa za teba a pomodlil sa nad touto priloženou stuhou alebo vreckovkou, podľa Skutkov 19:11-12 a odkazuje ti, aby si to nosil(a) na svojom srdci a veril(a), že Boh uzdraví tvoje telo. Nos to a stoj pevne na Slove a zaslúbení Božom.

Správaj sa jednoducho a prirodzene. Maj otvorené srdce pred Bohom. Pamätaj, že Boh pozná tvoje srdce. Pros Boha, aby preskúmal tvoje srdce, a potom daj do poriadku všetko, čo je nezhodné s Jeho vôľou, a povedz, „Pane, odovzdávam Ti všetky svoje ťažkosti, aj seba samého (samú) a verím, že Ty si zaslúbil, že keď sa Ti odovzdáme a keď Ti veríme, že Ty uчиниš. Pane, ja Ti verím a chválím Ťa.“

Nemáme spočívať na svojich pocitoch, ani na príznakoch svojej viery alebo nedostatku viery, ale jedine na tom, čo povedal Boh. Jednoducho máme začať nazývať tie veci, za ktoré sme prosili, že sú naše, a ďakovať Bohu za ne prv, ako budeme cítiť alebo vidieť odpoveď. Boh je verný. On nemôže zaprieť Samého Seba. Slovo Božie nám hovorí, „Keď sa modlíte, VERTE.“ Marek 11:24. Musíme veriť, že naša modlitba je vypočutá, hoci ešte nevidíme, ani necítíme, že sa tak stalo (Prečítaj si 1. Jána 5:14-15.)

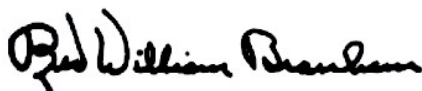
Boh hovorí, „Viera je,“ List Židom 11:1. Nie viera bude, lebo to by bola len nádej a nie prítomný čas, v ktorom veríme a máme to. Viera začína TERAZ.

Modli sa každý deň o 9. hodine ráno, o 12. a o 3. popoludní, lebo tiež iní po celom svete sa v tomto čase budú spolu s tebou modliť.

Budeme radi, keď nám napíšeš svedectvo o tvojom uzdravení, lebo sme zvíťazili pre slovo svojho svedectva a pre Krv Baránkovu. Zjavenie 12:11.

Nech ťa Boh bohato žehná,

So srdečným pozdravom v Jeho službe,

„NEZOMRIEŠ, ALE BUDEŠ ŽIŤ.“

Stručné svedectvo o tom, ako bola uzdravená Florence Nightingale

(Úryvok z posolstva „Zúfalstvo.“)

Obrázok 10: Florence Nightingale

Táto udalosť sa odohrala, keď anglický kráľ Juraj požiadal Williama Branhamu, aby sa za neho prišiel pomodliť. Trpel na sklerózu multiplex. Zostal uzdravený a do konca života s touto chorobou už nemal problémy.

Pozrite na Florence Nightingale. To je prapravnúčka tej zosnulej Florence Nightingale, ktorá založila Červený Kríž. Videli ste jej fotografiu v nejakej knihe, vážila okolo tridsať libier. Zožrala ju rakovina. V Londýne, v Anglicku; priviezli ju z Afriky do Londýna, do Anglicka. A tam v zúfal... Brat Bosworth odpísal a povedal jej, riekol, „Nedá sa nám prísť do Afriky.“

Ona odpísala, mala ošetrovatelku, aby odpísala, a povedala, „Nemôžu so mnou hýbať. Nedá sa mi prísť.“

Ukázali tú fotografiu. Videli ste ju. Museli sme cez ňu preložiť len malý kúsok plátna. Bola to len malá

šnúrka okolo nej. Myslím, že možno niekto to dal do tej knihy, možno, že to budú kritizovať, pretože ona bola... jej telo tam bolo vystavené, že... a my sme tu cez ňu niečo preložili. Ona mala len kúsok handry, uterák bol cez ňu preložený, cez jej boky. Ale hore, tam nemala nič. A ani... Ale myslím, že sme tam položili kúsok papiera a prefotili to. Aby sme sa

vyhli ľuďom, ktorí nemajú ten správny postoj vo svojej mysli, aby ma nekritizovali, že som dal ten obrázok do novín.

A potom, keď doktor povedal, že s ňou nemožno hýbať, a ona sa dozvedela, že ja navštívim Anglicko, ona ich poprosila, aby ju položili na nosidlá a naložili ju do lietadla a priviezli do Londýna, do Anglicka, a vyslali tam stráž do lietadla, prv, ako sme zišli do Buckinghamského paláca, poslali tam stráž, aby som prišiel a modlil sa za ňu. A ona bola

na tom už tak zle, že už so mnou nemohla ani hovoriť. Museli jej vziať ruku a položiť do mojej.

Viete, aký je Londýn, niektorí z vás vojakov ste tam boli. Je tam stále hmla. Kľakol som si tam zo strany okna, a ona...

Vyhŕkli jej slzy. Chcela... Neviem, odkiaľ ešte mala v sebe toľko vlhkosti, že jej vyšli slzy. Boli to len kosti, povlečené kožou; a jej - jej nohy tu hore pri bedrách neboli viac ako, podľa mňa, ako okolo dva palce v priemere, alebo tri palce. Žily mala scvrknuté. Ako mohla žiť, to neviem. Videli ste neskoršie jej fotografiu.

Kľakol som si vedľa postele. A teraz, ona bola v zúfalstve; či prídem alebo nie, oni ju jednako privedú. A ja som tam prišiel, srdce mi krvácalo nad vierou toho ú b o h é h o , d r o b n é h o , zomierajúceho stvorenia, a modlil som sa z celého svojho srdca, ako som len mohol. A ako som sa začal modliť, prišla malá hrdlička, priletela na okno, začala chodiť

hore dole hrkútajúc. Myslím že to bol nejaký maznáčik. Nebol som ešte v Anglicku dlhšie ako nejakú hodinu, len čo sme tam prišli z letiska. A myslím, že to bol nejaký maznáčik. A keď som vstal a povedal, „Amen“, odletela preč.

A začal som sa pýtať brata, či počuli toho holuba. A oni o tom

rozprávali, a keď som začal hovoriť, „Videli ste, čo ten holub chcel...“ Prišlo To, „TAK HOVORÍ PÁN, nezomrieš, ale budeš žiť.“

A ona dnes žije. Prečo? Zúfalstvo. Zúfalstvo priviedlo tú ženu, aby zaujala postoj, či žiť, alebo zomrieť. Zúfalstvo to dohodlo, aby sa tam dostala v tom istom čase, keď aj ja. A znak od Boha, On poslal holubicu, aby mi dal TAK HOVORÍ PÁN.

Posolstvo, ktoré bolo zverené bratovi Branhamovi, je vyjadrené v kázňach Božieho Slova. Nič do Biblie nepridáva, ani z nej nič neuberá. Prináša skutočné oslobodenie od hriechu a ukazuje cestu ku Bohu. O zaslanie ďalších materiálov sa obracaj na nižšie uvedenú adresu. Zasielanie je zdarma.

* * * * *

--- Brožúra nie je na predaj ---

Druhé vydanie - jún 2016.

Text je verným opisom a prekladom zvukového záznamu.

Ponúkame biblické materiály – knihy, brožúry, CD, DVD.

Zásielky sú bezplatné.

Množstvo materiálov na stiahnutie nájdete na našej stránke.

Kontakt:

email, info@vecerne-svetlo.sk

tel., +421(0)911 178 730

Ďalšie informácie nájdete na stránke

www.vecerne-svetlo.sk

Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí

POZNAJ svoj deň a jeho posolstvo

Pavel Ireneus Martin Kolumba Luther Wesley Branham

Břez
53-170

Smyrna
170-312

Pergam
312-606

Tyatira
606-1520

Sardy
1520-1750

Filadelfia
1750-1906

Lapdicea
1906-

Tajomstvo siedmich hviezd, ktoré si videl na mojej pravici a sedem zlatých svietnikov je toto: sedem hviezd sú siedmi anjeli siedmich zborov a sedem svietnikov, ktoré si videl je sedem cirkevných zborov (Zjavenie 1,20).

Či vieš, že Biblia zaslubuje?

Lebo Pán Hospodin nečini ničoho, kromě keď' zjavil svoju tajnú radu svojim služobníkom prorokom.
(Amos 3:7)

Hľa, ja vám pošlem proroka Eliáša, prv ako príde deň Hospodinov, veľký a strašný. A obráti srdce otcov na synov a srdce synov na ich otcov, aby som neprišiel a neranil zem kľatbou.
(Malachiáš 4:5,6)

Ale vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď' bude trubiť, dokoná sa tajomstvo Božie, ako to zvestoval svojim sluhom prorokom.
(Zjavenie 10:7)

Boh vyplňuje Svoje zaslúbenia a ty o tom nič nevieš

Pre vedu je to tajomstvo. Ako mohol vo výške 26 míľ nad zemou povstať tento gigantický oblak, ktorého priemer bol 30 míľ? Siedmi nebeskí anjeli prinášajú poverenie od Boha pre anjela siedmeho cirkevného veku Williama Branhamu. Prišiel čas otvorenia siedmich pečatí z knihy Zjavenia zo 6.kapitoly. Pri svojom odchode sformovali na oblohe tento oblak. Boh nerobí senzácie, ale za Jeho znakmi prichádza Hlas, ktorý vedie deti Božie hlbšie do Slova.

...And a High Cloud
Ring of Mystery

"...No dobre, ak tento obrázok takto obrátite a pozriete sa (a z publika to asi môžete vidieť), to je Kristus. Vidíte? Jeho oči hľadajú sem, tak dokonale, ako to len môže byť, má bielu parochňu Najvyššieho Božstva a Sudcu všetkých nebies i zeme. Môžete vidieť Jeho oči, nos, Jeho ústa? Len obráťte ten obrázok z tohoto (ako to oni majú), takto, ako to má byť. A ... Môžete to vidieť? On je Najvyšší Sudca; nie je iného okrem Neho. A to je znova jasný dôkaz, potvrdenie, že toto Posolstvo je Pravda. To je Pravda. A to Ho robí, nie treťou osobou, ale jedinou Osobou s tou bielou..."

Vidíte, vidíte ten tien, Jeho tvár, Jeho bradu, Jeho oči? A všimnite si. On sa dŕva; z Neho vyžaruje toto svetlo, ktoré svieti na pravú stranu, kde sa dŕva. A na križi sa On pozrel doprava, kde odpustil tomu hriešnikovi. Vo svetle Jeho vzkriesenia ideme stále napred, v Jeho mene."

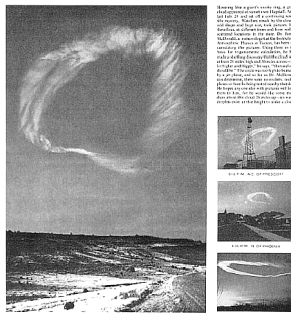
William Branham v kázni "To je východ slnka".

"...zázraky len obracajú pozornosť ľudí. To hlavné je Posolstvo. Po celý čas pri tých uzdravovaniach som vedel, že to bolo len upútanie pozornosti ľudí, vedel som, že príde Posolstvo. A tu to je."

William Branham v kázni "Vytrhnutie".

"Dávajte pozor, v tom poslednom veku sa zjaví mnoho falošných prorokov a všimnite si, ako budú ľudom stále hovoriť, že kto neverí tomu, čo oni hovoria, ten zahynie. Ale keď príde na scénu ten prorok posledného času, on bude kričať: 'Vráťte sa naspäť do Slova, lebo zahyniete!'"

William Branham v knihe "Sedem cirkevných vekov".

Kontakt:

www.vecerne-svetlo.sk
info@vecerne-svetlo.sk
+421(0)911 178 730

Posolstvo, ktoré bolo zverené bratovi Branhamovi a je vyjadrené v kázňach Božieho Slova, môžeš obdržať vo forme brožúr bezplatne. Dostupné sú aj zvukové nahrávky so slovenským prekladom. O zaslanie uvedených materiálov, ako aj o ďalšie informácie sa obracaj na uvedenú adresu. Zasielanie je zdarma.

www.vecerne-svetlo.sk
Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí